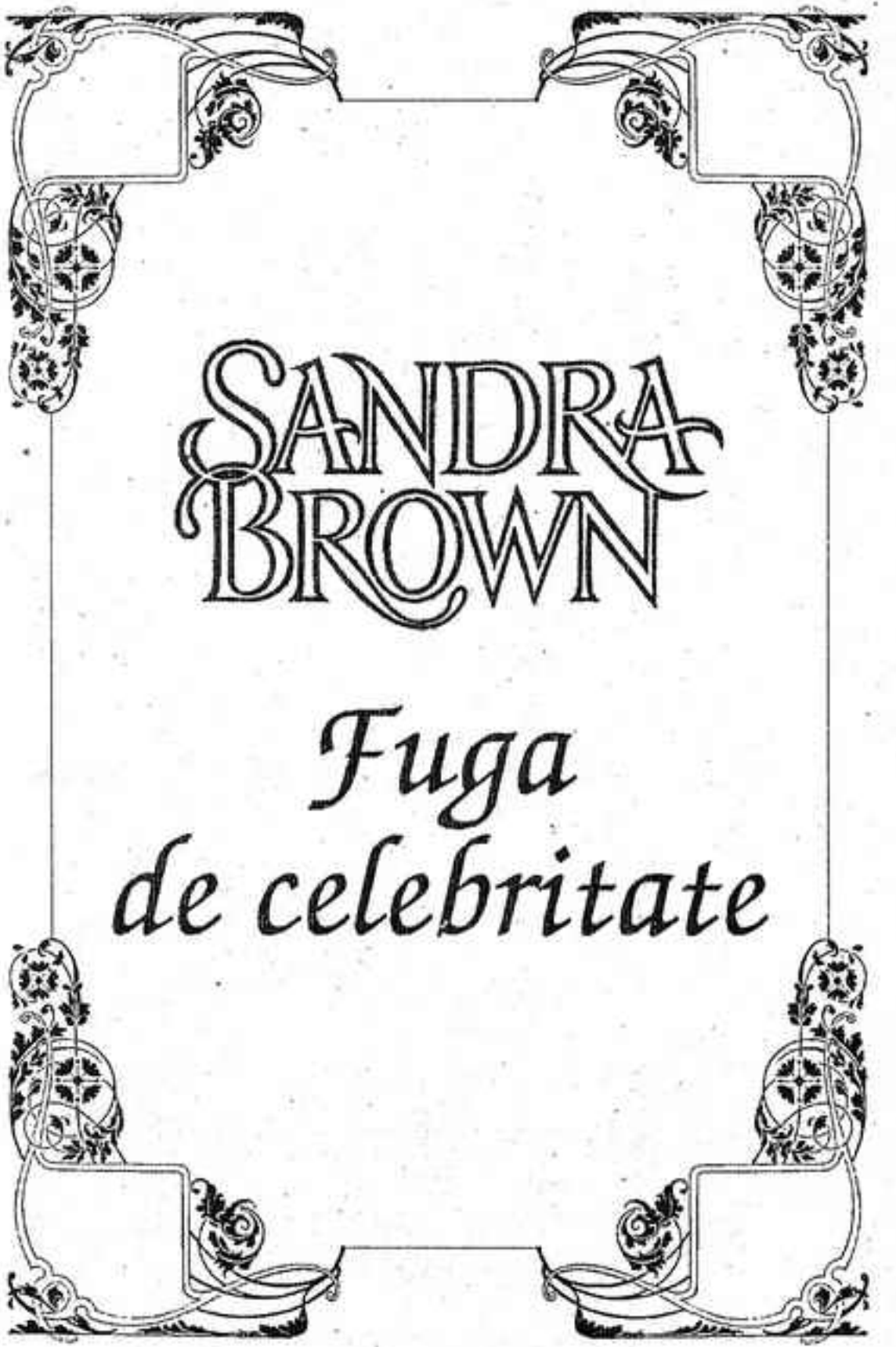

SANDRA & BROWN

Fuga
de celebritate

SANDRA
BROWN

*Fuga
de celebritate*

The Rana Look by Sandra Brown

© copyright 1986 by Sandra Brown

© copyright 1994 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

SANDRA
BROWN

*Fuga
de celebritate*

Traducere de Anca Nistor

Editura MIRON

București - 1994

Unu

Îl întâlnești în hol când se ducea la cină.

Era ultimul gen de surpriză la care s-ar fi așteptat. Impactul pe care îl avu asupra ei fu uluitor. Cîteva lucruri se întîmplară în același timp. Se lipi de perete. Își trase iute răsufărarea și inima i se opri în piept.

– Bună. Te-am speriat? o întrebă el zîmbind.

Avea dinți albi și drepecți, iar zîmbetul lui larg îi

lumină fața puternic bronzată și bătută de vînt. Cînd buzele i se ridicară ușor la colțuri, o sprînceană i se lăsă în jos, în timp ce cealaltă i se arcui, de parcă ar fi vrut să atingă șuvița ondulată de păr negru care îi căzuse pe frunte.

Era un zîmbet interesant. Uluiitor. Sexy. Inima ei bătea anormal de tare.

– N-nu, îngăimă ea.

– Nu ți-a spus mătușa Ruby că va avea un nou chiriaș?

– Ba da, dar...

Se opri brusc. Nu putea să spună: „Ba da, dar mi-am închipuit un bătrînel cu pipă și jachetă tricotată, nu un bărbat ai cărui umeri sînt, practic, cît holul“. Se așteptase ca noul chiriaș să aibă un chip binevoitor cu un zîmbet plăcut. Nu unul care să o facă să se gîndească la iubitorii de aventură.

Continuînd să zîmbească, el lăsă jos cutia cu discuri și benzi pe care o ținea sub braț și îi întinse mîna.

– Trent Gamblin.

Rana se uită la mîna lui cîteva clipe stînjitoare înainte de a i-o întinde pe a ei, fără să i-o strîngă, și murmură:

– Eu sînt domnișoara Ramsey.

Cînd îndrăzni să-și ridice privirea spre el, văzu că zîmbetul i se accentuase și mai mult și bănuie că o făcea datorită timidității ei exagerate.

– Ai nevoie de ajutor, domnule Gamblin? îl întrebă ea cu rigiditate, retrăgîndu-și mîna.

– Cred că pot să mă descurc foarte bine singur, domnișoară Ramsey.

Chipul lui era serios acum, dar veselia îi mai licărea încă în privire. Ochii îi erau de culoarea lichiorului de cafea, întunecați, calzi și umezi.

Ușor enervată de faptul că el părea să o găsească atît de amuzantă, ea se desprinsese de perete și se îndreptă.

– Atunci, te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă duc la cină. Ruby se supără dacă întîrzii la masă.

– Cred că și eu ar trebui să mă grăbesc. Stînga sau dreapta?

– Poftim?

– Care e camera mea? Cea din stînga sau cea din dreapta?

– Din stînga.

– Cea din dreapta e a dumitale?

– Da.

– Sper din toată inima să nu le încurc, domnișoară Ramsey. Mi-ar părea rău să dau

buzna din greșeală într-o noapte în camera duminică.

Privirea lui plină de neastîmpăr o măsură din cap pînă-n picioare.

– Cine știe ce s-ar putea întîmpla.

Rîdea de ea!

– Ne vedem jos, spuse ea cu răceală.

Trecu pe lîngă el, silindu-l să se lipească de perete pentru a-i face loc, numai că nu se lipi destul de mult și cînd ea păși pe lîngă el, hainele ei îl atinseră. O făcuse intenționat, bineînțeles. Îi simțea zîmbetul arogant.

Dacă ar fi știut el, își spuse ea coborînd scara. Domnișoara Ramsey îl putea ului, îl putea face să înmărmurească, îi putea șterge de pe față acel zîmbet nesuferit...

Se opri cu vreo trei trepte înainte să ajungă jos. De ce se gîndea la asemenea lucruri? De luni de zile nu îi mai păsa cum arată. Totul făcea parte din trecut. De ce acum, după ce îl cunoscuse pe noul chiriaș al doamnei Ruby Bailey, se gîndea la acea Rana care fusese cu șase luni în urmă?

Se detesta din acest motiv. Rupsesse orice legătură cu fosta ei viață. Nu era pregătită să o ia de la capăt, nici măcar temporar, doar pentru a-l

Învăța minte pe nesuferitul Trent Gamblin.

Faptul de a redeveni acea Rana cunoscută de întreaga lume i-ar fi adus înapoi toate îndoielile și durerea pe care le presupunea numele. Renunțase la statutul ei de celebritate. Deocamdată nu îi voia înapoi. Îi plăcea prea mult anonimatul vieții pe care o ducea în prezent, îi plăcea să fie domnișoara Ramsey, o chiriașă oarecare a unei pensiuni tipice din Galveston.

Ruby Bailey era, însă, o proprietăreasă cât se poate de neobișnuită. Când intră în sufragerie, Rana o văzu aprinzând lumânările pe care le așezase în mijlocul mesei. În onoarea noului venit, făcuse eforturi deosebite în ceea ce privește aranjamentul din centru.

– Fir-ar să fie! exclamă ea stingînd bățul de chibrit. Era să-mi ard lacul de unghii, adăugă ea examinîndu-și manichiura.

Nu i se știuse niciodată vîrsta cu exactitate, dar Rana calculase că trebuia să aibă mai mult de șaptezeci de ani, dacă era să se ia după ceea ce Ruby lăsa să-i scape din cînd în cînd. Nu era deloc cum și-o închipuise Rana cînd răspunsese anunțului din ziarul din Houston care pomenea de un apartament de închiriat în Galveston.

Datorită îndrumărilor pe care Ruby i le dăduse prin telefon, Rana găsisese casa cu ușurință. Abia își putuse reține emoția când ajunsese la adresa respectivă. Casa aceea în stil victorian, construită în zilele bune ale orașului Galveston, îndurase și uragane și ravagiile timpului la fel de bine. Se afla situată pe o stradă umbrită de copaci, printre alte câteva case restaurate de curînd. Pentru Rana, care, în ultimii zece ani, trăise în zgîrie-norii din Manhattan, era ca și cum ar fi pășit într-un alt secol. Era extrem de încîntată. Spera numai ca ea și Ruby Bailey să se înțeleagă foarte bine.

Părul proprietăresei era alb, dar nu strîns în clasicul coc de bunică, așa cum și-ar fi închipuit Rana. Ruby avea părul scurt și ondulat, cu o tunsoare surprinzător de modernă. Nu era plinuță, ca mai toate proprietăresele, o altă nepotrivire față de imaginea pe care și-o făcuse Rana, ci foarte subțire. Vestimentația ei, departe de a fi conservatoare, consta într-o pereche de blugi și un pulover de culoarea mușcatelor roșii care orna veranda.

– Ți-ar prinde bine o masă bună.

Afirmația aceea fusese cel dintîi lucru pe care i-l spusese Ruby după ce o inspectase cu ochii ei

ageri și căprui, care l-ar fi făcut și pe un hamal din port să stea în poziție de drepti.

– Poftește înăuntru. O să-ncepem cu prăjituri și ceai de plante. Ți place ceaiul de plante? Eu sînt moartă după el. E bun pentru orice începînd de la dureri de dinți și pînă la constipație. Bineînțeles că dacă o să mănînci ceea ce am de gînd să-ți gătesc eu, n-o să fii niciodată constipată.

Atîta tot. Ruby considera apartamentul de la etaj închiriat.

Rana ajunsese să învețe că ceașca de ceai de plante a lui Ruby conținea uneori și destul de mult *Jack Daniel's*, mai ales seara după cină. Rana își ierta prietena pentru acea ciudățenie, la fel cum o iertă și pentru privirea încruntată pe care aceasta i-o aruncă acum.

– Speram că o să te aranjezi și tu puțin în seara asta. Părul tău are o culoare roșcată atît de superbă. Te-ai gîndit vreodată să ți-l dai pe spate?

„Rana, scumpo, ai niște pomeți superbi! Arată-i, iubito. Ți vād tot părul ăsta bogat și splendid curgîndu-ți pe spate în cascadă. Scutură din cap, scumpo. Așa! Oh, Doamne, ești grozavă!

Toate saloanele de frumusețe din țară vor prezenta în curînd *Stilul Rana*.

Zîmbi amintindu-și cuvintele celebrului coafor la care o trimisese Morey.

– Nu, Ruby, îmi place mai mult așa.

Ruby insistase să i se spună pe nume, deoarece apelativul „doamna Bailey” o făcea să se simtă bătrînă.

– Masa arată minunat în seara asta.

– Mulțumesc, spuse Ruby nerăbdătoare, zărind o pată pe mîneca Ranei. Să știi că ai timp să te schimbi, draga mea.

– Contează cu ce sînt îmbrăcată?

Ruby oftă resemnată.

– Cred că nu. Ți-ai pune tot unul din lucrurile acelea oribile cu care eu nu m-aș îmbrăca nici moartă și sînt cu vreo treizeci de ani mai în vîrstă ca dumneata. Domnișoară Ramsey, sînt sigură că ai putea să fii mult mai atrăgătoare dacă ai încerca măcar.

Regula adresării cu numele mic nu se aplica la oaspeții ei.

– Nu mă interesează cum arăt.

Ruby le aruncă o privire pantofilor fără toc, rochiei lipsite de formă și părului bogat care

cădea greu de o parte și de alta a feței ei slăbite, care părea și mai trasă datorită urilor ochelari rotunzi, exagerat de mari. Expresia dezaprobatore a lui Ruby spunea foarte clar „Asta se vede de la o poștă”. Dar spuse, în schimb:

– A venit Trent.

– Știu. L-am întîlnit în hol.

Ochii lui Ruby sclipiră.

– Nu-i așa că e cel mai adorabil băiat pe care l-ai văzut vreodată?

– Nu mă așteptam să fie atît de... tînăr.

Atît de tînăr, de frumos, de viril și de periculos, adăugă Rana în sinea ei. Dacă o recunoștea?

– Parcă ai spus că noul chiriaș ți-e văr.

– Nepot, draga mea, nepot. Totdeauna a fost preferatul meu. Soră- mea l-a răsfățat îngrozitor. Bineînțeles că eu o certam mereu pentru asta, dar nu putea să facă altfel. Cine ar fi putut? Face ce vrea din orice femeie. Cînd m-a sunat și mi-a spus că trebuie să stea undeva cîteva săptămîni, m-am prefăcut supărată, dar, în realitate, am fost încîntată. O să fie atît de bine să-l avem aici.

– Stă doar cîteva săptămîni?

– Da, după aceea se întoarce acasă la el în Houston.

Divorț, fără îndoială, își spuse Rana. Acel nepot al lui Ruby, acel Trent, avea nevoie de o locuință unde să stea pînă cînd vreun divorț urît avea să se pronunțe. Ei bine, poate că mătușa Ruby îl considerase un „băiat adorabil“, dar Rana știa să recunoască un misogin arogant și înfumat. Avea de gînd să se țină cît mai departe de Domnul Adorabil, ceea ce nici nu putea fi prea greu. Un individ ca Trent Gamblin nu se uita de două ori la o femeie ca „domnișoara Ramsey“.

– Miroase excelent.

Rana tresări violent auzindu-i vocea joasă și caldă cînt trecu prin draperia ce ținea loc de ușă. Pasul lui sigur răsuna cu putere pe podeaua de lemn. Fiecare apăsare a tocurilor cizmelor lui făcea scîndurile să scîrțîie și porțelanurile și paharele să se atingă unele de altele cu un clinchet.

Ruby fu înconjurată din spate de niște brațe cafenii pe care Michelangelo ar fi vrut, cu siguranță, să le sculpteze. Apoi, Trent se aplecă și îi adulmecă gîtul.

– Ce-ai făcut de mîncare, mătușă?

– Dă-mi drumul, gorilă ce ești, spuse ea zbătîndu-se să scape din strînsoarea lui sufocantă, dar obrajii îi erau îmbujorați și ochii îi sclipeau mai

puternic ca de obicei. Stai jos și potolește-te. Te-ai spălat pe mâini înainte să cobori?

– Da, doamnă, spuse el cu un aer de copil cuminte, făcându-i cu ochiul Ranei în același timp.

– Dacă te porți cum trebuie, te las să stai în capătul mesei și, dacă o rogi frumos, domnișoara Ramsey îți va pune puțin lichior. Acum vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă duc să aduc mîncarea.

Cu fusta albastră foșnind, Ruby intră în bucătărie pe ușa batantă. Cînd se întoarse, Trent mai zîmbea încă aprobator la adresa mătușii lui cea plină de energie.

– E nemaipomenită, nu? o întrebă el pe Rana.

– Da, așa e. Îmi place foarte mult.

– A îngropat trei soți și o fiică. Dar nimic din toate astea n-a doborât-o, spuse el clătinînd din cap a admirație plină de uimire. Locul dumitale unde e?

Rana se îndreptă spre locul ei obișnuit, dar el ocoli masa cu grația unui *danseur noble* și îi trase scaunul ca să se așeze.

Rana era înaltă, dar el era mult mai înalt. Era ciudat și tulburător de plăcut să simtă prezența unui bărbat în apropiere. Chiar dacă ea ar fi

purtat cele mai înalte tocuri, Trent Gamblin ar fi fost mult mai înalt decât ea.

După ce ea luă loc pe scaunul din lemn de trandafir cu spătar în formă de liră, el se așeză în capătul mesei.

– De când ești aici?

– De șase luni.

– Și înainte unde ai stat?

– În Est, răspunse ea simplu, iar el zîmbi larg.

– Mi-am închipuit eu că ăsta nu-i un accent texan.

Ea rîse ușor.

– Deloc, a spus apoi și, pentru a-i evita privirea, se juca cu lingura, conturînd-o cu vîrf degetului mijlociu.

– L-ai cunoscut pe celălalt chiriaș?

– Oaspete.

– Hm?

– Mătușa dumitale ne spune oaspeți. Zice că acest cuvînt „chiriaș” sună prea comercial.

– Aha, spuse el încuviințînd.

Avea gîtul bronzat și puternic. Cămașa îi era descheiată la guler, astfel că Rana putu să vadă un păr des și negru în V-ul format. Acest lucru o făcu să simtă un gol în stomac, așa că își feri

privirea.

– Va trebui să te rog pe dumneata să-mi spui care sînt regulile casei. La ce oră e stîngerea?

O tachina din nou și, la fel ca mai înainte, o enervă. Cunoscuse o mulțime de bărbați care jucau asemenea jocuri, unii chiar cu mai mult talent decît Trent Gamblin. Erau jocuri în care femeia era, în mod inevitabil, prada, iar bărbatul, vînătorul. Îi displicuse totdeauna presupunerea masculină că pe ea ar fi interesat-o astfel de prostii. Și acum îi displică.

În plus, de ce juca acel bărbat jocul respectiv cu domnișoara Ramsey, care nu era cîtuși de puțin interesantă?

Apoi, deodată, avu și răspunsul. În afară de mătușa lui, Rana era singura femeie din casă. Dacă personalitatea domnului Gamblin avea un aspect vizibil, acela era că îi plăceau femeile. Și la obiceiuri nu se renunța ușor.

– Fosta ocupantă a apartamentului dumitale era o văduvă cam de vîrsta lui Ruby, îi explică ea repede. Cînd starea sănătății a început să i se înrăutățească, a plecat la Austin, ca să fie mai aproape de familie.

Sorbi puțin din paharul cu apă, gest care

spera să întrerupă conversația pînă cînd gazda lor avea să le aducă cina. Sufrageria părea îngrozitor de strîmtă și de aglomerată în seara aceea. Excluse posibilitatea că Trent Gamblin ar fi putut avea vreo legătură cu acest lucru. Probabil că Ruby trebuia să regleze termostatul instalației de aer condiționat.

Ignorînd îndemnul de a se purta frumos, Trent își propti cotul pe masă și își sprijini bărbia în palmă, studiind-o cu nerușinare pe domnișoara Ramsey.

Interesant. Nu putea fi prea în vîrstă. Un an sau doi peste sau sub treizeci de ani. Îl uluia. De ce se ascundea o femeie în aparență sănătoasă și inteligentă, în pensiunea mătușii Ruby, oricît ar fi fost aceasta de fermecătoare? Ce ar fi putut s-o determine pe o femeie să se autoizoleze astfel?

O tragedie în familie? O poveste de dragoste care s-a sfîrșit prost? Fusesse părăsită la altar sau altceva la fel de șocant?

Domnișoara Ramsey îl făcea să se gîndească la o profesoară nemăritată de acum o sută de ani. Trasă la față, cu părul neîngrijit – deși lumina lumînărilor îl făcea să capete o culoare cum nu mai văzuse în viața lui – și îmbrăcată cu o rochie

oribilă care îi ascundea extrem de bine silueta. Nu era machiată, dar tenul îi era curat. Spre deosebire de alte roșcate, pielea ei avea o tentă măslinie, deși culoarea părului era prea închisă pentru a se spune că era roșu. Acea nuanță asemănătoare cu cea a lemnului de mahon depășea cu mult ceea ce putea fi numit roșu.

Mîinile ei, care se jucau tot timpul cu tacîmurile, erau uluitor de mici și cu degete lungi, dar păreau înăsprite. Unghiile îi erau tăiate foarte scurt și nu erau lăcuite. De asemenea, nu mirosea nici a parfum. Nasul lui putea detecta și distinge cel puțin cincizeci de miresme, dar domnișoara Ramsey nu emana nici una. Ceea ce îi displăcea cel mai mult erau ochelarii ei rotunzi, ale căror lentile albastrii îi ascundeau ochii complet.

Privirea lui fixă și îndrăzneată o făcea să devină nervoasă. Își dădea seama de acest lucru după felul cum se tot foia pe scaun. Într-un fel răutăcios, se bucura că atenția lui o tulbura. Biata de ea, probabil că avea nevoie de cîteva emoții care să-i înveselească existența monotonă și lipsită de culoare. Dacă o putea ajuta, de ce nu? Doar nu avea nimic mai bun de făcut.

- De ce locuiești aici, domnișoară Ramsey?
- Nu e treaba dumitale.
- Au! Totdeauna ești atît de caustică?
- Numai cînd cineva e destul de needucat ca să se uite fix și să pună întrebări indiscrete.
- Sînt un nou-venit. Ar trebui să fii drăguță cu mine.

Elogiile mătușii Ruby nu erau neîntemeiate. Era, într-adevăr, adorabil, mai ales cînd lua acel aer bosumflat, ținându-și buzele senzuale.

- Nu dorești puțin lichior? îl întrebă ea ridicînd carafa de cristal.

- Vorbești serios? spuse el și ea lăsă carafa jos. Nu există niște Coors rece?

- Nu cred că Ruby are bere.

- Dar pun pariu că nu se poate spune același lucru și despre whisky.

Rana roși.

- Nu...

- Ei, haide, domnișoară Ramsey. Mie poți să-mi spui. Doar fac parte din familie, zise el și se aplecă, apropiindu-și fața la cîțiva centimetri de a ei. Mai bea bătrîna *Jack Daniel's*?

Înainte ca Rana să apuce să formuleze un răspuns, Ruby își făcu apariția, împingînd un

cărucior încărcat cu tăvi de argint.

– Gata, dragilor. Sînt sigură că vă e foame, dar a trebuit să mai țin chiflele puțin în cuptor.

Trent, care continua să privească expresia șocată de pe chipul Ranei, începu să rîdă ușor.

– Trent, încetează cu rîsul ăsta enervant, îl mustră Ruby. Totdeauna ai fost cel mai neascultător copil de la masă și gata să rîzi fără nici un motiv. Stai drept, te rog, și fă-te util tăind friptura asta. Domnișoarei Ramsey îi place ca porția ei să fie mediu-spre-bine făcută și fii generos, în ciuda protestelor ei. Am reușit să mai pun puțină carne pe oasele ei, dar mai e mult pînă să fie bine. Eh, nu-i așa că e frumos? spuse ea entuziasmată, așezîndu-se pe scaun. O să fie atît de plăcut să stăm toți trei împreună la masă.

Rana, care încerca să ignore privirea cerce-tătoare a lui Trent care căuta să vadă cît se îngrășase, se întrebă dacă ar fi bătut la ochi rugămintea ei de a mânca de acum încolo în apartamentul ei propriu.

Trent avea o mare poftă de mîncare. Ruby îi tot umplu farfuria pînă cînd el ridică ambele mîini în semn de refuz, după ce mîncase cîte două porții și jumătate din fiecare fel.

– Te rog, mătușă Ruby, gata. O să mă-ngraș.

– Prostii. Ești încă în creștere. Nu pot să te trimit în tabăra de vară slab și nepregătit.

Rana se înecă ușor cu înghițitura de cartofi și bău repede puțină apă. Ochii i se umplură de lacrimi, dar avu grijă să nu-și scoată ochelarii când și-i șterse.

– Nu te simți bine, draga mea? o întreabă Ruby îngrijorată.

– Ba da, foarte bine, spuse Rana tușind și, după ce își mai reveni, se uită la Trent. Nu ești cam mare ca să fii trimis într-o tabără de vară?

Atît Ruby cît și Trent găsiră acest lucru extrem de amuzant și începură să rîdă cu poftă.

– O tabără de vară pentru fotbal, draga mea, îi explică Ruby. Nu ți-am spus că Trent e jucător de fotbal profesionist?

Rana, stînjenită, își netezi șervetul de pe genunchi.

– Nu cred că mi-ai spus.

– Joacă la *Mustangii din Houston*, spuse Ruby cu mîndrie, atingînd brațul musculos al nepotului ei. Și e cel mai important jucător. Mijlocaș.

– Înțeleg.

– Nu-ți place fotbalul, domnișoară Ramsey?

întrebă Trent puțin supărat de faptul că ea nu îl recunoscuse.

Și nici nu părea prea impresionată să descopere că lua masa alături de cel pe care unii reporteri sportivi îl numiseră cel mai bun mijlocăș pe care îl avusese fotbalul profesionist de la Starr și Staubach încoace.

– Nu prea mă pricep, domnule Gamblin. Dar acum știu mult mai multe.

– Adică?

– Știu că jucătorii merg în tabere de vară.

Gura lui schiță un zîmbet larg. Domnișoara Ramsey avea simțul umorului. Poate că următoarele câteva săptămîni nu aveau să fie chiar atît de plictisitoare. De fapt, nu își mai amintea cît timp trecuse de cînd nu se mai simțise atît de relaxat la cină. Nu trebuia să se chinuiască prea mult să-și impresioneze mătușa, pentru că aceasta îl credea deja buricul pămîntului. Orice vorbă ar fi trimis în direcția domnișoarei Ramsey era la fel de apreciată, bineînțeles. Nu era nevoie de nici un efort nici acolo. Pentru prima oară după ani de zile, putea fi el însuși în compania unor femei și era excelent.

– Ce-ți mai face umărul, Trent? îl întrebă Ruby,

după care se întoarse spre Rana pentru a-i explica: Are o rană la umăr care refuză să se vindece cum trebuie. O dislocare a umărului.

– Separare, mătușă.

– Iartă-mă, separare. Doctorul i-a recomandat să se izoleze de cercul lui de prieteni și să renunțe la toate celelalte activități, așa încât umărul să aibă odihna necesară înainte de tabără. Nu-i așa, dragul meu?

– Așa e.

– Doare? Întrebă Rana.

El ridică din umeri.

– Uneori. Doar când obosesc prea mult.

Se încruntă amintindu-și de ultima întâlnire cu medicul echipei.

– Porcăria asta nu vrea deloc să se vindece, doctore, se plînsese el. Și știi foarte bine că trebuie să fiu complet vindecat înainte de antrenamentul din timpul verii.

Dacă mai avea un sezon precum cel trecut, antrenorul va căuta pe un altul mai tânăr și mai bun. Trent nu se amăgea singur. Avea treizeci și patru de ani. Retragera lui din fotbalul profesionist era iminentă, dar mai voia un ultim sezon bun, nu unul excelent. Nu voia să plece ca

un nimic distrus și ratat care să-i facă pe oameni să clatine din cap și să spună: „A pierdut, dar nu vrea să recunoască”. În adîncul sufletului, știa că nu pierduse. Voia să-și vindece umărul și să se retragă în plină glorie. Abia atunci avea să renunțe. Nicidecum înainte.

– Nu veni să mi te plîngi, Trent, îi spusese doctorul. Tom Tandy mi-a zis că ți l-ai forțat jucînd tenis. Auzi, tenis! Ți-ai pierdut mințile?

Trent strînsese din dinți cînd mîinile experimentate ale medicului îi cercetaseră mușchii sensibili.

– Simțeam nevoia să-mi pun la punct loviturile de la sol.

– Prostii. Știu foarte bine ce fel de lovituri voiai să-ți pui la punct. Tot Tom mi-a spus că ai fost cu prostituata clubului... și nu pe terenul de tenis.

– Cu prieteni ca Tom...

– Nu da vina pe el. Uite ce e, băiete, îi spusese apoi medicul echipei *Mustangii*, trăgîndu-și un scăunel și vorbindu-i cu sinceritate, umărul ăsta n-o să se vindece niciodată dacă o să continui astfel. Sigur, acum nu e sezon și ți-ai cîștigat dreptul de a face puțină gălăgie. Numai că perioada de antrenament va începe peste cîteva

săptămîni. Ce-i mai important pentru tine, următorul sezon de fotbal sau aiurelile vieții de burlac? Ce ai vrea să fii mai mult, un mijlocăș de *Super Bowl* sau un crai?

În după-amiaza aceea, Trent își sunase mătușa.

Fusese o decizie bună, își spuse acum reze-mîndu-se de spătar și sorbind din cafeaua pe care Ruby i-o turnase în ceașca de porțelan. Probabil că avea nevoie, într-adevăr, să se trezească devreme și să mănînce regulat în acea atmosferă liniștită pe care o promitea Galvestonul. Mătușa Ruby cu siguranță că nu avea să fie plicticoasă. Mai păstra încă amintiri plăcute în legătură cu vizitele pe care i le făcuse în copilărie.

Se uită speculativ la cealaltă femeie de la masă. Poate că și domnișoara Ramsey avea să fie amuzantă dacă se mai însenina puțin. Și, pentru asta, poate avea să-i fie de ajutor.

– Cu ce te ocupi? o întrebă el brusc.

– Trent! Ce nepoliticos ești! îl muștră mătușa lui. Sora aia a mea nu te-a învățat nici o normă de conduită socială? Ai stat prea mult în compania coechipierilor ălor barbari.

– Dar vreau să știu, spuse el zîbind dezar-

mant. De ce să ne ascundem după degete? Din moment ce domnișoara Ramsey și cu mine o să fim... o să locuim împreună, nu-i normal să ne cunoaștem mai bine?

Privirea lui întunecată o măsură pe Rana din cap pînă-n picioare, lăsînd în urmă un val de căldură, pe care Rana își dorea să nu-l fi simțit. Dintr-un motiv inexplicabil, răsufcase ușurată aflînd că nu se ascunde acolo în așteptarea unui divorț, deși acest lucru nu excludea posibilitatea de a fi căsătorit.

Simți chiar puțină milă față de el ca sportiv vădit preocupat de viitorul său. Știa destule despre lumea sportului profesionist pentru a-și da seama că asemenea afecțiuni ca separarea umărului puteau însemna sfîrșitul unei cariere.

Totuși, acum, cînd o privea cu acel aer de „Te-aș mîncă la micul dejun, scumpo“, mila i se evaporă și simți din nou aversiunea inițială. Și, odată cu ea, veni și hotărîrea de a se ține departe de el.

– Pictez, răspunse ea scurt.

– Pictezi? Tablouri sau pereți?

– Nici una, nici alta, spuse ea sorbindu-și cafeaua și creînd, astfel, ceea ce spera să fie o

întîrziere enervantă. Pictez materiale pentru haine.

– Haine? întrebă el uluit.

– Da, haine, spuse ea privindu-l prin lentilele albastre ale ochelarilor.

– E foarte ingenioasă, interveni Ruby cu falsă veselie.

Sperase atît de mult că nepotul ei va reuși să o schimbe pe domnișoara Ramsey, dar, în timpul cînei, speranțele i se evaporaseră. Domnișoara Ramsey se retrăsese și mai mult în cochilia ei. Părea să se ascundă după ochelari, să se topească sub hainele ei urîte, să se izoleze și mai mult în spatele unui vâl de singurătate.

– Ar trebui să vezi cîteva din creațiile ei, continuă Ruby netulburată. Singura problemă e că muncește prea mult. Eu îi spun tot timpul să mai iasă, să se plimbe cu cei de vîrsta ei.

Trent nu își luase ochii de la domnișoara Ramsey.

– Aici lucrezi?

– Da. Am transformat camera de zi a apartamentului în atelier. Lumina e foarte bună.

– Nu sînt sigur că înțeleg, spuse el întinzîndu-și picioarele lungi.

Genunchiul i se lovi de al ei pe sub masă și ea

și-l trase repede.

– Cum pictezi pe materiale? Ce fel de materiale sînt? Ce anume folosești?

Ea zîmbi, încîntată fără să vrea de interesul lui.

– Cumpăr haine și materiale care sînt în plus în depozite și pictez pe ele tot felul de modele.

El se încruntă cu scepticism.

– Și există o piață de desfacere pentru asemenea... haine?

– Îmi pot permite să-mi plătesc chiria, domnule Gamblin, spuse ea tăios și se ridică brusc. A fost o cină minunată ca întotdeauna, Ruby. Noapte bună.

– Doar n-ai de gînd să te retragi atît de devreme? o întrebă proprietăreasa, supărată din cauza schimbării subite de dispoziție a domnișoarei Ramsey. Credeam că o să bem cu toții un ceai în salon.

– Scuzați-mă în seara asta, dar sînt obosită. Domnule Gamblin, zise ea și, după ce îl salută înclinînd rece din cap, ieși repede din sufragerie.

– Ei, fir-ar să fie, mormăi Trent. Ce albină a...

– Trent, nu fi grosolan! îl întrerupse Ruby. Stai puțin! Ce faci? Unde...

Ignorînd exclamațiile de uimire ale mătușii lui,

Trent se ridică, trînti șervetul și plecă de la masă cu aceeași grabă cu care o făcuse domnișoara Ramsey cu cîteva secunde înainte. O ajunse din urmă, exact cînd ea dădea să pună piciorul pe a doua treaptă.

– Domnișoară Ramsey!

Vocea lui conținea tonul autoritar al unui sergent. Ea se opri brusc și se întoarse.

Înainte să apuce să se împotrivească, se trezi cu mîna dreaptă ținută strîns în mîna lui.

– Nu m-ai lăsat să spun cîtă plăcere îmi face să mă aflu în compania dumitale încîntătoare.

Ignorîndu-i furia clocotitoare, îi vorbise cu căldură. Nici o femeie nu îl părăsise pe Trent Gamblin.

– Încîntat. Domnișoară Ramsey, spuse el și, ridicîndu-i mîna, i-o sărută.

Ea încercă să-și rețină geamătul, dar nu izbuti. Avea senzația că primise o lovitură puternică în abdomen și se simți cuprinsă de fiori. Smulgîndu-și mîna dintr-a lui, îi spuse „noapte bună” pe un ton glacial și urcă scările cu capul sus.

Trent zîmbea cînd se întoarse în sufragerie.

– Nu-mi place expresia de pe chipul tău, Trent, îi spuse Ruby cu severitate.

El își reluă locul și își mai puse o ceașcă de cafea.

– Chiar dacă se poartă ca o fată bătrînă, domnișoara Ramsey e femeie, totuși.

– Sper că n-o să faci nimic indiscret și o să te porți cu ea cu respect. E o fată foarte plăcută, dar ține la intimitatea ei foarte mult. În toate aceste luni, nu mi-a spus absolut nimic despre ea. Bănuiesc că, în viața ei, există o foarte mare tristețe. Nu o provoacă, te rog.

– Nici prin cap nu-mi trece, spuse el cu un zîmbet care numai sincer nu era.

Din moment ce mătușa lui îl adorase întotdeauna, nu îi puse la îndoială sinceritatea.

– Bine. Acum, fii drăguț și vino cu mine în bucătărie cît o să strîng totul. Vreau să-mi povestești tot ce se petrece în viața ta.

– Chiar și părțile murdare?

Ea rîse ușor și îi strînse bărbia.

– Mai întîi pe acelea.

Trent își urmă mătușa în bucătărie, dar se gîndea tot la domnișoara Ramsey. Oare care îi era numele mic? Observase că, sub hainele acelea oribile, pe care nici o altă femeie nu le-ar fi purtat fără să-i fie rușine, avea un mers extrem de

grațios și de fluid. Ținuta ei era mîndră. Chiar dacă mîna pe care i-o ținuse el nu avea manichiura făcută, era extraordinar de fragilă și de delicată. Dintr-un anume motiv, în ciuda pielii aspre și a mirosului vag de vopsea și terebentină, îi plăcuse foarte mult să i-o sărute.

Sus, în dormitorul ei, care se întindea în partea de răsărit a casei, Rana se dezbrăca. În ultimele șase luni evitase oglinzile, dar acum se privi cu atenție. Într-un colț al camerei se afla o oglindă mare în care se putea vedea în întregime.

Plecuse de la New York cîntărind cincizeci și două de kilograme ce abia erau distribuite pe trupul ei înalt de un metru șaptezeci și cinci. Grație artei culinare a lui Ruby, pentru a nu mai vorbi de cicălele acesteia, Rana mai pusese pe ea vreo zece kilograme, dar, oricum, tot slabă era. Ea, însă, se considera grasă. Oasele soldurilor nu se mai vedeau ieșind dintr-un abdomen concav. Sîinii i se mai rotunjiseră, devenind mai moi, mult mai feminini.

Greutatea dobîndită se vedea și pe chip.

Pomeții aceia făcuți legendari de fotografiile publicate în cele mai mari reviste de modă din lume nu mai păreau atît de proeminenți acum, că obraji i se mai împliniseră.

Își scoase ochelarii care nu-i mai erau necesari. Ochii ei de un verde topaz, care fermecaseră sute de mii de femei, făcîndu-le să cumpere farduri de pleoape cu nume ca *Deșertul Sahara* și *Nestematele pădurii* o priveau din oglindă. Cînd erau machiați cu grijă, arătau superb. Chiar și fără fard, forma lor migdalată era deosebită și izbitoare. Prea izbitoare pentru a fi ascunsă în spatele unor ochelari cu lentile colorate, dacă voia să nu fie recunoscută.

Se forță să zîmbească. Dinții începeau să i se strîmbe din nou. Mama ei ar fi făcut criză dacă i-ar fi văzut. Cîți bani cheltuisese Susan Ramsey pentru a-i îndrepta dinții? Totuși, fără aparatul cu care Rana fusese sfătuită să doarmă în fiecare noapte, cei patru dinți din față începeau să se suprapună din nou.

Luînd o perie, își dădu pe spate părul greu care îi atîrna de o parte și de alta a feței. Clătină din cap, apoi, așa cum fusese învățată. Da, *Stilul Rana*. Un păr extrem de bogat și de un roșu

închis îi încadra fața exotică. E adevărat, o versiune neclară și diluată, dar ceva o făcu să-și amintească lucruri dureroase.

Și acum mai simțea degetele pătate de tutun ale agentului ciupindu-i bărbia în timp ce îi întorcea capul când într-o parte, când într-alta, pentru a o examina din anumite unghiuri.

– E prea... pare prea exotică, doamnă Ramsey. E frumoasă, dar... străină. Da, asta e. Nu pare destul de americană.

– Dar aveți deja modele tipic americane, spusese Susan Ramsey cu dezgust. Rana e deosebită. Asta o face să fie o comoară nedescoperită.

Nimeni, nici agentul, nici fotografii care căsca, nici mama ei nu o observaseră tresărind. Îi era foame. Se gândi la un *cheeseburger* și îi lăsă gura apă. Nu avea sens să se chinuiască. Avea să aibă noroc dacă va avea voie să își pună un sos cu puține calorii peste salata verde, în caz că va mânca ceva la prînz.

– Îmi pare rău, spusese agentul strîngînd fotografiile Ranei pentru a i le înapoia lui Susan Ramsey. E o fată frumoasă, dar nu e pentru noi. Ați încercat la *Ford*? Eileen s-a descurcat foarte

bine cu Ali McGraw, care era brunetă și avea ochii negri.

Băgînd fotografiile într-un plic mare și luînd-o de braț pe Rana, Susan ieșise repede din birou. În lift, tăie numele agentului respectiv de pe lista ei lungă.

– Nu-ți face griji, Rana. Nu se poate ca toată lumea din New York să fie oarbă. Stai dreaptă, te rog. Și, data viitoare, vrei să zîmbești puțin mai mult?

– Nu mai pot de foame, mamă. Azi-dimineață n-am mîncat decît o felie de pîine prăjită și o jumătate de grapefruit. Mă dor și picioarele. N-am putea să ne oprim undeva, să stăm jos și să mîncăm?

– Mai mergem întîi la cîteva interviuri, îi spusese Susan absentă aruncîndu-și privirea peste numele rămase pe listă.

– Dar sînt frîntă.

Susan o împinsese ușor din lift cînd ajunseră la parter.

– Ești o egoistă, Rana. Te-am scăpat de căsătoria aia nefericită. Mi-am vîndut casa pentru a strînge destui bani ca să te aduc la New York. Îmi sacrific viața pentru cariera ta și astea sînt

mulțumirile pe care le primesc. Nu faci altceva decît să te plîngi.

Rana nu spuse ce gîndea, că ideea de a fi model îi aparținuse mamei, nu ei, Susan însăși dorise să vîndă casa din Des Moines și să se mute la New York și că acea căsătorie fusese nefericită pentru că Susan se tot amestecase.

– Următoarea întîlnire o avem peste cincisprezece minute. Dacă încetezi cu văicărelile, o să ajungem cu cinci minute mai devreme, ceea ce va însemna că o să am timp să-ți refac machiajul. Te rog, nu uita să zîmbești. Nu poți să știi niciodată cînd e bun un zîmbet. Unul din agenții ăștia tot o să-ți vadă potențialul.

Cel care a făcut-o, pînă la urmă, a fost Morey Fletcher. Biroul acestuia nu se afla la o adresă prestigioasă. El era supraponderal, neîngrijit, cu un început de chelie și numele îi figura undeva, pe la sfîrșitul listei lui Susan. Dar el a privit pe lîngă mamă și a văzut-o pe fata de nouăsprezece ani care o însoțea. Stomacul i se agită și nu din cauza sandvișului cu carne de vită care pusese să-i fie trimis de la magazinul de jos. Dacă un profesionist istovit ca el putea fi mișcat de acel chip și de acei ochi, își dădu seama că și

Măria-Sa Publicul avea să fie.

– la loc, domnișoară Ramsey, spuse el oferindu-i un scaun întii fetei.

Surprinsă, ea se prăbuși pe scaun și imediat se descălță. El îi zîmbi și ea îi răspunse.

Două zile după aceea, se întocmea un contract, revăzut de nenumărate ori de Susan, și, în cele din urmă, fu semnat. Acela a fost începutul.

Simplul gând la lunile care au urmat o făcea să se simtă obosită. Umerii i se lăsară în jos. Capul îi căzu și părul îi încadră din nou fața ascunzîndu-i pomeții clasici.

Îmbracă un tricou vechi cu care dormea și se duse la fereastră. Dacă asculta cu atenție, putea să audă valurile neobosite ale Golfului Mexic rostogolindu-se spre țărm la cîteva blocuri distanță. Greierii cîntau în ramurile groase ale copacilor. Noutatea acelor sunete încă o mai intriga. Erau atît de diferite de zgomotele din oraș care ajungeau pînă la fereastră apartamentului ei aflat la etajul treizeci și doi în Upper East Side. Prefera acel dormitor ciudat mobilat modernismului locuinței sale din New York decorată de un profesionist. Liniștea aceea era ceva ce avea să prețuiască mereu.

Númai că, în seara aceea, nu era prea liniștită.

Descoperi că era neliniștită imediat ce se strecură în așternut. Se gîndea tot timpul la cel care locuia acum vizavi de ea. Se potrivea atît de mult genului de mascul cuceritor, încît o făcea să rîdă. Ciudat, totuși, își spuse ea, nu avea chef să rîdă.

Era bucuroasă într-o singură privință – nu o recunoscuse. Bineînțeles că el citea mai mult reviste ca *Sport Illustrated* decît *Vogue*. Iar domnișoara Ramsey nu semăna deloc cu modelul din reclamele pentru cosmetice de la televiziune și, în plus, nimeni nu s-ar fi așteptat ca frumoasa Rana să apară la o pensiune din Galveston, Texas.

Avea tupeu, dacă îi sărutase mîna astfel, dar o făcuse, pur și simplu, de ciudă. Cum avea să suporte să stea sub același acoperiș cu un bărbat atît de îngîmfat?

Avea să-l ignore, hotărî în sinea ei.

Dar deja stătea cu urechile ciulite pentru a-i auzi pașii pe scară și se întreba ce o fi făcînd. Furioasă pe sine, își umflă perna cu pumnii și și-l alungă pe Trent Gamblin din minte. Numai că, pe măsură ce se lăsa furată de somn, se gîndea la

zîmbetul lui și la felul atrăgător în care îi lumina chipul.

Și, pe mîna ei, mai zăbovea încă senzația arzătoare lăsată de buzele lui.

Doi

Fu cît pe-aci să calce pe el cînd deschise ușa apartamentului ei a doua zi dimineață tîrziu. Era întins în hol și făcea flotări.

– Ah! exclamă ea ducîndu-și mîna la inima care îi bătea cu putere.

El se ridică repede.

– Bună dimineața.

Cel dintîi impuls al ei a fost să se retragă repede în siguranța apartamentului și să închidă

ușa, fugind de tentația de a-și clăti privirea pe goliciunea lui.

Căci el era, într-adevăr, gol. Numai o pereche de pantaloni scurți din nylon se aflau între el și indecență. Totuși, nici aceștia nu puteau fi considerați prea decenti. Banda elastică se afla căzută sub talie... de fapt, sub buric. Uzi de sudoare, pantalonii i se lipiseră de piele de parcă ar fi fost una cu trupul.

Cît despre mărimea și forma... a orice... el nu mai avea nici un secret față de ea acum. Era plin și perfect.

După privirea grăbită pe care i-o aruncă, Rana își simți gîtlejul încleștîndu-se.

– Bună dimineața, spuse și ea cu un glas subțire.

Își zise în sinea ei să se uite oriunde în altă parte, numai la el nu.

Adidașii și o pereche de ciorapi umezi se aflau lîngă ușa lui. Datorită faptului că aceasta era deschisă, observă că înăuntru era o dezordine de nedescris. Hainele, încă nedespachetate, atîrnau afară din valize. Cutiile stăteau aruncate una peste alta.

– Ai făcut antrenament? îl întrebă ea neavînd

altceva să-i spună.

– Da, am alergat pe plajă. A fost grozav.

Era transpirat. Acel trup masculin impresionant trebuia să fi eliminat cantități uriașe de apă. Broboane de sudoare îi licăreau pe piele și îi lipeau firele de păr de pe piept unele de altele. Șiroiau prin fișia mătăsoasă de păr negru ca abanosul care îi despărțea în două abdomenul îndreptându-se direct spre buric. El își ridică brațul pentru a-și șterge sudoarea de pe sprâncene. Să se uite în scobitura umbrită a subsuorii lui era ca și cum ar fi comis un act de mare intimitate cu el, așa că își feri privirea repede, cuprinsă de un sentiment de vinovăție.

– Ăăă... umărul... adică, flotările sînt bune pentru umăr?

Și palmele ei începură să transpire. Încercă să și le șteargă de pantalonii gri cît putu mai pe neobservate.

– N-au ce să-i facă rău. Sînt alți mușchi.

– Înțeleg.

– Chiar?

– Păi, flotările sînt pentru brațe și... piept, nu?

– Da, spuse el. Pentru pectorali. Dumneata faci exerciții fizice?

– Nu pentru... pectorali, zise ea și el zîmbi larg.
Alerg uneori, se grăbi ea să adauge.

– Ce-ar fi să alergăm împreună mâine?

– Nu cred, spuse ea trecînd ușor pe lîngă el.
La revedere.

– Iartă-mă că m-am folosit de hol, dar n-am
avut loc în apartament, pentru că n-am despa-
chetat încă.

– Eu tocmai mă duceam în bucătărie.
Scuză-mă.

Cînd ea fu exact lîngă el, Trent spuse:

– Domnișoară Ramsey?

– Hm?

Politicos, deși deloc înțelept, ea se răsuci și
acum erau destul de apropiați pentru ca ea să
poată simți mireasma sărată a mării, pe care el o
adusesse de pe plajă și nu era absolut deloc
neplăcută.

– Știi cum ar trebui făcute flotările, de fapt?

– N-am... nu, nu știu.

– Pentru a maximaliza rezultatele, e mai bine
să le faci cu o altă persoană care să-ți stea pe
spate.

Ea înghiți cu greu.

– Cu cineva pe spate?

El se rezemă de perete și își încrucișă brațele. Ea ar fi vrut să n-o fi făcut, căci acea poziție îi umfla mușchii pieptului. El se relaxa, sfîrcurile îi erau tari. Din nou Rana avu impresia că văzuse ceva interzis și își coborî privirea. Nefericită hotărîre. Și gleznelor lui erau încrucișate și altceva i se umflase între picioare.

– Da. Cineva care să adauge greutate.

– Pentru ca mușchii să facă un efort mai mare? ghici ea.

– Asta e ideea. Eh, mă gîndeam dacă nu cumva dumneata...

Își înclină capul într-o parte lăsînd acea sugestie neterminată, în timp ce ochii lui căprui licăreau plini de neastîmpăr.

– Nu, bănuiesc că nu, încheie el repede. Nu contează.

Obrajii ei ardeau. La început, roșeața fu provocată de stînjeneală, apoi de furie, pentru că îi văzu zîmbetul insinuant jucînd pe buzele senzuale.

– Așa cum am mai spus, eu mă duceam în bucătărie, zise ea întorcîndu-i spatele și îndepărtîndu-se în grabă.

Idiot arogant! își spuse ea clocotind de furie

cînd îi auzi rîsul în urmă. Ce-i păsa ei dacă el voia să umble gol și asudat ca un porc? Pufni batjocoritoare, dar mîinile îi tremurau cînd luă un pahar din dulap și turnă sifon peste gheață.

Decît să se întoarcă la ea în apartament, unde ar fi putut risca să-l întâlnească din nou, se așeză la masa de bucătărie și, luînd creionul și carnetul care se aflau totdeauna lîngă telefon, începu să schițeze cîteva din modelele la care se gîndea de cîtva timp. Păsări ale paradisului pictate pe un mov pal? O floare roșie de hibiscus umplînd tot spatele unui corsaj? Sau un design abstract îndrăzneț cu portocaliu, negru și turcoaz?

– Inspirație?

Ea scăpă creionul din mînă neîndemînică și, în graba de a-l ridica, fu gata să răstoarne paharul cu sifon.

– Aș vrea să nu mă spionezi astfel, îi zise ea lui Trent pe un ton tăios.

– Iartă-mă, dar am crezut că m-ai auzit. Bănuiesc că erai cufundată în gînduri.

Ea îi privi acuzator picioarele desculțe.

– Dacă ai purta pantofi, poate te-aș auzi.

– Am făcut o bășică la degetul mic azi-dimineață

și doare îngrozitor.

Dacă se aștepta la milă, avea să fie dezamăgit.

Ea ar fi vrut să-l întrebe de ce umbla pe jumătate îmbrăcat, dar nu găsi curajul. Și, în plus, nu voia ca el să știe că îi observase pantalonii scurți. Șortul de blugi îi îmbrăca perfect șoldurile, pulpele și sexul, în așa fel, încât o făcea să i se taie răsufierea. Acum purta un maiou cu insemnele echipei, care îi lăsa abdomenul descoperit. Torsul îi era atât de simetric, încât ai fi zis că fusese desenat cu linia. Privirea ei fu atrasă în mod involuntar de buric. Oare acestea puteau fi considerate frumoase? Sau al lui era misterios și sexy? Oricum, i-ar fi plăcut să-l cerceteze.

– Mătușa e pe aici?

Rana își luă ochii, atenția și imaginația de la partea inferioară a abdomenului lui și îi arătă spre un bilet prins de frigider cu un magnet în formă de varză.

– A ieșit puțin.

– Hm, murmură el încruntat ușor. A zis că mi-a păstrat niște suc de fructe. Ai idee unde ar putea fi?

– Uită-te în frigider.

El deschise ușa și îi examinează interiorul.

– Lapte, o sticlă de *Chablis*, spuse el aruncându-i o privire peste umăr, și ceva într-un borcan pe care scrie „*Nu aruncați*”.

– E untură.

– Nu cred că mi-ar potoli setea.

Dându-și seama că liniștea ei se încheiase în clipa în care el intrase în bucătărie, ea se ridică de pe scaun și spuse cu un oftat care fu sigură că se auzi destul de tare:

– Uneori mai țin cîte ceva și pe veranda de dormit.

– Mă crezi sau nu, dar eu chiar am dormit aici, spuse el.

– Adevărat?

– În multe nopți de vară cînd am venit cu mama pe cînd eram puști.

Ea se prefăcu dezinteresată, deși imaginea unui băiețel neastîmpărat, cu păr negru și genunchi juliți, îi răsări în minte.

– Și tatăl tău?

– A murit într-un accident de avion peste Ocean cînd eu eram încă prea mic ca să mi-l amintesc. Mama nu s-a recăsătorit niciodată. A murit și ea acum doi ani.

Era la fel de singur pe lume ca și ea, dar nu își

putea permite să-i fie milă de el. Nu își putea permite să simtă absolut nimic față de el, îndeosebi acum, că mirosul mării fusese înlocuit de cel al pielii curate, al spumei de bărbierit și al coloniei cu parfum de citrice.

Se uită prin cameră, unde Ruby ținea orice de la hîrtie igienică și săpun de vase pînă la gem de casă. Pe un raft, Rana găsi tot felul de sucuri de fructe.

– De mere, de grapefruit sau de portocale?

– De portocale, spuse el și se așeză în ușa, între ea și bucătărie.

Picioarele îi erau lungi și zvelte, dar la fel de tari ca trunchiurile unor copaci. Bicepsii îi erau străbătuți de vine albastrui pe care ea le urmă cu privirea în jos pe brațele puternic bronzate, pînă la palme. Cicatricea unei operații se vedea în jurul cotului drept, iar două degete erau puțin strîmbe datorită faptului că fuseseră rupte. Semne ale profesiei lui, bănuî Rana.

– Scuză-mă, spuse ea încet cînd ajunse la ușa, iar el se dădu la o parte pentru a o lăsa să treacă. Uită-te bine la ce fac ca să știi altă dată unde sînt toate lucrurile.

– Sînt cît se poate de atent, domnișoară

Ramsey.

Ignorîndu-i tonul șicanator, ea desfăcu cutia cu deschizătorul pe care îl scosese dintr-un sertar și repetă toate mișcările pe care le făcuse mai devreme cînd își pregătise paharul ei.

– Poftim, spuse ea apoi dîndu-i paharul.

– Mulțumesc, zise el și îi făcu cu ochiul.

Duse paharul la gură, își dădu capul pe spate și bău tot sucul pînă la ultima picătură. Rana îi privi mărul lui Adam urcînd și coborînd numai de trei ori.

– Mai vreau, spuse el întinzîndu-i paharul și, uluită că putea să bea atîta într-un timp atît de scurt, i-l umplu în mod automat.

Îl bău la fel ca și pe celălalt și apoi plescăi din buze satisfăcut.

– Ahh. Eh, acum o să beau mai încet.

– Adică, mai vrei? Îl întrebă ea nevenindu-i să creadă cînd el îi întinse paharul din nou.

Privirea lui părea să-i străpungă ochelarii.

– Ăsta e numai un fel de sete din numeroasele feluri care mă stăpînesc, domnișoară Ramsey, spuse el și privirea îi alunecă spre gura ei.

– Bună, Ruby!

Rana tresări de parcă ar fi fost împușcată.

Recunoscu vocea veselă a poștașului, care, în fiecare zi cînd aducea corespondența, obișnuia să-i facă o vizită lui Ruby. Dacă aceasta ar fi fost mai tînără cu douăzeci de ani, Rana ar fi zis că flirtează amîndoi. Și, de fapt, poate că asta și făceau, în ciuda vîrstei lui Ruby.

Puse cutia cu suc pe dulap.

– Servește-te singur de-acum încolo, domnule Gamblin. Aici, domnule Felton, îi strigă ea apoi poștașului, îndreptîndu-se grăbită spre veranda din spate. Ruby nu-i acasă. Doamne, dar ce multe sînt astăzi, nu?

– În majoritate, note de plată. Cîteva reviste. Ați luat tot? Transmiteți-i lui Ruby salutări.

– O să-i transmit.

Rana se întoarse în bucătărie cu corespondența și o puse pe masă. În timp ce se uita prin ea, ca să vadă dacă nu primise ceva, Trent veni în spatele ei.

Începuse să se obișnuiască să o studieze și să o analizeze pe domnișoara Ramsey. Era atît de deosebită de femeile pe care le cunoștea el. Nu văzuse niciodată haine mai urîte decît cele pe care le purta în ziua aceea. Pantalonii, pe care și-i strînsese în talie cu o curea lată de piele, i-ar fi

venit bine unei femei de două ori mai mari decît ea. Și ar fi fost foarte potriviți pe un vas de război. Erau atît de cenușii și atît de oribili!

Dacă avea un șezut, el nu își dădea seama de proporțiile acestuia. De asemenea, și forma picioarelor ei rămînea învăluită în mister. Cu bunăvoință ar fi înlăturat cămașa aceea bărbătească pătată de vopsea, ale cărei mînici fuseseră suflecate și lăsau să i se vadă brațele, dar vesta fără nici o formă pe care o purta peste cămașă îi atîrna pînă la șolduri. Probabil că nu avea un piept prea mare, dar, fără să vrea, era curios să afle cît era exact. Era aproape nebun de curiozitate în legătură cu sînii ei.

Privi în jos spre creștetul capului ei. Nu se ostenise să-și aranjeze părul în vreun fel. Acesta cădea greu și drept pe spate, bine periat, dar altfel, neîngrijit. Mirosea bine, cu siguranță. Îi plăcea parfumul floral al șamponului ei. Sau era mirosul spumantului de baie?

Gîndul că domnișoara Ramsey ar fi lenevit într-o cadă plină de spumă era total deplasat. Dar tuturor femeilor, indiferent cît de serioase, le plăceau asemenea lucruri, nu? se întrebă el. Sigur că făcea băi cu spumă. Bineînțeles.

Și, pe urmă, ce-și punea pe ea? Lenjerie sumară, din dantelă, delicată ca o pînză de păianjen? Într-un fel, nu reușea să și-o închipuie în ceva frivol și excitant. Probabil că purta bumbac care acoperea absolut tot.

De ce naiba stătea să se gîndească la lenjeria ei, oricum? Oare chiar stătea acolo și făcea speculații cu privire la lucrurile intime ale domnișoarei Ramsey? Doamne sfinte, poate că avea nevoie de o femeie mai mult decît își închipuia. Poate că trupul lui era înfometat cu disperare de sex și încă nu transmisese mesajul creierului. Poate ar fi trebuit să-l sune pe Tórn și să-i spună să-i trimită o femeie. Cît mai repede. Cu expresul.

Nu, nu, își spuse el apoi, respingînd ideea aproape imediat. La naiba. Doar acesta fusese motivul pentru care plecase din Houston, nu? Să fugă de viața aceea. Exagerase mult prea mult. În următoarele cîteva săptămîni, nu avea să se apropie de o femeie decît prin intermediul fanteziilor. Iar domnișoara Ramsey era singura de pe-acolo apropiată de el ca vîrstă. Nu avea de ales, așa că, de ce să nu lase niște fantezii în legătură cu ea să-i joace prin minte? Erau complet inofensive.

Nu avea nici o îndoială că era feminină într-o oarecare măsură, chiar dacă era mai greu de abordat decît un gard de sîrmă ghimpată. Zăpăceala i se citise pe chip cînd dăduse de el în hol în timp ce își făcea flotările.

Ar fi putut găsi loc în apartament, dar sperase că avea să se împiedice de el. Biata de ea, probabil că nu mai văzuse niciodată un trup de bărbat atît de aproape de a fi gol. Oare știa cum arăta și mirosea sudoarea unui bărbat? Probabil că nu, pînă în dimineața aceea. Cu siguranță că părăuse fîstîcită. Trent fu nevoit să-și rețină un hohot de rîs chiar și acum, cînd își aduse aminte chipul ei șocat. Dar ei îi plăcuse ce văzuse. Era în stare să parieze pe reputația lui de Casanova.

– E ceva pentru mine?

Răsuflarea lui îi atinse creștetul capului. Abia atunci își dădu ea seama cît de aproape se afla.

– Nu; spuse ea, uitîndu-se repede și printre celelalte plicuri.

Trînti apoi pe masă toată corespondența. În clipa aceea, una din revistele de modă ale lui Ruby se deschise.

Rana își ținu răsuflarea.

Era chiar ea, subțire și sexy, întinsă pe un

cearceaf alb. Părul ei de culoarea mahonului era răsfirat ca un evantai pe spate. Coaforul și fotograful munciseră o oră întreagă pentru a izbuti să facă totul perfect. Pomeții îi ieșeau în evidență și, deasupra lor, ochii ei erau visători. Buzele îi sclipeau, sugestive, schițând un zîmbet stins.

Purta alb, culoarea ei specifică. Acea fusese condiția lui Morey; avea să o lase să facă reclama, numai dacă era acceptată condiția.

– Rana poartă numai alb, să știți, le spusese el celor care se ocupau de publicitate.

Aceștia o voiau cu tot dinadinsul și erau gata să accepte orice condiție și să plătească prețul exorbitant cerut de ea.

În fotografie, unul din genunchi era ridicat provocator. Avusese o vînătaie pe pulpă fiindcă se lovisese la portiera unui taxi cu o zi în urmă și fusese o provocare pentru expertul în machiaj să o acopere, dar, în final, îi făcuse pielea să lucească. Uitîndu-se la fotografia aceea, aproape că simțea chiar mătasea pielii ei măslinii.

Bikinii pe care îi purta erau decupați sub oasele proeminente ale șoldurilor. În fotografie, tricoul scurt îi era împins pînă sub sîni de mîna

unui bărbat. Acesta, întins lângă ea, dar în afara fotografiei, avea o față de cartof, dar niște mâini de poet. Își câștiga existența făcând orice de la a bate bebelușii ușor pe funduleț în reclamele pentru scutece pînă la a desface cutii de bere în așa fel, încît spuma să se reverse.

Reclama era însoțită de cuvintele „*Moliciunea n-a fost niciodată mai moale*”.

Fusese frig în studio. Sfîrcurile i se întăriseră și se vedeau clar prin tricoul scurt din bumbac. Reprezentantul agenției publicitare fusese extrem de încîntat. Clientul lui ceruse ceva sexy, fără să fie obscen. Pe fotograf nu îl interesau decît focalizarea și lumina. Asistentul lui făcea glume că figurantul îi pipăia sîinii Ranei pe ascuns, cînd nu se uita nimeni. Susan Ramsey se supără și începu să protesteze cu vehemență împotriva umorului său „obscen”. Din moment ce asistentul era și iubitul fotografului, se supără foarte tare și amenință că o va da afară din studio dacă nu tace.

În tot acest timp, Rana stătea plictisită și obosită, simțind o durere de spate datorită faptului că stătuse prea mult în poziția aceea și stomacul îi scotea sunete de nemulțumire fiindcă

îi era foame.

– Frumos.

Vocea groasă și masculină care îi răsuna foarte aproape în ureche o readuse la realitate. Închise repede revista.

– Ce este? Nu-ți place? o întrebă Trent vădit amuzat de reacția ei.

– Da... nu.... tre-trebuie să mă apuc din nou de lucru.

Își făcu drum pe lângă el și urcă scara aproape în fugă. După ce se închise în apartamentul ei, se lipi de ușă, respirînd greu, așteptîndu-se ca el să vină alergînd după ea, cu revista în mînă și cu gura căscată fiindcă o recunoscuse.

După aceea își dădu seama că teama de a fi descoperită era absolut ridicolă. Nici Trent, nici nimeni altcineva nu avea să o recunoască în acea reclamă. Domnișoara Ramsey semăna cu femeia din fotografie cam tot atît de bine cum semăna fața bărbatului-model cu mîinile sale. Nu era nici o legătură logică între ele.

În cele din urmă, se desprinse de ușă și își reluă lucrul la fusta pe care o picta cînd hotărîse să facă o pauză. Păreau să fi trecut o sută de ani.

Suferise două șocuri. Primul, văzîndu-l pe

Trent Gamblin în timpul antrenamentului și al doilea, descoperindu-și fotografia în revistă. Timp de șase luni trăise izolată, fără nici o amenințare reală de a fi descoperită. Chiar și atunci când le dăduse lui Morey și mamei ei noua adresă, îi avertizase că, dacă încercau cumva să o convingă să se întoarcă la New York, avea să dispară din nou și nu le va mai spune unde se afla.

Acum, că Trent locuia acolo, recunoașterea ei părea iminentă, deodată. În cercul ei personal intrase cineva. Din cochetărie, Ruby nu purta ochelari de vedere, chiar dacă nu vedea prea bine. Așa că, în ciuda faptului că citea revistele de modă din scoarță-n scoarță, nu făcuse niciodată legătura între chiriașa ei neîngrijită și superba Rana.

Oare nepotul ei avea să fie mai ager?

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de soneria telefonului. Din obișnuință, își șterse mâinile pe o cârpă înainte de a răspunde.

– Bună, Barry, spuse ea veselă după ce interlocutorul ei se prezentă.

– Sper că lucrezi din greu, pentru că ești cerută.

– Adevărat?

Era încântată; afacerea lor se dovedea la fel de avantajoasă și pentru el și pentru ea. Rana îl cunoscuse pe Barry Golden la New York, unde acesta lucra pe post de coordonator de modă la un mare magazin. Îi plăcea la nebunie industria modei, dar nu putea suferi orașul. Când se trezise cu o mică avere lăsată moștenire de bunicul său, se întorsese în orașul lui natal, Houston, și își deschisese un magazin superb care oferea mărfuri pentru persoanele bogate.

Când părăsise New York-ul, îi spusese Ranei că, dacă avea vreodată nevoie de ceva, să-l anunțe neapărat, iar ea luase legătura cu el cu șase luni în urmă. Dacă norocul o adusesse la pensiunea din Galveston, Barry fusese cel care o adusesse în apropierea orașului Houston.

Ideea ei de a picta de mână unele articole de îmbrăcăminte îi înflăcărase imaginația și acceptase entuziasmat să-i vîndă cîteva produse în magazinul său, în regim de consignație. Acestea se vînduseră imediat și clientela lui începuse să ceară mai mult. Acum ea lucra aproape numai pe bază de comision.

– Chestiile astea ale tale sînt extraordinare, îi

spuse el.

Zîmbind, ea și-l închipui trăgînd adînc dintr-una din țigările lui negre și subțiri, pe care le fuma una după alta. Era irascibil, brutal de sincer și, adesea, chiar grosolan. Dar grosolănia lui era direct proporțională cu afecțiunea pe care o simțea față de persoana căreia îi era adresată. Cu cît era mai șocant, cu atît îl plăceau mai mult clienții.

Sub firea aspră a lui Barry, Rana descoperise o ființă iubitoare, ale cărei comportări nefirești constituiau un mecanism de autoapărare. Ea bănuia că se afla la înălțimea așteptărilor tuturor, exact cum făcuse și ea pînă în urmă cu șase luni.

– I-a plăcut rochia doamnei Tuppleswhite?

– Draga mea, cînd a văzut-o, a fost gata să rupă cusăturile rochiei mizerabile pe care o purta. Era cel mai hidos lucru pe care l- am văzut vreodată.

– I-ai vîndut-o?

– Bineînțeles, spuse el rîzînd ușor. Poate că unele din clientele mele n-au nici un pic de gust, dar nici eu nu-s prost.

– De aceea ai fost de acord să-mi prezinți lucrurile în magazinul tău?

– Faci excepție de la toate regulile pe care le știu eu, scumpo. Ai fost primul model cunoscut de mine care nu era obsedat de propria imagine în oglindă. Ai fost o păpușă cu care mi-a fost mai mare dragul să lucrez când am organizat acele parade de modă. N-ai fost deloc insistentă.

– A fost mama și pentru mine.

– Nu mă face să vorbesc despre ea, pentru că o să te țin toată ziua la telefon. Ajunge să-ți spun că te ador împreună cu munca ta. Aproape că mă simt vinovat că vînd o asemenea operă de artă.

– Sînt convinsă, spuse Rana, iar el oftă teatral.

– Ahh, mă cunoști prea bine. Eh, acum gata cu chestiile astea, zise el schimbînd tonul brusc. Cînd vii la Houston? Cînd o să fie gata fusta pentru doamna Rutherford? Mă înnebunește, sună de trei ori pe zi.

– La sfîrșitul săptămîinii.

– Bine. Mai am patru comenzi pentru tine.

– Patru?

– Da, patru și ți-am mărit și prețul.

– Barry! Din nou? Nu fac asta pentru bani. Pot să mă întrețin cu ce mi-a mai rămas.

– Nu fi ridicolă. În societatea noastră se face

orice pentru bani. Și bogătașele astea nu zic nimic de preț. Cu cît îi costă mai mult pe soții lor, cu atît sînt mai încîntate. Acum, fii drăguță și taci cînd e vorba de cartonașele cu prețul pe care le pun pe lucrurile tale. Tot mai continui să refuzi să te întâlnești cu cliențele personal?

– Da.

– Pentru același motiv?

– Da. Ar exista șansa ca vreuna din ele să mă recunoască.

– Și ce? Eu aș fi încîntat. Știi ce părere am despre deghizarea asta absurdă.

– N-am mai fost demult atît de fericită, Barry, spuse ea încet.

– Foarte bine. Nu te bat la cap. Dar aș vrea să discutăm ceva cu totul diferit și interesant cînd o să ne vedem.

– Ce anume?

– Nu contează acum. Du-te și lucrează la fusta doamnei Rutherford.

– Bine. O să... stai puțin, a bătut Ruby la ușă.

Puse jos receptorul și se duse să deschidă. Numai că în prag nu se afla Ruby, ci Trent care stătea sprijinit leneș de toc.

– Ai un leucoplast?

– Vorbesc la telefon acum, spuse ea scurt.

Arăta superb și era furioasă că observase acest lucru.

– Pot să aștept.

Trecu pe lângă ea, așa că ea nu avu de ales decât să-l lase să intre. Nu îl putea da afară cu forța. Aruncându-i o privire furioasă, ridică din nou receptorul.

– Îmi pare rău, Barry, dar trebuie să închid.

– Și eu am treabă. Deci, ne vedem săptămîna asta, scumpo.

– Da, vineri. Pa.

– Cine e Barry? întrebă Trent cu îndrăzneală în clipa în care ea puse receptorul în furcă.

– Nu e treaba dumitale. Ce doreai?

– E un prieten?

Ea îl privi furioasă prin lentilele colorate și numără în gînd pînă la zece.

– Da, Barry e un bărbat, da, e un prieten, dar nu în sensul la care te-ai referit. Pentru un leucoplast m-ai întrerupt, nu?

– Ești sigură că nu e un prieten? Nu te vezi cu el vineri? Mie-mi sună a întîlnire.

– Vrei un leucoplast sau nu?

Își dădu părul pe spate furioasă și își propti

mîinile în șolduri. Trent fu încîntat cînd îi văzu forma rotundă a sînilor pe sub cămașa aceea veche. Frumoși sîni. Foarte frumoși chiar.

– Te rog, spuse el zîmbind.

Ea se duse în baie și luă o cutie din dulapul de deasupra chiuvetei. Deschise capacul cu destulă greutate, luă un bandaj și se întoarse. Trent era chiar în spatele ei, așa că se ciocni de el.

Totul se întîmplă într-o clipă, iar Ranei i se păru o veșnicie.

Automat își ridică mîinile și le lipi de pieptul lui tare. El îi apucă brațele pentru a o ține. Pentru o fracțiune de secundă, trupurile li se atinseră. Peste tot. Piepturi, abdomene, coapse și tot ce se afla între ele se ciocniră ușor, ceea ce avu urmări grave.

Circuitele electrice se conectară. Căldura fu generată. Scînteii invizibile țîșniră deodată.

Rana își propti palmele în pieptul lui pentru a se depărta și el, la rîndul lui, făcu un pas înapoi. Se simțea la fel de amețit ca ultima oară cînd Mean Joe Green se izbise în el dincolo de linia de marcaj.

Două perechi de plămîni aveau nevoie de aer și singurul sunet din încăpere era cel al luptei lor

pentru oxigen.

– Poftim... poftim leucoplastul, spuse ea întinzându-i-l cu o mână tremurătoare.

– Mulțumesc, spuse el, luându-l.

Da, avea sîni, cu siguranță. Și pulpe tari.

Se întoarse și ea răsufală ușurată. Numai că el nu se îndreptă spre ușă, ci se așeză pe marginea canapelei, proptindu-și un picior pe genunchiul celuilalt. Se chinui cu învelitoarea de celofan și, după cîteva secunde, se dădu bătut.

– Vrei să-l desfaci, te rog?

– Sigur, spuse ea întinzîndu-se pentru a lua din nou leucoplastul.

Voia să plece mai repede. Să iasă din adăpostul ei de pustnică. Acela era locul ei de refugiu, unde se simțea în siguranță, iar el era un intrus nedorit.

– Sînt sigură că și Ruby are leucoplast, spuse ea sperînd că el îi va sesiza nota de reproș din glas.

– Și eu sînt sigur, numai că nu s-a întors încă. Îmi pare rău că te deranjez.

O deranja chiar foarte mult. Nu mai avusese nici o relație cu vreun bărbat de cînd pusese punct căsătoriei, cu șapte ani în urmă. Bărbații nu

intrau în socotelile ei. Bărbații reprezentau riscuri inutile. Prieteni ca Barry și Morey erau în regulă. Partenerii de afaceri erau și ei în regulă dacă se limitau la afaceri. Dar niciodată, absolut niciodată, nu avea să-și mai permită să iubească iar. Jurase să nu se mai implice niciodată sexual atît de mult, încît să-i tremure mîinile așa cum îi tremurau acum. Un dezastru fusese de ajuns.

– Am de lucru și n-am prea făcut nimic astăzi.

Din cauza ta, adăugă ea în gînd.

Încruntîndu-se ușor, el luă leucoplastul și îl înfășură în jurul degetului mic de la picior.

– Așa, spuse el ridicîndu-se. Faci treabă bună, Ana.

– Poftim?

Cum îi spusese? Pronunțase numele chiar cu un „a” moale, care se potrivea numelui ei adevărat.

– Am observat de cum am intrat. E foarte interesant.

Arătă din cap spre zona ei de lucru, unde erau împrăștiate diverse articole vestimentare în diferite stadii de execuție. Se duse spre ele și studie actualul ei proiect, fusta doamnei Rutherford. Un mănunchi de crini se întindea de la tiv pînă la

banda din talie, în partea stîngă. Și acolo, întinzîndu-se pe o petală pătată, se vedea semnătura ei discretă, „Ana R.". Căzuse de acord cu Barry să-și folosească numele scris invers.

– Draga mea, lucrurile vor fi și mai valoroase dacă sînt semnate, îi spusese Barry.

Dacă le-ar fi semnat cu numele de „Rana” ar fi fost ca și cum ar fi anunțat în *Houston Chronicle* locul unde se afla.

– M-am tot întrebat care ți-e numele adevărat, spuse Trent.

Avea ochi foarte buni dacă izbutise să-i descifreze semnătura. Bineînțeles, bănuia că inițiala „R” venea de la Ramsey. Acel nepot al lui Ruby nu era prost deloc. Rana trebuia să fie foarte atentă. Bine că închiriasse acel apartament tot sub acel nume, așa încît să nu existe nici o neconcordanță în cazul în care el și Ruby ar fi început să compare ceea ce știau.

Cînd se întoarse din nou spre ea, Rana avu nevoie de ultima fărîmă de voință pentru a nu tresări.

– E un nume foarte frumos, spuse el.

– Mulțumesc.

Incerca, oare, să vadă dincolo de ochelari?

Ochii lui păreau neobișnuit de ageri și de cercetători. Se mutară din nou asupra gurii și, la fel ca mai înainte, ea simți că-i vine amețea.

– Te rog să mă scuzi, domnule Gamblin...

– Poți să-mi spui Trent acum, pentru că eu am de gînd să-ți spun Ana. În fond, sîntem vecini.

Zîmbetul îi era strîmb, puțin mai ridicat în partea dreaptă și extrem de atrăgător. Sau poate că acea atracție se datora felului copilăros în care îi cădea părul pe frunte.

– Așa cum îți spuneam, domnule Gamblin..., zise ea accentuîndu-i numele, ... sînt foarte ocupată.

– Știi ce se spune despre cei care muncesc tot timpul și nu se distrează deloc, zise el strecurîndu-și degetele în găicile pantalonilor scurți. Mă gîndeam să merg la un matineu după-amiază. Ce- ar fi să vii cu mine?

Ea rămase cu gura căscată.

– Nu pot să merg la...

– E cu Clint Eastwood. Găsești că e sexy, nu?

– Da, este, dar eu...

– Cumpăr eu floricelele.

– Nu...

– Cu unt. Îmi plac cu unt, ție nu?

– Ba da, dar...
 – Te deranjează dacă-mi ling degetele?
 – Nu, eu...
 – Foarte bine. Dacă mă rogi frumos, ți le ling și pe ale tale.

– Domnule Gamblin! strigă ea într-o încercare disperată de a pune capăt trăncănelii lui aiurite.

Trase adânc aer în piept.

– Poate că dumneata ai timp liber, dar eu sînt ocupată. Vrei să pleci, te rog?

Zîmbetul lui dispăru, atitudinea îi deveni rigidă și buzele i se subțiară de furie.

– Scuză-mă. N-o să te mai rețin nici o clipă, spuse el pornind spre ușă și aproape că o scoase din balamale când o deschise. Îți mulțumesc încă o dată pentru leucoplast, mai adăugă el peste umăr, înainte de a trînti ușa în urma lui. Țîfnoasă nesuferită, mormăi el apoi îndreptîndu-se spre propriul său apartament, care arăta tot ca și cum ar fi fost măturat de un uragan. Afectată, înțepătoare și rușinoasă.

Trînti ușa, sperînd că reverberațiile îi răsturnaseră vreo sticlă cu vopsea.

– Cine are nevoie de tine, madam?

Cine se credea, de îi dădea ordine ca unui

copil neastîmpărat? Nici o femeie nu avusese tupeul să-i vorbească astfel. El alegea momentul cînd pleca de lîngă o femeie, nu invers.

– Domnule Gamblin, domnule Gamblin, repetă el ironic.

La naiba! De parcă săptămîinile următoare ale exilului său n-ar fi fost destul de dificile, mai era obligat să și locuiască vizavi de o călugăriță!

– Pun pariu că era gata să leșine cînd am zis să-i ling degetele. Pun pariu că...

Asta era! își dădu el seama. Era o femeie simplă. În viața ei nu existase nimic captivant, cu atît mai puțin ceva de natură sexuală. Fără îndoială că era un vid uriaș în departamentul romantic al existenței ei. Și, deodată, își face apariția un bărbat.

– Destul de chipeș, murmură el fără modestie.

Ea nu știa cum să reacționeze, așa că ridica bariere.

Sigur. De ce nu își dăduse seama mai înainte? Nu ar fi fost atît de defensivă dacă el ar fi lăsat-o rece, nu?

O lumină îi licări în ochi cînd începu să pună la cale un plan prin care să-i învingă sistemul de autoapărare. Avea să fie distractiv. O adevărată

provocare. Ceva care să-i ocupe gândurile cît avea să stea acolo. Doar nu avea să se antreneze tot timpul.

Nu se gîndi la adevăratul motiv pentru care voia să o cucerească. O clipă, cînd trupul ei subțire venise în contact cu al lui, el îi răspunsese cu căldură și tărie. Oricît ar fi fost de incredibil, prințul barurilor frecventate de burlaci și al budoarelor fusese excitat de domnișoara Ana Ramsey.

Trei

- Doamnelor, vă invit la film în seara aceasta.
Trent făcu anunțul în timp ce Ruby turna suc de zmeură peste o prăjitură.
- La film! Mamă, mamă, ce mai distracție!
- Așa mi-am zis și eu, spuse Trent. E cu Clint Eastwood.
- Uuuh, spuse Ruby. E atît de sexy, că mă înfior.
- Ar fi bine să-ți iei un act de indentitate,

mătușă. E cotate cu R și s-ar putea să nu-ți dea drumul înăuntru.

– Glumeț mai ești!

Trent se rezemă de spătarul scaunului și îi aruncă mătușii sale un zîmbet fermecător, privind-o pe furiș pe Ana Ramsey. Exact așa cum se așteptase, obrajii ei se înroșiră de furie.

– Îți mulțumesc, domnule Gamblin, dar pe mine va trebui să mă scuzi, îi spuse ea tăios.

– Nu vii? o întrebă Ruby uluită. Cum poți să refuzi o invitație la un film cu Clint Eastwood?

– Am treabă. N-am lucrat prea mult astăzi, spuse ea aruncîndu-i o privire fulgerătoare lui Trent, pe care el o rată însă, îndreptîndu-și întreaga atenție asupra prăjiturii pe care o mîncă.

– Dar niciodată nu lucrezi seara, zise Ruby. Mi-ai spus că n-ai destulă lumină.

– Da, e adevărat, dar seara asta e o excepție.

– Hai, Ana, fii fată de treabă, spuse Trent. Îmi dai peste cap toate planurile dacă nu vii cu noi.

Scoase din buzunarul cămășii trei bilete de cinematograful și i le flutură în față.

– Ți-am cumpărat deja bilet.

– Ți-a cumpărat deja bilet, repetă Ruby ca un ecou.

– Îmi pare rău, spuse Rana fără amabilitate. N-ar fi trebuit să-l ia înainte să mă întrebe. Va trebui să-l dea înapoi și să-și ia banii.

Trent se uită la bilete și citi cu glas tare:

– *Nu se înapoiază banii.*

Ridică din umeri ca pentru a-și cere scuze.

– Vezi? Scrie aici, zise el întinzându-i biletul. Nu se înapoiază banii.

– Nu se înapoiază banii, domnișoară Ramsey, spuse Ruby pe un ton plîngăreț.

Era bucuroasă că Trent se gîndise să o includă și pe ea în planurile lor. Tînăra nu avea prieteni, din cîte știa Ruby, cu excepția unui anume Barry, proprietarul unui magazin din Houston unde ea își vindea lucrurile create. Ruby putea să numere pe degetele unei mîini de cîte ori ieșise domnișoara Ramsey seară. Dacă exista cineva căreia i-ar fi făcut bine să meargă la un film, acea persoană ea era.

Rana, care habar nu avea de gîndurile lui Ruby, se uită furioasă la Trent. Acesta o pusese intenționat în fața faptului împlinit. Ei bine, avea să inverseze situația.

– Parcă ai spus că te duci la matineu.

El sorbi cu nonșalanță din cafea înainte de a-i

răspunde.

– M-am răzgîndit. E mult mai frumos cînd poți împărți filmul cu cineva. Ca să nu mai vorbim de floricele, spuse el făcîndu-i cu ochiul pentru a-i aduce aminte de discuția în legătură cu floricelele.

Rana clocotea de furie.

Ruby țîșni de pe scaun ca o jucărie cu arc dintr-o cutie.

– Deci, totul e aranjat. O să...

– N-am acceptat să merg.

– Dar o să mergi, nu-i așa, draga mea?

Zîmbetul lui Ruby era atît de patetic și de rugător, încît Rana nu putu să refuze.

– Cred că da, din moment ce a cumpărat biletul, murmură ea.

– Minunat! exclamă Ruby bătînd din palme ca o adolescentă. Du-te sus și aranjează-te. Eu o să spăl vasele repede și ne întîlnim la ușa din față.

Trent avu destul tact ca să nu facă nici o aluzie șicanatoare. Rămase tăcut pînă cînd Rana părăsi încăperea. Un sfert de oră mai tîrziu se întîlniră cu toții. Ruby, îmbrăcată în roșu din cap pînă-n picioare, fu dezamăgită de modul cum arăta domnișoara Ramsey. Ruby se așteptase ca, măcar cu acea ocazie, să se îmbrace mai frumos,

dar ea arăta mai prost ca oricând, într-o pereche de pantaloni verzi ca uniforma de armată, fără nici o formă, și o cămașă largă ce îi atârna pînă aproape de genunchi. Oare nu avea nimic mai potrivit climei și anotimpului, ceva subțire, ușor, de vară?

Chiar dacă părul fusese periat, îi cădea mai aproape de față ca de obicei ascunzînd totul în afară de buze, nas și acei afurisiți de ochelari. Ruby oftă consternată, dar refuză ca lipsa de preocupare a domnișoarei Ramsey față de aspectul ei exterior să-i strice seara.

Trăncăni veselă în timp ce Trent le conduse spre Sedan-ul lui Ruby, pe care hotărîseră să-l folosească din moment ce în mașina lui sport nu aveau loc toți trei. Deschise portiera din față și îi făcu semn Ranei să urce pe scaunul însoțitorului, dar ea o împinse pe Ruby. Înainte ca Trent să apuce să o ajute, ea deschise ușa din spate, urcă și o trînti în urma ei.

El zîmbi ocolind mașina prin spate și urcînd la volan. Era furioasă. Foarte bine. Îmblînzirea domnișoarei Ramsey avea să fie ceva extrem de distractiv.

Cinematograful era plin, dar avură noroc să

găsească trei locuri unul lângă altul. Rana intră prima pe rând, știind că Trent avea să-și lase mătușa înaintea.

Mișcarea ei dădu rezultatul scontat, dar numai pentru puțin timp, căci, în timpul reclamelor, el se scuză și se duse să cumpere floricele, iar când se întoarse, o rugă pe Ruby să inverseze locurile, în așa fel încât să poată mânca toți trei din cutia de floricele pe care o adusese. Ruby îi făcu pe plac fără să protesteze și Rana se trezi stînd lângă el în ciuda manevrei pe care o făcuse la început.

El împărți băuturile, îi dădu lui Ruby cutia ei de bomboane de ciocolată și îi oferă și floricele.

– Nu, dragul meu, mulțumesc. Nu-mi fac bine.

Rana își înăbuși un chicotit, dar aproape că se înecă în clipa în care simți genunchiul lui Trent lipit de al ei. El își desfăcu picioarele larg și propti cutia cu floricele între ele.

Aplecîndu-se spre ea, îi șopti la ureche:

– Bagă mîna când vrei.

Ea pufni disprețuitoare și își aținti privirea asupra ecranului. Era destul că îi simțea genunchiul lipit de al ei și cotul alături pe brațul scaunului. În nici un caz nu avea să-și vîre mîna între picioarele lui după floricele!

Ea nu făcu nici o încercare de a-și ascunde supărarea, dar el păru să nu bage de seamă. De fapt, de fiecare dată cînd ea își trăgea genunchiul, el îl urma. Îi țintuise brațul între al său și scaun. Dacă ar fi vrut să și-l elibereze, ar fi trebuit să se miște prea mult, așa că renunță. Nu voia ca el să știe că era măcar conștientă de forța brațului său ori de căldura sa, care se răspîndea prin tot trupul ei, prin sîni.

– Lentilele astea nu-l fac pe Clint să arate îngrozitor? o întrebă el într-o șoaptă răgușită care îi dădu fiori în brațe.

– Nu.

– De ce nu-i scoți?

– Nu vād fără ei.

– Ești sigură? Nu par prea groși.

– Sînt sigură.

În realitate nu era decît sticlă colorată, dar chiar și fără fard, ochii ei erau destul de izbitori pentru a atrage atenția.

– Nu mănînci floricele.

– Nu vreau, mulțumesc.

El se aplecă atunci spre ea.

– Am adus chiar și șervete... în cazul în care nu vrei să-ți ling degetele.

– Taci odată!

– Șșșșș! Șșșșș! Șșșșș! se auzi din cîteva direcții în același timp.

Ruby se aplecă ușor și le aruncă amîndurora o privire severă. Mimă din gură „Fiți cuminți” și apoi se lăsă din nou pe spate concentrîndu-se asupra filmului.

– Vezi ce-ai făcut? Ne-ai băgat în bucluc, murmură Trent după ce trecură cîteva clipe și toată lumea din jur se liniști.

– Eu? Dumneata ai insistat să vin la filmul ăsta, șopti ea cu asprime. Și, fiindcă veni vorba, să știi că sînt foarte supărată pentru faptul că m-ai manipulaț în fața lui Ruby. Dar ai făcut-o și sînt aici. Ai obținut ce-ai vrut. Acum poți, cel puțin, să taci și să mă lași să văd filmul?

– Vrei să vezi filmul?

– Doar pentru asta am venit, nu?

– Să știi că cinematografele nu sînt făcute numai pentru asta.

– Pentru ce altceva mai sînt?

– Pentru întîlniri pe ascuns. Pentru a face lucruri indecente pe întuneric. Ne-am putea duce pe ultimul rînd de la balcon să ne ținem de gît și să ne sărutăm.

Sugestia aceasta o făcu să se întoarcă brusc și să îl privească fără grai. O parte a feței lui era întunecată și impenetrabilă; cealaltă reflecta lumina ecranului. Ochii lui priveau fix și erau extrem de captivanți. Zîmbea slab, un zîmbet insinuant și senzual. O sprînceană era ridicată, indicînd că afirmația ar fi putut fi o invitație care se încheia cu „Ce zici?”

Era frumos. Primejdios de frumos. Și știa acest lucru foarte bine.

Rana își dădu seama în clipa aceea că nu îl plăcea prea mult. De fapt, îi displăcea teribil.

Își trase brațul de sub al lui și se uită din nou la film. Schimbîndu-și poziția pe scaun, făcu în așa fel încît el să nu îi mai poată atinge genunchiul.

Se părea că el primise mesajul foarte clar, căci se concentră să urmărească filmul și să ronțăie floricele în liniște. La sfîrșit, le conduse politicos prin mulțimea de oameni care ieșeau, apoi la mașină. Ruby recapitulă subiectul filmului, își aduse aminte de fiecare secvență de acțiune, povesti fiecare detaliu al scenei de dragoste și făcu nenumărate comentarii cu privire la farmecul eroului principal.

Rana stătea tăcută pe bancheta din spate,

numărînd minutele pînă cînd acea seară avea să se sfîrșească. De cum intrară în casă, spuse:

– Mulțumesc pentru film, domnule Gamblin. Noapte bună, Ruby.

– Bine, dar credeam că o să bem un ceai cu toții, zise aceasta bosumflată, căci încă nu terminase de disecat filmul.

– Nu în seara asta. Sînt foarte obosită. Pe mîine.

După o zi tulburătoare deja, ieșirea la cinematograful o epuizase pe Rana atît fizic, cît și psihic. Și o și înfuriase, adăugă ea în sinea ei închizînd ușa apartamentului. Cum îndrăznea să creadă că...

Bătaia din ușa îi întrerupse șirul gîndurilor. Exact cum se așteptase, era Trent, care, ca de obicei, stătea sprijinit de tocul ușii.

– Am spus ceva greșit?

Ea își încrucișă brațele peste piept.

– Nu, greșit e ceea ce ești, domnule Gamblin.

– Te-aș ruga să fii mai explicită.

– Un fustangiu răsfățat și încrezut. Un bădăran egoist și misogin.

El fluieră ușor.

– Îi cunosc pe cei de teapa dumitale și îi

disprețuiesc. Crezi că toate femeile au fost create doar pentru joaca dumitale, să te folosești și să te descotorosești de ele când ai chef.

Îi atrăsese atenția, căci îl văzu îndreptându-se, iar zîmbetul lui înfumurat nu-i mai flutura pe buze.

– Hei, ia stai puțin.

– Nu, *dumneata* să stai puțin. N-am terminat ce aveam de spus. Ești în genul celor care se uită la o femeie și imediat îi dau o notă, de la unu la zece. Nu nega. Știu foarte bine că așa e. Dumneata nu vezi o femeie, ci numai modul cum e ambalată. Atîta tot contează. Nu te interesează personalitatea sau inteligența ei, cu atît mai puțin sentimentele ei.

– Eu...

– Uită-te la mine și uită-te la dumneata, spuse ea mișcîndu-și mîna între ei. Știind ce fel de om ești, crezi măcar o clipă că m-aș gîndi că te-ar interesa o aventură cu mine? Ei bine, nu cred. Nu sînt chiar atît de proastă. Și nu sînt nici chiar atît de naivă încît să cred că, dacă m-ai fi văzut pe stradă, ai fi rămas încremenit de uimire. Îmi faci avansuri pentru că sînt singura femeie disponibilă. Și, chiar dacă te-aș fi interesat, din cine știe ce motiv ciudat, pe mine nu mă interesează, să

știi, și mă jignește faptul că îți închipui acest lucru. M-am săturat de aluziile dumitale copilărești și de sugestiile idioate. Le găsesc de cel mai prost gust. N-am venit pe pământul ăsta pentru amuzamentul dumitale și îmi pare nespun de rău că poți să crezi asta. Dacă-ți închipui că mă dau peste cap farmecul, frumusețea sau replicile dumitale banale, te înșeli amarnic.

Își propti mâinile în șolduri și se uită la el.

– Te gîndești la mine doar ca la o jucărie, cu care să te distrezi cît stai aici. Ei bine, ia-ți gîndul. Dacă nu mi-ar plăcea de Ruby și dacă nu m-aș gîndi că-i rănesc sentimentele, nici nu ți-aș mai vorbi tot restul zilelor cît vei sta în casa asta. Pe scurt, domnule Gamblin, cred că ești un ticălos clasa întâi.

Îi trînti ușa în nas, înainte ca el să apuce să scoată un cuvînt. Demult nu se mai simțise atît de bine. Doamne, ce bine era că se descărcase! În sfîrșit, se eliberase de frustrarea provocată de atitudinea bărbaților, care se adunase în ea de-a lungul anilor.

Rana observase că bărbații se împărțeau în trei categorii. Erau cei pe care frumusețea și succesul ei îi intimidau atît de mult, încît o

considerau inabordabilă. Nu răspundeau nici semnalelor ei dacă ar fi fost, poate, interesată, deoarece nu puteau sau nu voiau, pur și simplu, să intre în competiție cu ea.

Apoi erau cei care îndrăzneau să o invite, dar o tratau ca pe o piesă de porțelan fragil, un obiect de artă care s-ar fi putut sparge dacă nu îl atingeau cu mânuși. Cum să aibă o relație cu un bărbat care o considera prea perfectă pentru a o atinge?

Bărbații care făceau parte din cea de-a treia categorie erau cei mai mulți și mai enervanți. Erau cei care se foloseau de ea ca de un obiect de decor. Din moment ce Rana era adesea fotografiată de ziariști – pe străzile New York-ului, ieșind dintr-un restaurant, ducîndu-se la o petrecere, mîncînd o înghețată în parc – ,însoțitorul ei beneficia de publicitatea generată de ea.

Fusese curtată de numeroși politicieni, staruri de muzică rock și oameni de afaceri, toți dornici să cîștige de pe urma unei idile cît se poate de vizibilă cu Rana.

Acest gen de bărbat era cel mai înșelător și mai provocator de durere. Nu îi vedea decît chipul și trupul și avea foarte puțin sau chiar

deloc respect pentru sentimentele femeii cu exterior superb. Folosea, folosea și iar folosea cu un egoism cumplit.

Într-un mod diferit, dar la fel de egoist, Trent Gamblin se folosea de „Ana Ramsey”. Era simplă, demnă de milă, singură. Fără îndoială că se hotărîse să-i dea acelei fete bătrîne cîteva momente de plăcere în perioada în care el avea să stea acolo, să-i dea ceva care să-i înveselească existența lipsită de culoare, ceva despre care să scrie în jurnalul ei, ceva de care să-și aducă aminte cu încîntare în anii de singurătate care aveau să urmeze.

În același timp, el urma să se amuze. Era ceva nou să aibă o idilă cu o femeie atît de diferită de cele cu care se încurca de obicei. Era ceva demn de povestit băieților la vestiar cînd se va întoarce. „Hei, băieți, n-o să vă vină să credeți ce disperată era după puțin iubire.”

Cît de egoist putea fi un bărbat, oare?

Rana știa, însă, din experiență că, atunci cînd era vorba de folosirea altor oameni, nu existau limite.

Astfel că, în seara aceea, Rana își apăraseră cu sete alter ego-ul, pe domnișoara Ramsey. Era un

triumf asupra oricărui bărbat care se folosea de orice femeie, frumoasă sau nu, numai pentru că așa avea chef sau îi era la îndemână.

Cînd adormi, se simți curățată. De ce nu avusese acel curaj și cu ani în urmă? De ce, după ani de suferință și deziluzii, învăța abia acum că lumea nu se prăbușea dacă ea își lua apărarea singură?

A doua zi dimineată, tocmai ieșise din baie, întinzîndu-se și cîscînd, cînd zări un bilet strecurat pe sub ușă. Încremeni cu brațele ridicate deasupra capului. Apoi le lăsă ușor în jos și își înghiți următorul cîscat, uitîndu-se la acea foaie de hîrtie împăturită. Se gîndi chiar să o ignore, dar curiozitatea fu mai puternică, așa încît se duse și o luă de jos.

„Ai perfectă dreptate. M-am purtat ca un ticălos clasa întâi, îmi pare rău. Putem să semnăm un act de înțelegere reciprocă, să

fumăm o pipă a păcii sau să alergăm împreună. Eu aș opta pentru cea din urmă. Dacă mă vei însoți, voi înțelege că m-ai iertat. Te rog."

Nu era semnat, dar pe cine mai făcuse ticălos în ultima vreme? Și acel scris greu, masculin, nu putea aparține altcuiva.

În ciuda supărării din seara precedentă, zîmbi. Împături din nou biletul și se duse în dreptul ferestrei deschise. Privi afară, fără să vadă, de fapt, iarba umedă de rouă sau peisajul care promitea o altă zi fierbinte și apăsătoare.

Avusese bunul simț de a-i cere scuze. Putea să nu le accepte?

Era foarte devreme. Soarele abia răsărea, iar aerul de afară mirosea a curat. O alergare pe plajă nu putea fi decît ceva bun. Avea să-i facă și trupul și mintea mai flexibile, așa încît, cînd se va apuca de lucru în ziua aceea, avea să aibă o imaginație debordantă.

Înainte să apuce să se răzgîndească, se duse repede la dulap și își scoase treningul. Se

îmbracă, își puse adidașii și ochelarii și ieși în grabă de teamă ca el să nu se răzgîndească și să plece fără ea.

El aștepta tăcut în hol, contemplîndu-și adidașii uzați. Privirea lui întunecată se mută de la încălțăminte la ea.

– Bună, spuse el cu un glas obosit.

– Bună dimineața.

Considera îmbrăcămintea ei ca un semn bun. Purta un trening gri, la fel de nepotrivit și de larg ca toate lucrurile ei, adidași și o șapcă de baseball *Astros*. Trent încercă să-și imagineze o scenă în care el îi scotea ochelarii și ea își scutura părul devenind o femeie sexy, așa cum se dovedeau a fi adesea simplele bibliotecare din filmele de categorie B. Se îndoia că o asemenea metamorfoză ar fi fost posibilă în acest caz.

– Gata de alergare? o întrebă el.

– Se pare că e o dimineață superbă pentru asta. Nu-i prea umedă.

– În comparație cu ce? întrebă ștergîndu-și sprînceana, care era deja asudată.

– În comparație cu o pădure tropicală braziliană.

El zîmbi și făcu semn spre scări.

– După dumneata. Și, te previn, e ultima oară pe ziua de azi când te las să mi-o iei înainte.

Hotărîră să parcurgă cu mașina distanța pînă la plajă. El se încruntă când auzi zgomotul pe care îl făcu mașina ei veche când porni, dar fu de acord cu ideea de a o lua. Aerul umed și sărat nu-i putea strica prea mult vopseaua.

Își începură încălzirea cu cîteva întinderi. Rămase uimit când o văzu cu cîtă agilitate și grație își făcea exercițiile. Se putea îndoi din talie și atinge pămîntul cu palma fără să icnească și să se strîmbe. Ar fi vrut să nu aibă atîtea lucruri pe ea. Trainingul acela gri era de-a dreptul oribil, dar el își dădea seama că, indiferent ce formă ar fi avut, trupul ei era suplu.

– Deci, sîntem prieteni? o întrebă el în timp ce făcea cîteva genuflexiuni.

Rana încercă să nu se uite la pulpele lui musculoase.

– Vrei să fim prieteni?

El își desfăcu picioarele larg și începu să meargă în mîini cu spatele.

– Vreau să fim prieteni, spuse el și, când reveni în poziție normală, chipul îi era îmbujorat, numai că ea nu știa dacă era din cauza efortului sau a

stînjeneii.

– Atunci, bănuiesc că o să fim prieteni, zise ea zîmbind.

El încuviință, dar își mușcă ușor obrazul pe dinăuntru, și era încruntat.

– Poate că ar trebui să știi ceva mai întîi.

– Ce anume?

– N-am mai fost niciodată prieten cu o femeie.

Se priviră un moment îndelungat. Plaja era goală la ora aceea atît de matinală. Nu era încă timpul ca mamele să-și scoată copiii pentru cîteva ore de joacă, ori ca adolescenții să se adune în grupuri și să împartă între ei tuburi de loțiuni pentru bronzat sau radiouri zgomotoase, ori ca familiile sosite în vacanță să-și deschidă coșurile de merinde și să vocifereze în legătură cu programul zilei respective.

Trent și Rana erau complet singuri și în jurul lor domnea o liniște totală, cu excepția țipătului cîte unui pescăruș care se lăsa deasupra apei pentru micul dejun și a zgomotului valurilor care se spărgeau de țărm lăsînd în urmă figuri dantelate și înspumate.

– Niciodată? întrebă ea cu un glas stins.

El făcu ochii mici din cauza soarelui și se gîndi

la întrebarea ei.

– Nu. Niciodată. Cînd mă jucam cu Rhonda Sue Nickerson, fetița vecinilor, voiam să ne jucăm întotdeauna „de-a casa”, pentru ca eu, care eram „tăticul” să o sărut cînd plecam la serviciu.

– Cîți ani aveai?

– Șase sau șapte, cred. Pe la opt ani, am sugerat jocul „de-a doctorul”.

– Chiar și la vîrsta aceea manipulai femeile.

El păru supărat și încuviință.

– Bănuiesc că da. Nu m-am gîndit niciodată la o femeie altfel decît sexual.

– Eh, prietenia noastră va fi o experiență nouă pentru tine.

– Exact! spuse el și, ridicîndu-și brațele, cu coatele paralel cu pămîntul se răsuci din talie.

După o clipă se opri și se uită la ea cu o expresie nedumerită.

– Cum... cum se face?

– Ce anume?

– Să fii prieten cu o femeie.

Ea rîse.

– Așa cum ești prieten cu oricine altcineva.

– Da?

– Da.

– Alergăm pînă la dig! spuse el și porni cu cea mai mare viteză.

Surprinsă, ea rămase pe loc cîteva secunde, după care o rupse la fugă după el.

– Am cîștigat! exclamă el cînd ajunse la dig.

– Ai trișat!

– Așa fac întotdeauna cu prietenii.

– Te las să profiți acum, că sîntem la începutul prieteniei, spuse ea dîndu-și capul pe spate și rîzînd.

El observă atunci că cei patru dinți de sus erau puțin strîmbi. Găsi că acel defect era chiar plăcut.

– Știi ceva, Ana?

– Ce? întrebă ea scoțîndu-și un adidas pentru a-l scutura de nisip.

– Îmi placi.

Ea își ridică privirea brusc și lăsă piciorul desculț să-i atîrne la cîteva centimetri deasupra nisipului.

– Pari surprins.

– Bănuiesc că sînt chiar, spuse el rîzînd.

– Asta pentru că sînt femeie și, totuși, vezi dincolo de aspectul meu exterior.

– Mare păcat că oamenii le acordă atîta

importanță aparențelor, nu?

Ea se aplecă să-și pună adidasul.

– Da, mare păcat, spuse ea încet.

Bănuia că, în închipuirea lui, Ana Ramsey nu cunoscuse fericirea fiindcă era urâtă. Habar nu avea, nici el, nici nimeni altcineva, că și frumusețea putea să aducă nefericire.

– M-ai lăsat să câștig? o întrebă el suspicios.

– Bineînțeles.

– Și asta se numește egoism, să știi.

– Prietenia noastră e atât de nouă, încât n-am vrut să-i stric echilibrul, spuse ea înclinându-și capul și zîmbind.

Dacă ar fi fost altă femeie, nu Ana Ramsey, Trent ar fi crezut că flirtează.

– Ești gata pentru o distanță mai mare?

– Fii convins.

Porniră amîndoi, dar, după puțin timp, ea își dădu seama cît de mult își ieșise din formă. Îi făcu semn că continue singur, gîfîind.

– Du-te liniștit, eu o să aștept aici, spuse ea după care se prăbuși pe nisip.

El se întoarse abia peste o jumătate de oră. Se liniști alergînd ușor în jurul ei în cercuri din ce în ce mai mici, pînă cînd, în cele din urmă, se lăsă

să cadă lângă ea.

– Dacă aş fi avut un crin, ți l-aş fi pus în mâini ca să arăți ca un cadavru din desenele animate, o tacină el.

Ea stătea întinsă pe spate, cu gleznele încrucișate și cu mâinile împreunate pe burtă.

– Taci că vreau să dorm.

– Bună idee, zise el și se întinse alături. Nisipul e încă rece.

– E bine, nu?

– Îhî.

El îi studie profilul. Întorcându-se pe o parte, își propti bărbia în palmă.

– Cred că ascunzi multe.

Uluită de cuvintele lui, ea întoarse capul.

– Poftim?

– Cred că în trecutul tău există un mister extrem de întunecat.

– Nu vorbi prostii, zise ea întorcându-și din nou fața în sus.

– Ceva foarte trist.

– Nu mai trist decât la alții.

– Ce cauți izolată în casa mătușii mele, Ana?

– Dar tu ce cauți aici?

– Știi foarte bine – îmi vindec umărul. Duceam

o viață prea agitată în Houston, nu mă odihneam destul.

– De ce nu te autodisciplinai?

– N-am tărie de caracter.

Ea rîse cînd îi auzi mărturisirea.

– Cînd Ruby mi-a spus că vei sta doar o perioadă, mi-am închipuit că te ascunzi, probabil, de vreo soție rapace și de avocatul care o ajută să obțină divorțul.

El observă că sîinii ei se mișcau ușor cînd rîdea. Un misogin rămînea un misogin, își spuse el cu tristețe. Dar, la naiba, era bărbat, nu?

– N-am fost niciodată căsătorit.

– Nu? îl întrebă ea privindu-l din nou.

– Nu. Dar tu?

– Am fost căsătorită. Cu ani în urmă. Cînd eram foarte tînără.

Acest lucru îl surprinse. Și nu puțin. Era mai sigur ca oricînd că femeia aceea ascundea ceva.

– Hm.

Ea se întoarse pe o parte pentru a-l privi.

– „Hm“, ce elocvent. Dar poți să uiți ce gîndeai.

– Ce gîndeam?

– Că aș avea inima zdrobită și spiritul distrus

din cauza unui soț îngrozitor.

– Nu așa se spune?

– Nu în cazul meu. Căsătoria mea s-a dizolvat de comun acord, o decizie bazată pe ceea ce a fost mai bine pentru amândoi.

– Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare, deși te felicit că ai făcut tot posibilul să mă derutezi. De ce te ascunzi?

– Nu mă ascund!

Vehemența protestului ei îi arătă că lovise exact la țintă.

– Haide, Ana. O femeie inteligentă, atrăgătoare și talentată ca tine nu vine să locuiască la o pensiune cu o bătrână decît dacă e forțată.

– N-am fost forțată. Mă aflu aici din propria mea voință. Iar tu nu m-ai considerat atrăgătoare pînă azi- dimineată, cînd te-ai hotărît să-mi fii mai bine prieten decît o pacoste obsedată de sex.

– Totdeauna te-am considerat atrăgătoare.

Cînd rosti aceste cuvinte cu glas tare, își dădu seama că erau foarte adevărate. În cel mai strict sens al cuvîntului, fusese atras de Ana Ramsey încă din clipa în care o văzuse prima dată.

– E adevărat că hainele tale lasă foarte mult de dorit, spuse el cînd îi văzu expresia nedumerită, și

nu ești...

– Drăguță, completă ea cu brutalitate, încântată de stînjeneala lui.

– Nu în sensul clasic. Dar îmi place să mă aflu în preajma ta. Și nu începe iar cu povestea aia cu discriminările. Îți fac un compliment într-un mod cît se poate de platonice. Îmi place să stau cu tine. Mă simt mai relaxat în prezența ta decît cu oricare din celelalte cunoștințe ale mele, pentru că nu sînt obligat să-mi păstrez imaginea de bărbat fatal. Știi ce greu e să menții așa ceva?

– Îmi închipui, spuse ea absentă.

Știa mai bine ca oricine ce însemna să te menții la înălțimea unei imagini, dar nu se gîndea la acest lucru... fiindcă, în clipa aceea, își dădu seama că stăteau întinși pe plajă, față-n față, ca doi îndrăgostiți. Își simțea trupul maleabil și cald. Iar cu cîteva secunde înainte ca el să admită că îi era foarte greu să-și păstreze imaginea de bărbat fatal, ea remarcase cît de splendid îi era trupul.

Îi plăcea cum mirosea sudoarea lui amestecată cu aerul sărat, îi plăcea părul lui ciufulit de vînt, îi plăcea felul cum firele de nisip i se lipeau de pielea umedă. Gura i se uscă în timp ce privirea ei îi cuprinse părul de pe piept, care

înconjura sfîrcurile tari și se întindea pe pieptul lui asemeni unei plase negre.

– Da, e extrem de greu, continuă el fără să-și dea seama de furtivitățile delicioase pe care le provoca trupul lui sfîrcurilor ei ce se întăreau. Datorită faptului că sînt burlac, un sportiv profesionist cu o reputație de Don Juan, fiecare femeie în preajma căreia mă aflu se așteaptă să... ei bine, să fiu la înălțime. Mă simt foarte bine cînd am pe cineva ca tine cu care să vorbesc, spuse el și își trecu o mîină peste față. Doamne, mai vorbeai de ticăloși. Nû par unul chiar acum? Numai că nu-mi amintesc să mai fi stat vreodată întins pe nisip alături de o femeie fără să fac dragoste.

Acea idee interzisă și de neconceput, căpătă contur în timp ce se priveau. Chiar dacă trupurile lor nu participau, mințile se lăsară în voia fanteziilor erotice.

Ea se gîndi cum ar fi fost să-l atingă, să-și pună mîinile pe pieptul lui și să-și treacă degetele prin părul acela des și negru.

El se gîndea cum ar fi fost să-și strecoare mîinile pe sub bluza ei de trening ca să-i descopere forma sînilor.

Ea se gîndi la cît de scurți erau pantalonii lui și la ce se afla sub ei.

El se gîndea cum ar fi fost să o sărute, să-i penetreze gura cu limba pentru a-i cunoaște gustul.

Ea își închipui cum ar fi fost dacă ar fi rostogolit-o pe spate, acoperind-o cu trupul lui tare și puternic, împletindu-și picioarele cu ale ei.

El își imagina cum ar fi fost dacă ar fi rostogolit-o pe spată, acoperindu-i trupul subțire și împletindu-și picioarele cu ale ei.

Deodată, imaginile mentale începură să aibă efecte fizice pe care le era greu să le suporte.

El reacționează primul, ridicîndu-se brusc în picioare și întinzîndu-i mîna. Ea i-o privi ezitînd o clipă, după care o acceptă.

Degetele lui lungi și puternice, obișnuite să țină o minge de fotbal, îi cuprinseseră mîna și i-o ținură tot drumul pînă la mașină. El menținu conversația pe un ton jovial și alert, fiindcă se simțea vinovat de a se fi gîndit la ea ca la un obiect sexual.

Rana se scutură în gînd, alungînd senzația de excitare sexuală care o învăluisese. Ea și Trent erau amici, prieteni. Asta dorise, asta ceruse. Nu voia

nici o aventură amoroasă. Nu, nu. Iar pentru domnișoara Ramsey, asemenea noțiuni romantice erau de neconceput.

Trent era satisfăcut de faptul că văzuse pentru prima oară dincolo de aspectul exterior al unei femei, dar peste o săptămînă, două, cînd trupul său viril avea să devină înfometat, în nici un caz nu avea să aleagă o domnișoară Ramsey pentru a-și satisface apetitul sexual.

– Ce faci astăzi? o întrebă el cînd intrară în holul răcoros și întunecat al casei după drumul scurt cu mașina.

– Lucrez, lucrez și iar lucrez, spuse ea și apoi adăugă, admonestîndu-l cu degetul: Să nu cumva să-ndrăznești să mă ții din treabă astăzi.

– Ce prietenă ești? Credeam că poate...

– Trent! exclamă ea amenințător.

– Bine, bine, șterge-o, spuse el făcînd un semn din bărbie spre scară.

– Ce mai faceți, dragilor? zise Ruby apărînd din sufragerie cînd îi auzi.

Peste blugi purta un șorț cu margarete.

– Domnișoară Ramsey, telefonul e pentru dumneata. I-am spus domnului să aștepte cînd v-am auzit intrînd. Trent, ți-am pregătit suc în

bucătărie.

Rana alergă pe scări și răspunse din camera ei.

– Alo, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

– Rana, sînt eu, Morey.

– Bună, spuse ea bucuroasă. Ce mai faci? Cum o mai duci cu tensiunea?

– Poți s-o faci să scadă. Poți să te întorci la lucru.

Patru

- Nu pot, Morey. Nu acum.
- Dar cînd?
- Nu știu. Poate niciodată.
- Rana, Rana, spuse el oftînd greu. Nu ți-a trecut încă?
- Mă tratezi ca pe un copil care a plecat dintr-un moft. Te asigur, însă, că motivele mele au fost mult mai profunde.
- N-am vrut să aflu amănunte. A trăi alături de

mama ta trebuie să fie echivalent cu a trăi în aceeași cameră cu o baracudă.

Rana era conștientă că mama ei și Morey nu se plăcuseră niciodată. Susan îl disprețuise pe agent, dar îl considerase un rău necesar pe care trebuia să-l tolereze pentru cariera Ranei.

– Ce-a făcut de te-a împins la un asemenea gest? Trebuie să fi fost ceva extrem de îngrozitor.

Morey habar nu avea ce amintire dureroasă invocase.

– Nu-ți cer decît să fii drăguță cu el, Rana. Ești o fată atît de ciudată, îi spusese Susan Ramsey exasperată. Orice altă fată ar face tot posibilul ca să obțină atenția domnului Alexander.

– Atunci, să se mărite „orice altă fată” cu el.

– Dar cine a vorbit de măritat?

– Te cunosc foarte bine, mamă. Nu mi l-ai vîrî pe gît pe domnul Alexander dacă nu te-ai gîndi la căsătorie. Și n-are nici o legătură cu moralitatea. Ești o vînătoare prea bună ca să te mulțumești cu puțin.

– Oare căsătoria cu proprietarul unuia din cele mai mari imperii ale cosmeticii din lume ar fi chiar atît de îngrozitoare? Întrebă ea cu sarcasm. Gîndește-te ce ar însemna o asemenea alianță

pentru viitorul tău.

– Și pentru *ai tău*, mamă.

– Mai termină cu prostiile! A sunat domnul Alexander și a spus că mașina lui va veni să te ia la ora opt. Ți-a trimis brățara asta minunată cu diamante să o porți diseară. Du-te și îmbracă-te, te rog.

Brățara fusese picătura care a umplut paharul, insulta finală.

– Nu sînt o prostituată, își informase ea mama cu un glas calm, dar rece. Domnul Alexander își poate păstra brățara și eu respectul de sine.

În loc să se îmbrace pentru a ieși la cină cu un bărbat îndeajuns de bătrîn pentru a-i fi bun, ea își împachetase cîteva lucruri și părăsise apartamentul din Manhattan fără nici un alt cuvînt.

În timpul lungii călătorii cu autobuzul spre Sud, încercase să-și aducă aminte de cele o mie și una de mașinațiuni ale mamei ei, dar fu zadarnic. De cînd știa ea, Susan Ramsey o tot îndemnase să facă numai ceea ce nu voia. Cît de mult urîse acele concursuri de frumusețe pentru copii, cursurile de manechine, sesiunile fotografice, nenumăratele interviuri care totdeauna o făcuseră să se simtă jenată pentru amîndouă.

Susan fusese neobosită în eforturile ei de a face din Rana fetița perfectă, apoi ingenua perfectă și, în final, femeia perfectă... așa cum își dorise dintotdeauna să fie ea însăși. Psihiatrii ar fi fost încântați să audă povestea relației dintre ele. Dacă exista, într- adevăr, cazul unui părinte care trăia indirect prin copilul său, acesta era.

Rana era victima ambiției lui Susan. Tatăl ei murise într-un accident când ea era foarte mică. Rana fusese obligată să se supună planurilor lui Susan. Răzvrătirile fuseseră rare și la distanțe în timp destul de mari. Patrick, curajosul ei iubit pe care îl convinsese să se însoare cu ea, fusese un exemplu. Acel act de sfidare se încheiase cu o suferință de asemenea proporții, încît Rana nu mai riscase.

Susan îi dovedise fiicei sale cît de neînduplecată putea să fie, astfel că Rana se resemnase și făcuse numai pe placul lui Susan. Pînă cînd apăruse domnul Alexander. Oare mama ei chiar se gîndea să o vîndă, obligînd-o să se căsătorească din interes? Ideea aceea o făcuse pe Rana să-și ia viața în propriile mîini. Ajunsese la concluzia că Susan nu avea să se schimbe niciodată. Dacă Rana voia ca viața ei să fie altfel,

trebuia să facă ea însăși ceva. Faptul de a-și părăsi mama și cariera de la New York fusese cea mai bună hotărîre pe care o luase vreodată.

– N-a fost vorba numai de mama, ci și de mine, îi explică ea agentului acum. Îmi pare rău că a trebuit să fii implicat, Morey. Te rog să mă înțelegi. Trebuia să scap de toate. Și mă simt extraordinar de bine. Azi- dimineată am fost să alerg pe plajă. Ar fi trebuit să mă vezi. Cu șapcă de baseball și trening. Arătam îngrozitor, dar mă simțeam minunat. Sînt liniștită, liberă. Pentru prima oară în viața mea, fac ce vreau.

– Dar trebuie să fie ceva atît de sever, scumpa mea? Nu puteai să-i spui lui Susan să nu se mai amestece?

– Chiar crezi că n-ar mai fi făcut-o?

El ocoli întrebarea și îi puse alta.

– Ai văzut reclama?

– Din întîmplare. Era să mor de șoc.

– La fel și grangurii companiei publicitare. Nu le-a venit să creadă că oamenii lor au ținut ascunsă campania atîtea luni. Sînt înnebuniți, Rana. Vînzările lor au crescut enorm numai în săptămîna cînd a apărut reclama. Fotografiile tale sînt afișate în toată țara. Vor să facă și o serie de

reclame la televiziune!

– În care să mă folosească pe mine?

– Sigur. Astfel încît imaginile de la televiziune să se combine cu cele din reviste. Ei sînt de părere, și eu îi susțin, că poți să faci din lenjeria de bumbac ce a făcut Brooke Shields din blugi.

– Mă bucur că reclama aceea s-a bucurat de succes, Morey, dar nu vreau să mă-ntorc la lucru.

– Nici chiar pentru un contract pe doi ani în valoare de două sute cincizeci de mii?

– Glumești, spuse ea și, simțind că i se înmoaie picioarele, se lăsă să cadă pe covor.

– Văd că, pînă la urmă, ți-am atras atenția. N-am spus că vom accepta două sute cincizeci. O să cer trei sute cincizeci și bănuiesc că vom primi trei sute. Ce zici?

– E ridicol.

El rîse ușor.

– Nu-i chiar atît de ridicol. Mi-ar prinde bine banii.

Ea își țuguie buzele îngrijorată.

– Ai jucat iar? Ai pierdut prea mult?

– Lasă acum viciile mele. Parcă ai fi fost fosta mea soție. Cînd îți urci fundulețul în avion să vii la New York?

Ea se zări în oglinda cea mare din colț. Femeia care stătea turcește pe podeaua acelui apartament îngrijit, dar modest, nu semăna cîtuși de puțin cu modelul din revistă. În comparație cu acela, ea era grăsuță. Părul ei roșcat nu mai fusese îngrijit de luni de zile. Mîinile ei erau îngrozitoare, cu unghiile lor scurte și degetele pătate de vopsea, iar cei patru dinți din față făceau imposibil un zîmbet perfect.

– Nu mă-ntorc, Morey, spuse ea încet, sperînd că el avea să reziste loviturii. Nu sînt în formă. N-or să mă vrea. M-am îngrășat cu zece kilograme de cînd m-ai văzut ultima oară. N-aș putea să prezint lenjerie intimă nici dacă aș vrea.

– O să te trimitem la un sanatoriu vreo două săptămîni. Unde vrei, la Greenhouse sau Golden Door? Ești mai aproape de Greenhouse. Vrei să-ți fac o rezervare?

– Morey, nu mă ascuți deloc. Nu mă mai întorc. Nu vreau.

Tăcerea care urmă fu încărcată de tensiune.

– Vrei să te mai gîndești măcar? spuse Morey în cele din urmă. E un contract al naibii de bun. O să începem încet, dacă vrei. N-o să mai acceptăm nimic în afară de asta. Trei sute de mii

sînt bani, nu glumă, Rana.

– Îmi dau seama, spuse ea cu tristețe, căci nu voia ca Morey să sufere financiar din cauza hotărîrii ei. Să nu crezi că nu sînt flatată sau recunoscătoare, pentru că sînt. Dar am o altă viață aici. Și îmi place.

Se uită spre ușă, gîndindu-se deodată la cel care locuia vizavi. O enervă faptul că se gîndea la el chiar în clipele acelea. Cu siguranță că el nu avea nici un rol în hotărîrea ei de a rămîne la Galveston.

– Eh, ei se grăbesc, dar eu am trăgănat lucrurile. Le-am spus că ești plecată într-o vacanță mai lungă, la fel cum le-am spus și celorlalți clienți. Te mai las cîteva zile să te gîndești și te mai sun vineri.

– Bine, spuse ea clătînd din cap abătută.

Răspunsul ei avea să fie același peste cîteva zile, chiar și peste cîteva săptămîni, dar se gîndi că era mai frumos să-l refuze cu blîndețe decît pe loc. Referirea pe care o făcuse la bani o tulburase. Morey avea înclinație să parieze în orice sport.

– Altfel cum o mai duci?

– Bine, bine. Nu-ți face griji pentru mine.

– Afacerile merg bine?

– Glumești? Din moment ce Rana e clienta mea, toată lumea mă vrea ca agent.

Ea răsuflă ușurată. Agenția lui Morey se ocupa de modele de catalog când Rana și Susan intraseră pe ușa lui. Când cariera Ranei se lansase, el se mutase în centru în adevăratul sens al cuvîntului. Peste puțin timp avea prea multe clienți și angajase cîteva asistente. Rana avea să se bucure totdeauna pentru faptul că succesul ei contribuise la al lui.

– Bine, atunci, la revedere. Ai grijă de tine. Vezi cum faci cu tensiunea aia. Nu uita să-ți iei medicamentele.

– Da, da. La revedere. Gîndește-te la contract, Rana. Gîndește-te foarte bine.

– O să mă gîndesc. Îți promit.

Puse receptorul în furcă gînditoare. Ceva nu era în regulă. O simțea. Oare Morey își îngrijea sănătatea? Se temea că nu, mai ales că ea nu era acolo să-i spună să fumeze mai puțin și să mănînce cum trebuie. Spera să nu fie prea afectat de hotărîrea ei de a renunța la lucru.

Gîndurile acelea o tulburară și fu bucuroasă cînd auzi o bătaie în ușă. Sări repede să

deschidă, jurînd în sinea ei că inima nu-i tresărise de speranță că era Trent. Era aproape lîngă ușă cînd își dădu seama că nu avea ochelarii și și-i puse repede înaintea să deschidă.

– Poți să vii la joacă?

Arăta adorabil. Părul îi era încă umed și ciufulit în urma dușului. Purta o pereche de pantaloni scurți și un tricou cu găuri. Era desculț și leucoplastul se mai vedea încă înfășurat în jurul degetului mic.

Cu aceeași afecțiune pe care i-o arăta Ruby, Rana ar fi vrut să-i ciupească obraji sau șezutul. Era atît de dulce. Și o tentație mult prea mare. Ca o înghețată pentru o persoană care ținea regim. O singură înghițitură și hotărîrea se evapora imediat.

– Nu, nu pot, spuse ea cu fermitate.

– Hai, te rog.

Ea chicoti cînd îi auzi tonul mîeros.

– Nu pot. Am treabă. Tu n-ai nimic bun de făcut?

– Aș putea să mă duc la sală să ridic cîteva greutăți. Sau aș putea să-i fac pe plac lui Ruby și să mătur sera. Vrea să mai planteze cîte ceva, spuse el făcîndu-i cu ochiul. Dar aș putea renunța

la toate astea.

– Ei bine, eu nu pot să renunț la ce am de făcut, așa că, la revedere.

– Ce prietenă ești, mormăi el întorcându-se..

Rana zîmbea cînd închise ușa. Își spusese că buna ei dispoziție se datora unui sentiment plăcut față de viața ei, în general. Dar nu era convinsă că Trent Gamblin nu avea nici o legătură.

Fiecare zi a acelei săptămîni trecu în mod similar. Deveni o obișnuință să se întâlnească și să alerge împreună în fiecare dimineață. Ruby le pregătea micul dejun pe care Rana îl înghițea repede înainte de a urca pentru a lucra atîta timp cît lumina era prielnică.

În general, Trent era o pacoste, dar Rana era înțelegătoare. Îi era aproape imposibil să se supere pe el. În timpul zilei făcea tot felul de treburi prin casă pentru Ruby. Serile și le petreceau, de obicei, în salon, uitîndu-se la televizor sau jucînd tot soiul de jocuri. Într-o seară să plimbară toți trei prin zonă și Ruby le povesti diverse lucruri despre fiecare familie. Nimeni nu mai avea

secrete de care ea să nu știe.

Într-o altă seară, Trent scoase vechiul aparat de înghețată de care își amintea cu plăcere din copilărie, îl curăță, îl unse și o rugă pe Ruby să facă o înghețată de vanilie. Cîteva ore mai tîrziu o mîncau lîngă copacii din curtea din spate.

Rana compară acea seară liniștită cu multe petrecute plimbîndu-se dintr-un bar în altul în New York. Nu exista comparație.

Trent nu își amintea să se fi simțit vreodată atît de relaxat și de mulțumit în compania unei femei.

Joi, Rana observă că nu mai avea materiale și se duse la un magazin de unde cumpără cîte ceva. Se întoarse cărînd un pachet atît de mare și de greu, încît abia putea să vadă peste el. După ce îl puse pe masa de lucru, se confruntă cu o imagine uluitoare.

Un bărbat se afla întins pe podeaua băii. Nu îi vedea capul și umerii pentru că erau în dulapul de sub chiuveță, dar recunoscuse imediat forma acelor picioare musculoase.

– Dacă ești un hoț, cred că ar trebui să-ți spun că nu-mi ascund bijuteriile în instalația de apă.

– Fir-ar...

– Ce înseamnă asta? întrebă ea proptindu-și

umărul de ușa băii.

– Nu contează.

– Sînt sigură că există o explicație logică pentru faptul că te afli întins în baia mea cu capul sub chiuvetă.

– Ruby mi-a zis că te-ai plîns că ar picura apa.

– Așa e, dar m-am gîndit că o să vină un instalator să se ocupe de treaba asta.

El se lăsă să alunece destul cît să o poată privi surprins.

– Ești prea pretențioasă – ți-a spus-o cineva vreodată? Îți repar chiuveta, e bine? spuse el și își vîrî capul din nou dedesubt.

– Sper. Toată apa care a picurat a stricat un pachet cu tampoane de vată.

– Da, am găsit cîteva.

– Dar ce miroase așa?

– Îți aduci aminte de sticla de dezinfectant pe care o țineai aici?

– Tu nu ți-ai amintit?

– Ba da, dar n-a fost vina mea, capacul nu era strîns destul de bine. Și de ce te plîngi? Nu stai tu aici dedesubt ca să inspiri mirosul ăsta.

Din moment ce el nu o putea vedea, Rana își delectă privirea cu trupul lui. Purta din nou

pantaloni scurți de blugi, care păreau să fie uniforma lui de vară. Cămașa fusese odată sport, dar imprimeul ecosez se decolorase foarte mult și acum era pătată. Mînecele fuseseră tăiate demult. Niște ațe răzlețe îi atîrnau acum pe pielea umedă de sudoare și bronzată a bicepșilor. Lăsase cămașa descheiată, astfel încît pieptul îi era dezgolit.

Rana înghiți cu dificultate. Brațele lui erau întinse deasupra capului și, de fiecare dată cînd se mișca, mușchii pieptului i se umflau. Burta plată îi era concavă sub cutia toracică. Buricul i se afla înconjurat de păr negru și des.

La cîțiva centimetri mai jos se afla capsă blugilor. Aceștia erau decolorați și uzați, mulați puțin pe forma trupului său. Rana nu își putea lua ochii din punctul unde se îmbinau pulpele lui. Ținea pe genunchii ridicați o cheie fixă.

– Ana?

Ea tresări vinovată și își îndreptă privirea spre deschizătura de sub chiuvetă.

– Da?

– Ce este?

– Nimic.

Oare îi sesiza emoția? Și, de fapt, de ce era

emoționată? Doar mai văzuse bărbați, manechine, aproape goi. Își aducea aminte de costumul acela de baie din *Bazaar*, cel care fusese fotografiat în Jamaica? o întrebă eul ei rațional. Da, își amintea acele modele masculine cu picioarele lungi, de culoarea tekului, alături de care pozase în atâtea posturi ce păreau intime. Dar nici unul dintre ei, nici un trup bărbătesc, nu îi tulburase simțurile ca Trent Gamblin.

– Dă-mi cheia, te rog.

– Cheia?

– Da, am ambele mâini ocupate. O vezi?

O vedea foarte bine, stînd lipită de fermoarul blugilor lui.

– Ana?

– Poftim.

– Ai leșinat din cauza dezinfectantului?

– Nu...

Se lăsă pe vine lîngă el și întinse mîna. Aceasta îi tremura. Încleștă pumnul. Ia o dată cheia aia afurisită, dă-i-o și nu mai fi atît de proastă, se mustră ea. Întinse mîna hotărîtă, dar, înainte de a o apuca, închise ochii.

Acest gest se dovedi o greșeală, căci calculă greșit și îi atinse pielea burții. Fu nevoie de cîteva

bîjbîieli disperate pînă găsi cheia.

Trent încremeni, dar simți un fior străbătîndu-i tot trupul. Rana apucă cheia și i-o întinse.

– Poftim.

El o luă stîngaci, iar ea își retrase mîna atît de repede, încît ai fi zis că scăpase ca prin urechile acului dintre fălcile unui leu mîncător de oameni.

– Mulțumesc, spuse el cu o voce răgușită.

– Cu plăcere, zise ea cu un glas similar.

– Termin imediat.

– Nu te grăbi, spuse ea ridicîndu-se. Eu am... ceva... treabă... Am fost... la magazin.

Părăsi încăperea înainte să se facă și mai mult de rîs.

Fu extrem de neîndemînică în timp ce goli pachetul de lucrurile pe care le cumpăraseră. El putea să creadă... putea să creadă... numai Dumnezeu știa ce putea să creadă el.

„E atît de... plin.“

Oare credea că îl atinsese intenționat?

„Poate ai atins altceva.“

Fusese un accident.

„Nu, nu avea cum să fi fost altceva. Ai atins... Oh, Doamne.“

I s-ar fi putut întîmpla oricui.

Rămase întoarsă cu spatele, chiar și când îl auzi intrînd în cameră.

– Totul e gata, spuse el.

– Bine. Mulțumesc.

– Ana?

– Ce este?

Îl simți venind în spatele ei. Închise ochii, dorindu-și ca mirosul lui să nu fi fost atît de dureros de familiar, vrînd să nu-i simtă căldura emanată de trup. Îl simți mîna pe umăr, mai întîi șovăitoare, apoi mai fermă.

– Ana? șopti el încet respirînd în părul ei.

Ar fi putut fi atît de ușor. Atît de ușor să-i asculte îndemnul mîinii și să se rezeme de el. Atît de ușor să-și pună capul pe pieptul lui tare. Atît de ușor să se întoarcă și să-și plimbe mîinile peste brațele lui, să-și ridice buzele spre ale lui.

Atît de ușor... și atît de nebunesc.

Își înăbuși imediat dorința și se întoarse.

– Îți apreciez foarte mult ajutorul, Trent, dar după cum vezi, sînt foarte ocupată, spuse ea tăios.

El o privi, surprins de acel ton distant și de acea expresie rece. Cum putea să nu...? Întregul lui trup ardea. Și ea se prefăcea că nu se

întîmplase absolut nimic. Ce naiba era toată aiureala aceea? Avea, într-adevăr, o imaginație bogată, dar nu era nici chiar atît de apropiată de realitate, fir-ar să fie.

Simțise acea mîină fragilă atingîndu-l și fusese gata să explodeze. O dorea. Teribil de mult. Dar, dacă ea se putea preface că nu se întîmplase nimic, putea să o facă și el, cu siguranță!

– Îmi pare rău că te-am deranjat, domnișoară Ramsey. Data viitoare cînd îmi voi petrece aproape o după-amiază întreagă reparîndu-ți chiuveta, o să încerc să termin repede și să dispar pînă te întorci dumneata acasă.

Ajunse la ușa din doi pași și o trînti în urma lui.

Cina în seara aceea fu extrem de plicticoasă. Trent avusese groază de ea și fusese cît pe aci să-i spună mătușii lui că iese în oraș. Se săturase de acel exil autoimpus. Tînjea după una din nebuniile lui din Houston. O masă bună. Băutură. O femeie frumoasă și sexy în care să-și descarce frustrarea.

Avea nevoie de o femeie în modul cel mai

fundamental. Una care să nu-l facă să gîndească. Una care să șoptească lîngă el, să-l atingă cu mîinile și să nu se prefacă mai tîrziu că nu o făcuse. Una care să-l flateze și să-i murmure tot felul de lucruri șocante la ureche. Nu avea nevoie de o ființă inteligentă, companie sau – Doamne păzește – prietenie. Voia sex. Punct.

Dar Ruby îi spusese că pregătise mîncarea lui preferată, friptură de porc la tavă, și ar fi fost un adevărat ticălos dacă ar fi plecat. Așa că, iată-l în sufrageria luminată de lumînări, uitîndu-se peste masă la Ana, care părea la fel de distantă și de rece pe cît era el de posomorît și de înfierbîntat.

Ruby sesiză atmosfera ostilă dintre ei, deși nu își putea imagina ce se întîmplase între cei doi tineri. La sfîrșitul mesei era teribil de deprimată și ardea de nerăbdare să bea un ceai „de plante”. Pentru a o împiedica pe domnișoara Ramsey să se ducă sus, o rugă să pregătească ea ceaiul. Și pentru a-l opri pe Trent să facă același lucru, se plînse în legătură cu termostatul instalației de aer condiționat, rugîndu-l să se uite puțin la el.

Toți trei se întîlniră în salon și se așezară să urmărească un film la televizor. Trent văzu foarte puțin din el, căci privirea îi aluneca mereu spre

femeia ghemuită în fotoliu, care se uita la film prin acei ochelari care îl enervau la culme. De ce nu purta ochelari cu lentile normale, ca orice femeie normală? Sau, și mai bine, lentile de contact?

Dar se îndoia că Ana Ramsey făcea ceva convențional. Părea hotărâtă să se îmbrace cu hainele care îi avantajau cel mai puțin statura înaltă. Pantaloni largi, cămăși la fel, fuste fără nici o formă. Atitudinea ei îl deranja pentru că ar fi putut fi prezentabilă, dacă ar fi încercat să se aranjeze puțin. De ce nu făcea nimic cu părul? Ar fi vrut să i-l dea la o parte ca să-i poată vedea fața clar măcar o dată.

– Eu aș mai vrea puțin zahăr, murmură Ruby ridicându-se de pe canapea și ducându-se în bucătărie.

Trent nu se mișcă, dar se uită la Rana din fotoliul lui. Ochii îi erau umbriți de sprâncene, dar își dădu seama că ea știa că o privește. Din când în când se uita și ea la el. Îl bucura faptul că era stînjenită. Așa îi trebuia. El nu se simțise prost toată după-amiaza din cauza ei?

Ruby se întoarse, aducând cu ea și mirosul inconfundabil al whisky-ului.

Pendula ticăia ritmic. Rîsul unui comic

străpunse liniștea care îi învăluia pe cei trei.

Trent nu observă, însă, nimic, căci încerca să înțeleagă cum de fusese atât de tulburat de Ana. Femeile pe care le cunoștea se împărțeau în două categorii – cele cu care voia să se culce și cele cu care se culcase, căci toate cele care făceau parte din primul grup ajungeau în cele din urmă în cel de-al doilea.

Nu se întâmpla prea des ca atenția să-i fie distrasă. El era cel care pune capăt relațiilor. Înaltă sau scundă, blondă sau brunetă, bogată sau săracă, nici o femeie nu era scutită de respingere când se sătura de ea. Adesea, femeia respectivă nu cunoștea motivul.

Ana Ramsey nu semăna cu nici una din cele pe care le știa. Și habar nu avea ce îl făcea să clocotească. Atingerea ei din după-amiaza aceea fusese un accident. Era sigur de acest lucru. Dar se întâmplase. Și, foarte bine, era jenată. Dar de ce era atât de defensivă? De ce nu se lăsa purtată de instinct?

Dacă o femeie avea nevoie de o tăvăleală bună, aceasta era Ana Ramsey. Și trupul lui îi spunea din cap până-n picioare că trecuse prea mult timp de când nu mai avusese o femeie sub

el. După părerea lui, ei doi erau primii candidați la ore întregi de zbenguieți în dormitor.

Cel puțin acum știa cu certitudine ceva despre sine de care se îndoise totdeauna. Nu putea fi prieten cu o femeie. La naiba cu amicitia. Încercase, dar nu izbutise. Pentru că, în seara aceea, în timp ce se uitase la distanta domnișoară Ramsey, nu putuse să nu se întrebe decît cum arăta, oare, goală.

– Crezi că se simte bine?

– Poftim?

Treșări brusc cînd îi auzi vocea. Oare îi fusese necompensată supărarea? Pînă la urmă se hotărîse să-l privească deschis și să-i vorbească, ceea ce evitase toată seara.

– Crezi că Ruby se simte bine? repetă ea arătînd spre bătrînă.

Trent își privi mătușa. De cît timp stătea astfel, oare, cu capul căzut în piept? Și de ce nu-i auzise sforăitul pînă atunci? Pentru că se gîndise la Ana, de aceea.

– Bănuiesc că a băut prea mult *ceai*, spuse el zîmbind.

Rana zîmbi și ea. Un zîmbet frumos, în ciuda dinților ușor strîmbi din față. El nici nu mai

observa acel defect acum.

– O trezim? îl întrebă ea.

– S-ar simți jenată.

– Ai dreptate, spuse ea și se ridică, după care stinse televizorul.

Absența luminii albastrui făcea ca întunericul să pară și mai adânc. Rana se îndreptă încet spre canapeaua pe care dormea Ruby. Se ridică și Trent.

– Crezi că poți s-o duci în camera ei? îl întrebă ea dîndu-și capul pe spate pentru a-l privi.

– Cred că da.

O clipă nici unul nu se mișcă. Stăteau și se priveau în întuneric, în timp ce sforăielile lui Ruby se auzeau în pas cu ticăitul pendulei. Încăperea îi sufoca. Le era greu să respire.

Se încinseseră din cap pînă-n picioare.

Rana fu prima care se mișcă, rupînd vraja.

– Poți s-o ridici?

– Sigur.

Trent era bucuros că avea ocazia să-și descarce energia. Dacă nu o făcea cît mai curînd, exploda. Se aplecă și își petrecu un braț pe sub genunchii mătușii lui, iar pe celălalt pe după spatele ei. O ridică fără să pară că face un efort,

dar se strîmbă ușor.

Rana îi atinse brațul.

– Te doare umărul?

– Nu-i nimic, spuse el uitîndu-se la mîna ei.

Ea și-o retrase.

– Nu m-am gîndit la umăr, altfel nu ți-aș fi sugerat s-o duci în brațe.

– Ce-ar fi s-o iei înainte și să-i pregătești patul?

Rana se grăbi să facă ce i se spusese. Apartamentul lui Ruby se afla pe holul central, dincolo de scară, în partea din spate a casei. Era plin cu tot felul de suveniruri. Dormitorul avea o mică baie alături. Camerele ei păreau mai mici decît cele ale chiriașilor. Rana dădu la o parte cuvertura croșetată de pe pat și Trent o așeză pe Ruby cu grijă în așternut. Aceasta nu se trezise.

– Îți mulțumesc. O dezbrac eu, se oferi Rana.

El rămase surprins. Nu își putea închipui nici una din femeile pe care le cunoștea făcînd o asemenea treabă nerăsplătită. Imediat se rușină. Toată după-amiaza și seara îi purtase pică acelei femei acuzînd-o în gînd de a fi orice de la o fată bătrînă smochinită la o nesuferită lipsită de inimă.

Dacă el reacționase atît de violent la atingerea ei, ea cum trebuia să se fi simțit? Îngrozită, pentru

a nu spune mai mult. Acum, iat-o că se oferea din pură bunătate să dezbrace o bătrânică amețită.

Un sentiment nou și puternic luă ființă înăuntrul lui. Era atât de puternic, încît nu putea nici să mai vorbească, așa că dădu din cap doar și ieși din cameră.

Cînd îl urmă și Rana peste cîteva minute, rămase surprinsă găsindu-l în hol.

– Totul e în regulă?

– Da, Nu s-a trezit nici o clipă.

Străbătură casa împreună, iar el stinse luminile în același timp. Pe scară, pașii lui răsunară foarte aproape în spatele ei. Cînd ajunseră în dreptul ușilor, se priviră cu stînjeneală. O lumină slabă provenea de la un beculeț din capătul holului.

Ar fi vrut să o atingă. Doamne, cît de mult ar fi vrut! Să-și lipească palma de obrazul ei pentru a vedea dacă este atât de moale cum părea. Să-și treacă degetele prin părul ei des pentru a i-l da pe spate, ca să nu mai aibă senzația că se uita la ea printr-o perdea. Ar fi vrut să-i scoată ochelarii și să o privească în ochi, să vadă ce culoare aveau, să le rezolve misterul. Ar fi vrut să exploreze cu mîinile ceea ce se afla dedesubtul acelor haine largi, să-i găsească sînii care îi

înlăcărau imaginația. Ar fi vrut să-și plimbe limba peste dinții aceia ispititori.

Iar trupul lui îl informa că voia să fie mult mai intim cu ea decât își închipuia.

– Noapte bună, Ana, spuse el răgușit.

– Noapte bună, Trent.

Cînd intră în cameră, Rana se duse repede și se întinse în pat. Tot trupul îi tremura. Dorise atît de mult să o atingă. „Atinge-mă” mai trebuise să strige.

Dar Ana Ramsey nu era frumoasă și Trent Gambelin era obișnuit să facă dragoste cu femei frumoase.

Să facă dragoste? se mustră ea. Doar ea fusese cea care dorise să fie simpli prieteni. Acum, că avea acest lucru; dorea, oare, mai mult?

Trebuia să admită cu sinceritate că nu știa. Cînd se afla în preajma lui Trent se simțea fie nefericită, fie minunat. De ce? Genunchii i se înmuiau cînd îl vedea. Timbrul vocii lui o tulbura nespus.

Cel mai grav era faptul că își petrecea foarte multe ceasuri în fiecare zi gîndindu-se la el. Ceea ce era periculos și prostesc. Într-o bună zi, foarte

curînd, el avea să plece în cantonament. Și atunci? Va reveni la stilul de viață specific unei celebrități și o va uita.

Și nu putea spune că nu avea destule probleme pe cap. A doua zi o va suna Morey pentru a-i da un răspuns cu privire la acel contract. Voia să se întoarcă la viața din New York? Voia să redevină *acea* Rana? Nu era ceva la fel de nesigur ca a se îndrăgosti de Trent? Era, oare, înțelept să schimbe o problemă cu alta? În câte feluri putea fi zdrobită o inimă?

Indiferent care ar fi fost decizia finală, un lucru era cert: trebuia să se țină departe de Trent. Începînd cu a doua zi.

Cinci

Cînd Trent veni a doua zi dimineață pentru a merge împreună să alerge, ea se prefăcu că nu aude bătaia în ușă. În cele din urmă, el plecă singur și Rana răsufală ușurată. Și dezamăgită. Ajunsese să aștepte cu nerăbdare alergările de dimineață.

Călcă fusta la care lucrase, o puse pe un umerăș și o acoperi cu o pungă de plastic. Cu toată modestia, după părerea ei, era cea mai

bună lucrare și spera să-i placă doamnei Rutherford.

Îmbrăcatul nu necesita atîta timp ca altădată. Se spală pe cap, dar lăsă părul să se usuce singur. Își dădu cu puțină cremă pe fața bronzată – mama ei nu o lăsase niciodată să înoate sau să se joace pe plajă cînd fusese mică, fiindcă nu voia ca pielea Ranei să sufere efectele nocive ale soarelui – dar nu se machie. Își puse ochelarii și se îmbracă într-o rochie fără formă, de culoare închisă, pe care nici măcar nu o strînse cu o curea. Barry avea să fie îngrozit. Coborî să mănînce ceva înainte să plece.

– L-ai văzut pe Trent azi-dimineață? o întrebă Ruby punîndu-i o ceașcă de cafea.

Rana observă că se mișca încet și cu grijă și tresărea la fiecare sunet mai puternic. Își ascunse un zîmbet în ceașca de cafea.

– Nu. De ce?

– E foarte prost dispus. M-am gîndit că poate ți-a spus ceva cînd ați fost să alergați.

– N-am alergat în dimineața asta, pentru că m-am pregătit să plec la Houston. Nu l-am văzut.

– E foarte supărat. S-a întors acum cîteva minute întunecat la față și s-a dus direct sus fără

să-și bea măcar sucul.

– Hm, spuse Rana ungînd cu unt o felie de pîine prăjită. O fi dormit prost.

Să fi fost supărat pentru că ea nu-l însoțise? În anumite privințe era încă pueril. Purtarea lui copilăroasă îi stîrni instinctele materne și se trezi zîbind la gîndul ultimei lui crize de nervi. Imediat își înăbuși, însă, acea emoție, la fel cum făcuse cu toate celelalte. Nu își putea permite să simtă ceva față de Trent. Cînd era vorba de el, nu trebuia să aibă sentimente.

– Trebuie să plec, Ruby, spuse ea terminîndu-și în fugă micul dejun. Nu mă aștepta decît după-amiază tîrziu.

– Succes, draga mea. Și condu cu grijă, te rog. Autostrăzile sînt atît de periculoase.

– O să fiu atentă, spuse ea și, după ce o sărută pe Ruby pe obraz, ieși pe ușa din spate.

Garajul, care se afla într-o parte a curții, fusese adăugat casei inițiale. Rana fu încîntată cînd văzu că mașina sport a lui Trent se afla în spatele casei, așa încît ea nu trebuia să-l roage să și-o mute. Agăță fusta într-un cuier lîngă bancheta din spate și se urcă la volan.

La început, zgomotul motorului nu îi dădu de

gîndit. Totdeauna pornea greu. Dar după cîteva încercări nereușite de a-l porni, începu să înjure. În garaj era un aer sufocant și închis, chiar și la ora aceea a dimineții. Încercă din nou, enervîndu-se din ce în ce mai tare. Nu avea un program fix, dar trebuia să ajungă la Houston în ziua aceea.

– La naiba! strigă ea izbind cu pumnul în volan.

Barry avea să se înfurie dacă nu-i ducea fusta în ziua respectivă. Se întoarse la ușa din spate.

– Ruby, strigă ea, circulă vreun autobuz între Galveston și Houston?

Intrînd în bucătărie, îl văzu pe Trent mestecînd o bucățică de costiță. Ruby își ținea o pungă de gheață pe frunte și sorbea din ceașca de cafea.

Femeia lăsă repede punga jos.

– Am crezut că ai plecat, draga mea.

Rana căuta să nu se uite la Trent, care era îmbrăcat cu o cămașă sport și pantaloni largi de vară. Pe spătarul scaunului se afla o haină sport, ușoară.

– Nu-mi merge mașina. Va trebui să merg cu autobuzul pînă la Houston. De unde pot lua așa ceva?

– Și eu merg la Houston astăzi. Te pot

conduce, spuse Trent.

– Ce băiat drăguț, zise Ruby zîmbindu-i nepotului ei. Stai jos, și mai bea o cafea.

– Dar, protestă Rana umezindu-și buzele, trebuie să merg singură.

Nu îl putea duce pe Trent în magazinul lui Barry. Acesta ar fi putut scăpa ceva, trădînd-o. Toată noaptea se gîndise să-i spună lui Morey că accepta contractul. Dacă se întorcea la lucru, evita să se implice și mai mult cu Trent. Dar, dacă lua acea hotărîre, voia să dispară, pur și simplu. Nu voia ca el să afle vreodată că nu era simpla domnișoară Ramsey pe care o dorise. Dacă avea să afle vreodată de cealaltă viață a ei, avea să fie furios pentru că îl mințise.

– Cred că merg în altă direcție, spuse ea defensiv.

– Unde trebuie să ajungi?

– La *Galleria*.

– Foarte bine, spuse el pe un ton și cu un gest din cap care parcă zicea „s-a făcut”. Trebuie să merg la un doctor al cărui cabinet se află prin zona aceea. Ești gata? o întrebă el ridicîndu-se.

– Crede-mă, n-aș vrea să te deranjez, spuse ea repede, cu disperare.

– Uite ce e, zise el trăgându-și haina de pe spătar. Eu trebuie să plec oricum. Ar fi o prostie să te plimbi prin Houston cu autobuzul. Deci, vrei să mergi cu mine sau nu?

Nu, nu voia. Dar știa că nu avea de ales. Lăsându-și capul în jos, murmură:

– Mulțumesc, da, o să merg cu tine.

Își luară la revedere de la Ruby, care le spuse încă o dată să fie atenți. În mașina lui Trent, Rana împături fusta și o ținu în brațe.

– Îmi pare rău, spuse el uitându-se în jos. N-ai unde s-o agăți.

– N-o să pătească nimic.

Atîta vorbiră pînă ajunseră la jumătatea drumului. Atunci, ea își luă inima în dinți și îl întrebă:

– Ce-ți mai face umărul?

– De ce n-ai alergat cu mine azi-dimineață?

– N-am avut timp. M-am pregătit pentru drumul la Houston.

– Și nu puteai să-mi spui?

– Probabil că făceam duș cînd ai venit și n-am auzit bătaia în ușă.

– N-am auzit apa curgînd la duș.

– Obișnuiești să asculți la ușa mea?

– Obişnuieşti să minţi?

Tăcură din nou multă vreme şi liniştea fu întreruptă doar de înjurăturile lui Trent la adresa traficului aglomerat din Houston.

După câteva clipe, Ranei începu să-i fie ruşine că se purtau atît de prosteşte, ca doi copii.

– Ce-ţi mai face umărul? îl întrebă ea din nou.

– Nu te-nţeleg deloc, Ana, strigă el, de parcă ar fi aşteptat clocotind momentul potrivit în care să-şi descarce furia, la fel cum pîndea ocazia de a-i depăşi pe cei care mergeau prea încet pentru gustul lui. Ai avut dreptate să te superi pentru că ţi-am tot făcut avansuri. Bine, mi-ai dat peste mîină şi eu am recunoscut că am meritat. Credeam că o să fim prieteni, dar niciodată nu ştiam în ce punct mă aflu cu tine. Eşti rigidă, deloc maleabilă şi încordată. Nu mă mir că soţul tău a dat bir cu fugiţii şi n-ai nici un prieten.

Conduse maşina într-unul din locurile libere din parcare a marelui complex comercial.

– Poţi să mă laşi aici, spuse ea tăios, abia mişcîndu-şi buzele.

Era deja cu mîna pe clanţă.

El frînă brusc lîngă bordură şi ea coborî după ce îi aruncă un „Mulţumesc” încordat.

- Vreo două ore? întrebă el.
- Foarte bine, spuse ea și trînti portiera.

Barry nu o făcu să se simtă mai bine. În magazin erau cîteva cliente, dar erau servite de către vânzătoarele lui exuberante. În clipa în care o văzu intrînd, el o apucă de braț și o duse repede în spate, în biroul lui. Spre deosebire de magazin, care era imaculat și aerisit decorat în culori pastelate, biroul lui era arhiplin și duhnea a fum de țigară. Se întoarse cu fața spre ea și își încrucișă mîinile într-un gest dezaprobator.

- Dumnezeuule, ești și mai rău.
- Nu începe iar, Barry, spuse ea agățînd fusta doamnei Rutherford și așezîndu-se pe singurul scaun liber. Am avut deja o dimineață îngrozitoare.
- Arăți, într-adevăr, groaznic.
- Mulțumesc. Tocmai asta e. Vreau să rămîn o anonimă și tu faci ca asta să fie aproape imposibil afișînd posterul ăla cu reclama mea în partea cu lenjerie. Cum ai putut să faci una ca asta, Barry?
- Pentru că vinde chiloții, inimioara mea.

Duzini întregi. Și, crede-mă, spuse el măsurînd-o vădit dezgustat, nimeni n-o să te recunoască. De fapt voi face tot posibilul să te țin ascunsă. Dacă clientele mele și-ar vedea idolul, pe *Ana R.*, s-ar lua de păr și ar țipa. Ele te cred o artistă excentrică, o imagine pe care am promovat-o intenționat, și n-ar vrea să știe că umbli în zdrențe.

– Ai sifon dietetic?

– Da, spuse el deschizînd un mic frigider de sub un raft plin, dar nu te așeza prea confortabil, pentru că avem afaceri de discutat. Apropo, fusta e fabuloasă.

Ridicase învelitoarea de plastic și o inspectase.

– Doamna Rutherford o să fie extrem de încîntată.

O oră și jumătate mai tîrziu, Rana se ridică să plece, avînd o nouă idee în minte și un cec frumușel și patru comenzi în poșetă.

– Din fericire mai am niște mătase și bumbac de cînd am fost ultima oară la depozitul acela, îi spuse ea. Ai grijă să-i spui croitoresei tale să-mi trimită o listă cu măsurile clientelor săptămîna viitoare. Cele pe care le ia ea personal, nu pe

care le dau ele. Femeile au tendința de a minți în favoarea lor.

Barry îi apucă părul cu amândouă mâinile și i-l dădu la o parte de pe față, studiind-o.

– Ahh, doar o privire scurtă aruncată vechii Rana. De ce nu mă lași să te trimit la salonul lui Neiman să-ți aranjeze părul și să te machieze? Pe urmă, te îmbrac în ceva din noua colecție *Ungaro*. Sau într-un jersé alb de mătase *Kamali*, care ar fi perfect pentru Rana. Fă puțină paradă pentru mine astăzi și vânzările mele vor crește uluitor. Va fi bine pentru amândoi.

Ea scutură din cap și el îi dădu drumul părului, privindu-l cu regret cum cade din nou în jurul pomeților ei clasici.

– Nu, Barry.

– Te vei mai întoarce vreodată la munca pe care o faci mai bine decât oricine altcineva, iubito?

– Morey vrea s-o fac.

Îi povesti despre contractul pe doi ani care i se oferise.

– Nu m-am hotărât dacă să accept sau nu.

El oftă.

– Ești fericită, Rana?

– Fericită?

Fusese, oare, fericită vreodată? Era, oare, cineva?

– Sînt mulțumită. Cred că e tot ce se poate cere.

Nevrînd să se întristeze prea mult, îl sărută, îi mulțumi din nou pentru comenzi și îl asigură că se va gîndi la ultima lui idee. Ajungînd afară își dădu seama că nu fixase un loc de întîlnire cu Trent. Dar nu trebui să se gîndească prea mult, căci îl zări plimbîndu-se aiurea, oprindu-se din cînd în cînd să se uite la patinatorii de pe ringul din mijloc.

Era atît de atrăgător. De fiecare dată cînd îl vedea era ușor surprinsă de cît de mult îi plăcea. Nu era mătăhălos și masiv ca majoritatea jucătorilor profesioniști de fotbal, dar mușchii lui umpleau haina și pantalonii de vară. Hainele i se potriveau perfect și erau frumos croite. Îi plăcea cum părul negru i se ondula natural, flirtînd cu vîrfurile urechilor și cu gulerul hainei. Purta o pereche de ochelari de soare fumurii, probabil pentru a nu fi recunoscut de microbiști.

Își făcu drum spre el încet, bucuroasă că îl putea studia fără ca el să știe. Cînd se afla încă la o distanță destul de mare, el întoarse capul în

direcția ei. Trebuie s-o fi văzut imediat, fiindcă începu să-și croiască drum prin mulțime.

– Îmi pare rău, Ana, spuse el repede, de cum ajunse la o distanță de la care putea fi auzit. Ceea ce am spus a fost...

O femeie se izbi de el din spate. Luînd-o de braț pe Rana, se depărtară de valul de trecători, lipind-o de un zid. Ea trebui să-și dea capul puțin pe spate pentru a-l privi. El își scoase ochelarii și îi puse în buzunarul de la piept al hainei. Ochii lui întunecați erau tulburi.

– Ceea ce ți-am spus în mașină înainte să cobori a fost, ei bine, de neiertat. N-am vrut. Eram foarte nervos.

– Nu trebuie să te scuzi, Trent.

– Ba da. Astea sînt pentru tine, spuse el oferindu-i un buchet de margarete. Aș fi vrut să iau trandafiri, dar nu mai aveau. Mă ierți? Te rog.

Ochii ei se umplură de lacrimi cînd privi mută buchetul de flori. Își coborî fața, cufundîndu-și nasul în petalele umede. I se trimiseseră flori deseori. Aranjamente extravagante din trandafiri și orhidee sosiseră de la conți și președinți de corporații. Dar nici unul nu însemnase nimic pentru ea. Acel buchet mic și neînsemnat de

margarete era cel mai de preț dar pe care îl primise vreodată.

- Îți mulțumesc, Trent. Sînt minunate.
- Nu aveam nici un drept să-ți vorbesc așa.
- Te-am provocat.
- Eh, oricum, îmi pare rău.
- Scuzele îți sînt acceptate.

Centrul comercial era înțesat de lume. Oamenii treceau grăbiți pe lângă ei, dar ei nu-și părăsiră locul, ci continuară să se privească.

- Ai așteptat mult? o întrebă el.
- Nu. Te-am văzut de vizavi.
- Am fost atît de furios, încît nici nu ți-am spus unde ne întîlnim.
- Nu-i nimic. Ne-am întîlnit.
- Da. Ne-am întîlnit.

Cum el continuă să o privească, vorbele ei căpătară un înțeles mai profund. El se apropie mai mult. Mîna i se lipi pe obrazul ei. Îi șopti numele. Apoi își lăsă capul în jos și îi atinse obrazul cu buzele.

Rana încetă să mai respire. Nu se clinti. Margaretele, pe care le ținea la piept, erau strivite între ei. Auzi foșnetul foliei verzi în care erau împachetate și simți petalele umede pe brațe.

Cu toate acestea, bărbatul era cel care îi capta aproape toate simțurile. Mirosea a soare de vară și a colonie bărbătească. Ar fi vrut să-i adulmece gîtul cald pentru a-l mirosi mai bine. Buzele lui deveniră fierbinți pe obrazul ei. Răsuflarea, rapidă și nesigură, îi trecea ușor peste față. Numai un suprem efort de voință o făcu să nu se arunce de gîtul lui și să nu-i mai dea drumul.

El ezită, de parcă ar fi încercat să ia o hotărîre; după aceea se depărtă de ea.

– Hai să plecăm de-aici, spuse el luînd-o de braț și conducînd-o prin centrul comercial.

– Ce-ți mai face umărul? îl întrebă ea cînd urcară în mașină și porniră.

El rîse ușor.

– M-ai mai întrebat de cîteva ori.

– Și încă n-am primit un răspuns. Ce-a spus doctorul?

– Că atunci cînd o să plec în cantonament, o să fiu într-o formă grozavă.

– Trent, e minunat, spuse ea plină de entuziasm, ignorînd un val de tristețe care veni odată cu vestea.

Cînd va pleca¹, avea să iasă din viața ei pentru totdeauna.

– Bănuiesc că odihna și relaxarea încep să dea rezultate, spuse el zîmbindu-i. Ți-e foame?

Ea încuviință.

– N-am mîncat de prînz.

– Nici eu.

O duse la unul din restaurantele mexicane preferate de el. Ea începuse să agreeze acea bucătărie picantă de puțin timp.

– Ești sigur că o să ieșim vii? îl întrebă cu îndoială în clipa în care el opri în parcare cu pietriș a restaurantului.

Această denumire nu prea i se potrivea. „Cantină” ar fi fost cea mai bună descriere. Veranda era destul de dărăpănată. Firma de deasupra ușii era atît de decolorată, încît numai cîteva litere se mai distingeau. Geamurile erau murdare și decorate cu ghivece cu flori de plastic colorate țipător și pline de praf.

– N-am zis că e de lux, ci că e cel mai bun.

Rîseră și glumiră tot timpul mesei, pe care Trent o comandă unei femei extrem de grase, care îl tot bătea ușor pe obraz și îi spunea „Angelito”.

După ce plecară de la restaurant, o plimbă pe Rana prin Houston, arătîndu-i locuri interesante.

pe care cineva care nu locuia în oraș le vedea rareori.

Se întoarseră la Galveston mult timp după ce se întunecase. Ruby îi aștepta la ușa din spate.

– Am fost îngrijorată, spuse ea. Trent, ai uitat că mi-ai promis să mă duci la popice în seara asta?

Rana aproape că îi auzi geamătul ușor, dar îl văzu zîmbind de dragul mătușii lui.

– Sigur că nu. Poate să vină și Ana?

– Bineînțeles, spuse Ruby. Cu cât sîntem mai mulți, cu atît o să fie mai vesel.

Rana avusese o zi atît de perfectă, încît voia să se sfîrșească atunci, înainte să se întîmple ceva care să o strice. Și, în plus, nu voia să tulbure seara pe care Ruby dorea s-o petreacă împreună cu nepotul ei.

– Eu nu joc bine deloc, așa că duceți-vă numai voi doi. Sînt obosită și aș vrea să mă culc devreme.

Ar fi vrut să creadă că Trent era dezamăgit și așa și părea cînd Ruby îl trase, practic, afară.

– Ai grijă să încui, îi spuse el Ranei făcîndu-i cu mîna.

Aceasta avu impresia clară că el ar fi preferat

să rămână cu ea decît să-și însoțească mătușa la popicărie. Zîmbetul lui la plecare o învălui în căldură.

Se duse în camera ei, unde puse margaretele într-o vază și le așeză într-un loc unde să le poată vedea în timp ce stătea întinsă în cada plină de spumă. Tocmai ieșise cînd sună telefonul.

– Unde ai fost toată ziua? o întrebă un glas supărat în clipa în care răspunse.

– Și eu te salut, Morey. A trebuit să mă duc la Houston.

– Asta mi-a spus și proprietăreasa ta.

– Ai fi mîndru de mine dacă ai ști cu cîți bani am venit.

– Păcat că nu primesc și eu un procentaj.

Rana se întrebă din nou dacă nu cumva Morey dăduse de vreun necaz cu jocurile lui de noroc, dar înainte să apuce să-l întrebe, el trecu repede la subiect.

– Eh, te-ai gîndit?

– Da, Morey.

– Nu mă ține pe jar.

– Răspunsul meu e nu.

Se gîndise cu foarte mare grijă, cîntărind fiecare aspect al hotărîrii ei. Cu o seară în urmă se gîndise să revină la fostul ei stil de viață, în

ciuda nefericirii pe care avea să i-o aducă.

Dar, în ziua aceea, cînd Trent îi oferise buchetul de flori, își dăduse seama cît de mult progresase. Un bărbat îi dăruise flori fără să-și pună problema dacă era sau nu frumoasă. Margaretele nu erau un omagiu adus frumuseții ei, ci femeii din interior.

Nu voia să se întoarcă la lumea superficială, unde era considerată ceva senzațional numai pentru că Dumnezeu îi dăruise o anumită față și un anumit trup.

– Îți dai seama ce ratezi, Rana?

– Te rog, nu încerca să mă faci să mă răzgîndesc. M-am hotărît. Nu spun că n-o să mă mai întorc niciodată, ci doar că n-o voi face acum.

Oftatul lui îi trădă dezamăgirea, dar nu spuse decît:

– Asta e atunci, nu?

– Da, asta e.

Vorbiră apoi despre alte lucruri. Ea îl întrebă despre starea sănătății mamei ei, iar Morey îi descrise personalitatea acesteia în termeni grosolani, dar o asigură că Susan era cît se poate de sănătoasă.

– O să faci un scandal monstruos cînd o să-i

spun că ai refuzat oferta și, fiindcă tu n-o să fii aici, totul o să se spargă în capul meu.

– Știu și îmi pare nespus de rău.

– Riscurile meseriei.

– Ești teribil de dezamăgit, Morey?

– Da, sînt dezamăgit. Cred că ești puțin nebună, dar tot te iubesc.

– Și eu te iubesc. Îmi pare rău că sînt o povară.

– Viața e plină de poveri, Rana. Plină.

Își spuseră „la revedere”. Rana și-ar fi dorit să se simtă mai bine după luarea acelei hotărîri, dar discuția cu Morey o făcuse să se simtă puțin tristă și să îi fie dor de el.

Apoi zări buchetul de margarete. Erau ca o rază de lumină care îi alunga melancolia, aducînd-o înapoi la o dispoziție mai bună. Le privi pînă cînd, într-un tîrziu, adormi.

Dormi pînă tîrziu. Cînd deschise ochii și se uită pe fereastră, își dădu seama că soarele se afla

demult pe cer. Ceasul îi confirmă ora târzie. Imediat ce se dădu jos din pat zări foaia de hîrtie de lîngă uşă.

„Am bătut de două ori, dar nu s-a auzit nici un sunet. Da, ascult adesea la uşa ta. Bănuiesc că dormi mai mult. E foarte bine. Ne vedem mai târziu.”

Biletul nu era semnat, dar mîzgăleala abia lizibilă, ca şi umorul, erau încîntător de familiare.

Se îmbracă şi coborî. Casa era pustie. Ieşi în curtea din spate şi se hotărî să viziteze sera lui Ruby, în privinţa căreia bătrîna se lăudase foarte mult.

În interiorul clădirii de sticlă era cald şi umezeală, dar Ranei îi plăcea mirosul de pămînt proaspăt răscolit. Totul era nemişcat. Picături de apă se adunau pe geamurile din jurul ei. Era o linişte mormîntală. Zgomotul paşilor ei era absorbit de pămîntul afînat. Se plimbă printre mesele lungi, pe care se aflau şiruri îngrijite de ghivece cu plante. Ea le studie, încîntată de fiecare floare exotică, de fiecare frunză delicată, cu nervurile ei unice.

– Trîndăvia e un păcat.

– Ah! exclamă ea şi se întoarse brusc.

– Iar am făcut-o, nu? Te-am speriat? Iartă-mă, n-am vrut.

Trent dădu jos de pe umăr o pungă grea cu mușchi de turbă și își șterse mâinile de pantalonii scurți. Tricoul îi era ud de sudoare.

– Știu că n-ai vrut, îi spuse ea zîmbind. Dar e atîta liniște aici. Bună dimineața. Apropo, unde e Ruby?

– Am convins-o să se întindă puțin. Am fost împreună să luăm mușchiul ăsta și, din cauza căldurii, i-a venit amețeală. I-am spus că o să-i duc eu proiectul la bun sfîrșit.

– Și care e proiectul ăsta?

– Să pun plantele în ghivecele astea, spuse el arătîndu-i plantele.

– Frumose begonii, remarcă ea suflecîndu-și mînecele cămășii. Te ajut și eu.

– Nu te simți obligată.

– Vreau s-o fac.

Cînd era mică nu avusese voie niciodată să se joace. Nu avusese voie să facă nimic care i-ar fi putut afecta perfecțiunea. Fiecare fir de păr trebuia pus la locul lui. Nu avusese voie să meargă cu bicicleta sau cu roțile ca să nu-și zgîrie genunchii. Juliturile sau cicatricile trebuiau

evitate neapărat. Ca adolescentă se răzvrătise adesea, dar când micile acte de sfidare erau descoperite, mînia mamei sale făcea ca aventurile respective să nu merite efortul.

Apoi, mai tîrziu, nu avusese mulți tovarăși de joacă. Nu avusese niciodată timp să alerge cu ceilalți copii din cartier. În timpul adolescenței prietenele ei fuseseră puține la număr, căci celelalte fete vedeau frumusețea ei ca o amenințare. Ce posibilă prietenă ar fi vrut să fie comparată cu Rana?

Pe de altă parte, băieții o respectaseră și, în timpul liceului, se duseseră la puține întâlniri. Rana Ramsey era cea mai splendidă făptură pe care o văzuseră majoritatea băieților din școala ei. Nu era un teren bun pe care să-și încerce nou-descoperita bărbăție.

Acum Rana avea ocazia să se joace.

– Ce trebuie să fac mai întîi?

– Să-ți scoți niște haine, îi spuse Trent.

– Poftim?

– Nu crezi că-i o idee bună?

– Nu.

– Nu te rușina. Dacă te face să te simți mai bine, îmi scot și eu o parte din lucruri.

Rîse cînd îi văzu privirea pîrjolitoare.

– Ana, o să te topești în ele. E ca-ntr-o saună aici.

– Mă simt foarte bine.

– Mă tem că n-o să mai rămînă din tine decît un morman de cîrpe de care n-o să mai aibă nimeni nevoie.

Ea îi aruncă o privire usturătoare, dar în glumă.

– Nu-ți face griji pentru mine, hainele mele și căldură, da?

El clătină din cap uluit, întrebîndu-se dacă nu cumva avea vreo boală oribilă de piele de care nu voia să știe nimeni. Alergase împreună cu el în fiecare dimineață îmbrăcată într-un trening care o acoperea de la gît pînă la glezne.

– Bine, dar dacă leșini de căldură, să nu zici că nu te-am prevenit.

Îi arată cum să umple fiecare vas cu pămînt și cît mușchi să pună. În curînd, mînuia lopățica de parcă ar fi făcut-o o viață întreagă. Din cînd în cînd își mai ștergea sudoarea de pe frunte cu mîneca, dar nu părea să bage de seamă căldura, într-atît de mult se distra.

– Te superi? o întrebă Trent la un moment dat apucîndu-și poalele tricoului.

– Ah, nu.

El și-l trase peste cap și îl aruncă jos.

– Cred că eu sînt cel care se topește.

Uitîndu-se la torsul lui gol, Rana se topi în felul ei, în interior. Avea impresia că pulpele i se lichefiază.

– Pari să fii în formă pentru fotbal, spuse ea pe cît de normal îi dădu voie gîtlejul încordat.

Mușchii i se unduiau sub pielea bronzată de fiecare dată cînd își mișca brațele și umerii.

– Sper.

Ea îi observă privirea încruntată și ezitarea din glas.

– Ai îndoieli?

El rîse, dar nu era vesel.

– Aceleași îndoieli pe care le-am avut în fiecare sezon de cînd joc la o echipă profesionistă și chiar și înainte, cînd era în joc soarta unui campionat.

– Dar ai avut o carieră spectaculoasă, spuse ea și, vîzîndu-l că o privește întrebător, adăugă: Ruby m-a informat de cînd ai sosit aici. A fost o exagerare a ei? Nu ești considerat unul din cei mai buni?

În mod normal ar fi acceptat acele laude ca pe

ceva convenit de drept, dar cu Rana simțea nevoia să fie sincer.

– Am avut niște sezoane bune, dar anul trecut a fost un dezastru.

– De ce?

– Îmbătrînesc.

Ea lăsă lopățica deoparte și îl privi cu atenție.

– Bătrîn? Dar n-ai nici treizeci și cinci de ani.

– În fotbalul profesionist asta înseamnă mult peste vîrsta mijlocie. Stînjedit că își rostea cu glas tare cele mai intime temeri, își făcea de lucru cu o stropitoare. Totuși, era o plăcere să aibă pe cineva care să-l asculte cu atenție. Timp de luni întregi simțise nevoia să se destăinuie cuiva. Acum nu s-ar mai fi putut opri nici dacă ar fi vrut.

– Sezonul trecut, vîrsta mea a început să-și spună cuvîntul, deși de ani de zile luptasem împotriva ei. Acum trei ani a trebuit să-mi operez cotul. După ce mi-am revenit, a început să mă deranjeze umărul. De fiecare dată cînd dădeam o pasă, mă durea groaznic. Îi loveam pe primitori din ce în ce mai puțin, ceea ce a făcut ca atacul nostru să se ducă naibii. Totul e în mîinile mijlocașului. În acest caz, eu.

Rana nu știa nimic despre fotbal, dar înțelegea ce

îi spunea el. Cunoscuse manechine care considerau că, la treizeci de ani, viața lor se sfîrșise fiindcă erau prea bătrîne pentru a-și mai continua carierele.

Se apropie de el și abia rezistă tentației de a-i pune mîna liniștitoare pe braț.

– Cînd ai început, ai știut că n-o să dureze o veșnicie.

– Bineînțeles. Nu sînt chiar atît de nerealist. N-am umblat cu capul în nori. M-am pregătit financiar pentru retragerea din fotbal. Sînt asociat la o firmă de proprietăți imobiliare comerciale foarte profitabilă din Houston, dar vreau să mă retrag cînd hotărăsc eu, nu cînd sînt forțat. În fiecare sezon, un nou talent e recrutat pentru echipă. Doamne, sînt atît de buni, Ana. Și atît de tineri, zise el clătînd din cap cu tristețe. Îți spui probabil că sînt invidios pe cei tineri, dar îți jur că nu-i așa.

– Te cred, spuse ea încet.

El își încleștă pumnii și închise ochii.

– Nu mai vreau decît un singur sezon. În care să cîștigăm. Vreau să mă retrag în plină glorie, nu ca un obiect demn de milă și dispreț.

Mîna ei își făcu singură drum spre el și îi strînse brațul pentru a accentua cuvintele pe care

i le spuse din inimă:

– Nimănui nu-i va fi milă de tine, Trent. Cred că asta va fi sezonul tău. Sînt convinsă, de fapt.

– Da?

Ea îl pivi în ochi.

– Da.

Totul se evaporă în jur și ei rămaseră într-un univers numai al lor. Ea îi cercetă chipul cu lăcomie, simțind teama și incertitudinea din ochii lui, la fel cum le simțise și pe ale ei adesea.

„Dacă n-aș fi frumoasă, mama nu m-ar iubi deloc.“

Cu acest gînd crescuse fetița frumoasă și singuratică. Pînă acum șase luni, continuase să creadă că unica ei achiziție era felul cum arăta. De cînd renunțase la *Stilul Rana*, legase două prietenii importante, cu Ruby și cu Trent. Era o persoană demnă de iubire și de prietenie, indiferent de felul cum arăta.

De cînd se știa făcuse numai ce voise mama ei. Dorise cu disperare aprobarea lui Susan, dar mereu fusese sub așteptările acesteia.

– Stai dreaptă, Rana... Nu te apleca, Rana... Asta-i un coș, Rana? Dumnezeu! Doar te-am învățat cum să-ți cureți fața, dar tu n-o faci... Porți

aparatul dentar? Vrei să ai dinți strîmbi?... Ți-ai șifonat rochia, după ce m-am chinuit o jumătate de oră să ți-o calc!

Chiar și atunci cînd Rana atinsese maximul de perfecțiune pe care îl putea atinge o ființă omenească, Susan îi găsea un cusur.

Da, Rana înțelegea foarte bine durerea și nesiguranța lui Trent. În dorința lui de a reuși pe teren, nu mai avea importanță ce părți din el rămîneau în urmă, ce oase se rupeau, ce mușchi se întindeau, ce durere îndura. Era un sportiv. Avea să facă totdeauna totul pînă la capăt, să dea tot ce putea da. Dar, cum ce avea mai bun putea să nu fie destul de bun, se chinuia în tăcere cumplit.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus asta, zise el încet și ochii lui o priviră cu atenție.

Atmosfera era încărcată de o dorință ce fusese prea mult reținută. El își simțea trupul greu și febril din cauza unei emoții pe care nu o mai putea numi, fiindcă nu o mai simțise niciodată. Nu știa decît că, în clipa aceea, considera că Ana Ramsey era frumoasă. Ar fi vrut să o strîngă la piept, să-i absoarbă încrederea și să fie demn de ea.

– Am vorbit serios.

În jurul lor era o tăcere apăsătoare. O muscă se auzi bîzîind pe undeva prin apropiere, dar, în rest, totul era nemișcat. Pe chipul lui șiroia sudoarea. Trupurile le erau încordate din cauza efortului de a se menține la distanță unul de altul. Totuși, se înclinau ușor unul spre celălalt.

El îi atinse creștetul capului cu mîna și apoi și-o coborî ușor spre gît. Părul ei era moale sub palma lui bătătorită. Ea își înclină capul într-o parte și își lipi obrazul de mîna lui. El îi privi țintă gura. În acest timp, buzele ei se desfăcură ușor. Păreau incredibil de moi, de liniștitoare, de dătătoare de plăcere și vulnerabilitate.

– Ana, spuse el lăsîndu-și capul în jos și buzele lui le atinseră pe ale ei.

– Ana! strigă o altă voce deodată și amîndoi tresăriră, depărtîndu-se unul de altul.

Înjurătura lui fu la fel de aspră și de arzătoare ca soarele Texas-ului. Rana alergă repede la ușa serei. Inima îi bătea cu putere.

– Dă, Ruby. Aici sînt. Ce s-a întîmplat?

– Un telefon pentru tine, draga mea.

Rana îi aruncă o privire lui Trent, care ridică din umeri și îi zîmbi, dar era un zîmbet chinuit de dorință. Ea traversă curtea în fugă și intră în casă

pe ușa din spate, pe care Ruby i-o deschise.

– E mama ta.

Mersul Ranei deveni șovăielnic.

– Mama?

Ruby dădu din cap afirmativ și în ochi i se citea o întrebare nerostită. Ana Ramsey nu avea mamă din cîte știa ea.

Rana urcă încet. În ultimele șase luni, ea și mama ei își transmisese mesaje prin intermediul lui Morey. Nu își mai vorbiseră din ziua în care Rana plecase, dînd peste cap toate planurile lui Susan pentru căsătoria ei.

De ce suna, oare, Susan acum? se întrebă Rana. Să fi fost furioasă pentru că nu acceptase contractul? Voia numai să afle ce face? Să-i spună „Te iubesc“?

Rana rîse în sinea ei fiindcă spera acest lucru. Cu toate acestea, mîinile și vocea îi tremurau cînd ridică receptorul în cameră și spuse:

– Mamă? Bună. Ce faci?

– Morey a murit. Cred că ai putea să te întorci la New York măcar pentru înmormîntarea lui.

Şase

„Morey a murit. Morey a murit.“

Trecuseră aproape treizeci şi şase de ore de când Rana aflate vestea aceea din gura mamei ei, dar tot nu-i venea să creadă. Chiar şi după ce stătuse lângă mormîntul lui şi îi văzuse sicriul, acel gînd i se părea incredibil.

Atîtea lucruri se întîmplaseră din clipa în care mama ei îi dăduse vestea morţii lui Morey încît i se părea că după-amiaza aceea petrecută cu

Trent în seră aparținuse altei vieți. Când își reaminti tot ce urmasse după acel telefon o cuprinse o oboseală atât spirituală, cât și fizică.

Își aruncase câteva lucruri în valiză. Dăduse fuga jos să o întrebe pe Ruby dacă îi putea împrumuta mașina. Ruby sugerase să o conducă Trent pînă la aeroport, dar Rana se împotrivise atât de mult, încît bătrîna nu mai insistase, ba îi ascultase și rugămintea de a nu- l chema din seră pentru a-și lua rămas bun. Rana îi spusese femeii că va fi plecată o perioadă nedeterminată de timp. Nu menționase nici unde se ducea.

Cînd proprietăreasa își arătase îngrijorarea față de deprimarea Ranei, singura explicație a acesteia fusese:

– O să-ți explic cînd mă-ntorc.

La *Aeroportul Internațional* din Houston, văzuse decolînd două avioane spre New York și abia reușise să găsească un loc liber în al treilea. Cînd ajunsese la New York, luase un taxi și se dusesse la apartamentul ei, unde mama ei mai locuia încă. Se întîlniseră față-n față pentru prima oară după șase luni. Susan fusese extrem de ostilă în ciuda nevoii pe care o simțea Rana de a fi consolată.

– Arăți ridicol, Rana. Sper că nu te aștepți să

te recunosc ca fiind fiica mea astfel îmbrăcată.

– Ce s-a întâmplat cu Morey, mamă?

– E mort.

Apropie o brichetă aurie *Cartier* de capătul țigării, trase în piept și apoi suflă fumul pe deasupra capului ei.

Rana, epuizată după drumul de la Galveston la Houston, după așteptarea prelungită de la aeroport, după zborul lung, pentru a nu mai vorbi de tortura psihică, se prăbuși pe canapea și închise ochii. La New York era două dimineața. Nervii îi erau la pământ, tocmai își pierduse cel mai drag prieten și cel mai sincer aliat și primul comentariu pe care îl făcuse mama ei fusese în legătură cu felul cum arăta. În clipa aceea o urîse pe Susan Ramsey.

– Asta mi-ai spus și la telefon, mamă. Ce vrei să fac, să te implor să-mi spui amănunte?

Deschise ochii și o privi pe femeia pe care nu putuse să o mulțumească oricât de mult ar fi încercat.

– Bine, te implor. Ce s-a întâmplat?

În cele din urmă se lăsă pradă durerii și ochii i se umplură de lacrimi.

Susan, cu o expresie aproape de înfumurare,

se așeză în celălalt capăt al canapelei lungi. În ciuda orei, era îmbrăcată îngrijit. Capotul de satin nu avea nici o cută.

– A murit acasă. Unul din vecini i-a descoperit cadavrul azi-dimineață târziu, când Morey nu apăruse la gustarea pe care trebuiau să o ia împreună.

Morey locuia singur; se despărțise de soția lui cu mulți ani înainte să-l cunoască Rana. Niciodată nu își revenise de pe urma divorțului, dar nici nu renunțase la jocurile de noroc, care constituiseră cauza problemelor sale conjugale.

– A fost atac de cord? Infarct?

Morey fusese supraponderal, avusese tensiunea ridicată și fumase prea mult.

– Nu chiar, spuse Susan calmă și ironică. Au mai fost și drogurile.

– Droguri! exclamă Rana, uluită. Nu-mi vine să cred.

– Nu droguri obișnuite. Medicamente. Băutură. S-au găsit în locuința lui urme care au arătat că băuse.

Rana avu impresia să se prăbușește înăuntrul ei încetul cu încetul, că trupul i se destramă ca un castel din cărți de joc. Nu se putea. Nu credea

așa ceva. Sinucidere? Nu!

– A fost un accident? Întrebă ea cu un glas răgușit.

Susan strivi țigara într-o scrumieră de cristal care se afla pe măsuta de cafea din marmură.

– Bănuiesc că poliția așa a spus.

– Dar tu crezi că a fost sinucidere, nu?

– Nu știu decît că, ultima oară cînd am vorbit cu el, era extrem de supărat din cauza faptului că ai refuzat contractul acela minunat. A fost la fel de șocat ca mine cînd a aflat că preferi să trăiești așa, spuse ea arătînd spre Rana de parcă aceasta ar fi fost extrem de murdară, nu ca o prințesă. Din cauza ta, Morey a avut necazuri financiare.

Rana își acoperi fața cu mîinile, dar Susan insistă.

– A trebuit să se mute din birourile acelea elegante pe care le închiriasc. Cînd ne-ai părăsit cu atîta egoism și pe el și pe mine, a început să reprezinte din nou modele de mîna a doua și foste vedete.

– De ce nu mi-a spus? gemu Rana punînd întrebarea pentru sine, dar și pentru mama ei.

Susan era încîntată să-i răspundă.

– La ce bun? Dacă ai fi ținut la cineva la fel de

mult cât ții la tine însăși, n-ai fi plecat de la bun început. De ce ți-ar fi păsat ce se întâmpla cu un amărît de agent – de care eu am vrut să scap cu ani în urmă – dacă nu ți-a păsat cîtuși de puțin de propria ta mamă?

Își aprinse altă țigară. Rana știa că Susan nu terminase ce voia să spună, așa că tăcu. Nu avea nici un rost să o contrazică.

– Am sacrificat tot ca să te fac să ajungi unde erai, dar tu ai dat cu piciorul la tot fără să spui măcar mulțumesc. Ai ratat șansa de a te căsători cu unul din cei mai bogați bărbați din America. Are vreo importanță pentru tine faptul că abia am cu ce plăti apartamentul ăsta? Nu.

Susan ar fi putut găsi un apartament mai modest care ar fi fost considerat luxos. Și-ar fi putut găsi o slujbă. Așa cum Rana știa din proprie experiență, Susan putea fi un foarte bun manager. Era extrem de atrăgătoare. De ce nu-și găsise un soț înstărit? Dar Rana era prea obosită și supărată pentru a se angaja cu mama ei într-o dispută pe acea temă.

Se ridică în picioare, epuizarea fiind evidentă în fiecare mișcare.

– Mă duc să mă culc, mamă. Cînd e înmor-

mîntarea?

– Mîine la două. Am închiriat o limuzină care să vină să ne ia. O să-ți găsești aparatul dentar pe noptieră. Pune-l. Dinții tăi arată groaznic.

– Tu vei merge cu limuzina. Eu o să iau un taxi. Din moment ce n- am de gînd să mai port vreodată afurisitul ăla de aparat și dinții mei sînt groaznici, sînt sigură că vei prefera să mergi singură cu limuzina, decît să fii văzută împreună cu mine.

La înmormîntare, Rana stătu departe de ceilalți, ascunsă după o pereche de ochelari fumurii și sub o pălărie neagră, pe care o cumpărase de la *Macy's* în dimineața aceea. Nimeni nu o recunoscuse. Nimeni nu se uită la ea. Nimeni nu îi vorbi și rămase singură, plîngînd, la cîtiva metri de micul grup care se răspîndise imediat după rostirea ultimei rugăciuni. Fiecare păruse mulțumit că își făcuse datoria și acum era liber să fugă de căldura sufocantă a cimitirului din New Jersey și să se retragă în atmosfera plăcută a mașinii răcorite de aerul condiționat.

Rana zăbovi, chiar și după ce Susan trecu pe lîngă ea fără să facă nici măcar un semn din cap. „De ce, Morey, de ce?” întrebă ea sicriul acoperit

de garoafe. De ce nu-i spusese nimic despre problemele financiare? Oare chiar își luase viața?

Era un gând mult prea oribil, dar nu putu să nu-și aducă aminte de emoția pe care o sesizase în glasul lui când îi spusese de acel contract substanțial și de deprimarea când o rugase să se mai gândească la ofertă.

Acum, conducînd de la aeroportul din Houston spre Galveston, aceleași întrebări o torturau. Pe lîngă faptul că era extrem de deprimată, mai fu și întîmpinată de o ploaie torențială și întunecată, care acoperea șoseaua, potrivindu-se perfect stării ei de spirit.

Viitorul i se întindea înainte la fel ca autostrada aceea. Șters. Monoton. Oribil. Nu vedea nici o lumină în acel viitor. Cum ar fi putut fi vreodată fericită și liniștită avînd pe conștiință pata de neșters a sinuciderii lui Morey?

Casa era învăluită în întuneric. Observă că mașina lui Trent nu se afla acolo. Probabil că el și Ruby ieșiseră împreună. Luîndu-și valiza, o rupse la fugă prin ploaie pînă la ușa din spate.

Punîndu-și valiza pe verandă, își scoase pălăria și o scutură de apă. Se dezbracă de haină, așezînd-o pe spătarul unui scaun să se

usuce. După aceea urmară pantofii și ciorapii.

Intră în bucătărie desculță. Aceasta era neobișnuit de întunecată. Pînă și perdelele scrobite și încrețite păreau triste și lipsite de viață. Bău puțină apă caldută de la robinet, dar, după ce luă două înghițituri, puse paharul lîngă chiuvetă. Era atît de deprimată, încît fiecare mișcare era un chin. Își simțea picioarele ca de plumb și trebui să facă un efort foarte mare pentru a le pune în mișcare. Durerea aceea cumplită o doboră.

Fusese prea mică la moartea tatălui ei și nu-și mai amintea. Acum, pentru prima oară în viața ei, suferise pierderea cuiva la care ținea cu adevărat. Cum supraviețuia cineva pierderii unui soț sau a unei soții dragi, ori a unui copil? Fatalitatea morții era înspăimîntătoare.

Fără să aprindă nici o lumină, trecu prin sufrageria întunecată și ajunse în holul central. Ploaia șiroia pe geamurile înguste și înalte ale ușii de la intrare. Părea sumbră, argintie și rece. Picăturile de ploaie semănau cu niște lacrimi. Rana privi în sus spre scara întunecată și se întrebă de unde avea să găsească energia necesară pentru a urca acele trepte pînă în camera ei.

Indiferentă, se lăsă să cadă pe bancheta de

lîngă scară. Proptindu-și coatele pe genunchi, își sprijini capul în mîini și începu să plîngă. La înmormîntare plînsese în tăcere și decent, fără să dea frîu liber durerii.

Acum, lacrimile, fierbinți și amare, îi izvorau din ochi la fel de neobosite ca ploaia de afară. Îi șiroiau pe obraji și îi pătrundeau în gură. Îi picurau de pe bărbie. Suspinele îi scuturau umerii.

Îl simți lîngă ea doar cu o secundă înainte ca el să-i pună o mînă pe umăr. Ea își ridică privirea și îl văzu stînd în fața ei, înalt ca un stîlp. Lumina era foarte slabă în hol, mai ales sub scară. Nu îi putea distinge trăsăturile, dar își dădu seama că era încruntat de îngrijorare.

Mama ei nu îi spusese nici un cuvînt de consolare. Rana fusese o străină pentru toți ceilalți care luaseră parte la înmormîntare. Simțea nevoia de alinare, tînjea după un gest care să-i redea siguranța. Se îndreptă spre singura sursă disponibilă și, fără să se gîndească, îi strînse brațele.

Răspunzînd instantaneu, Trent se așeză lîngă ea pe banchetă și o luă în brațe. Nu spuse nimic, ci doar își lipi fața de părul ei umed. Îi cuprinse capul și o forță să-și ascundă fața în scobitura dintre umărul și gîtul lui. Ea se cuibări acolo,

lăsînd ca materialul moale al cămășii să-i absoarbă torentul de lacrimi.

El își mișcă încet degetele prin părul ei și fu uimit cînd îl simți atît de des și bogat și atît de moale. Cînd degetele îi atinseră pielea capului începură s-o maseze ușor. Buzele lui îi mîngîiară urechea.

– Am fost atît de îngrijorat din cauza ta.

Agățîndu-se de grija lui ca de ceva rar și neprețuit, Rana își încheștă degetele în cămașa lui, dincolo de care îi simțea căldura pielii, forma mușchilor tari, părul de pe piept.

– Unde ai fost, Ana?

Acel pseudonim îi era străin și o clipă nu își putu închipui de ce i se adresa cu un alt nume. După aceea își aminti. Numele era o minciună. Un fals, la fel ca orice altceva în legătură cu ea. Întreaga ei viață fusese un șir de prefăcătorii, o țesătură de superficialitate. În clipa aceea, nu își dorea nimic mai mult decît să-și audă numele, Rana, rostit de buzele lui Trent. Voia să îi simtă răsufierea cînd îi rostea numele la ureche. Ar fi vrut să-și vadă numele pe buzele lui.

– De ce plîngi? Unde ai fost?

– Nu mă întreba, Trent.

– Te găsesc plîngînd aici, în întuneric. Cum poți să-mi pretinzi să ignor totul? Spune-mi ce s-a întîmplat. Pot să te ajut cu ceva? Unde ai fost și de ce ai plecat fără să-mi spui la revedere?

Ea se desprinse de el și își trase nasul. Își șterse fața, nestînjinită, cu dosul mîinilor. Deodată, își dădu seama că nu avea ochelarii. Dar el nu avea cum să o recunoască pe întuneric, mai ales că ochii îi erau umflați de plîns.

– A trebuit să mă duc la înmormîntarea unui prieten.

El așteptă o clipă, după care o luă pe după umeri. Își coborî degetul arătător peste obrazul ei, adunînd lacrimile pe care pumnii ei le lăsaseră în urmă.

– Îmi pare rău. Ți-era un prieten apropiat?

– Foarte.

– A murit subit?

Ea își acoperi din nou fața cu mîinile.

– Da, da, spuse ea încet. S-a sinucis.

Trent murmură o înjurătură și mîna de pe umărul ei se încordă. Îi trase din nou capul sub bărbia lui.

– E îngrozitor. Știu. Înainte să joc la *Mustangi* am avut un prieten la o altă echipă. Genunchii i-au fost afectați atît de mult, încît, în cele din

urmă, i-au spus că nu mai putea să joace. Atunci s- a împușcat. Știu foarte bine ce trebuie să simți.

– Nu, nu știi, strigă ea furioasă, smulgându-se din brațele lui și ridicându-se brusc. Tu n-ai fost vinovat de moartea prietenului tău.

Încercă să ajungă la scări, dar el o prinse din urmă și o răsuci iute.

– Vrei să spui că tu ești de vină pentru sinuciderea lui?

– Da.

– Nu pot să cred, spuse el cu fermitate, zgâlțâind-o ușor. Nu poți fi răspunzătoare pentru viața altcuiva. Nimeni nu poate.

– Ah, Trent, spune-mi asta pînă o să te cred, zise ea strîngîndu-i bicepșii de oțel și apoi își ridică privirea spre el, rugătoare. Repetă-mi asta de o mie de ori dacă atîta e de ajuns ca să cred.

El o luă în brațe și o stîNSE la piept.

– E adevărat. Crede-mă. Dacă acest prieten avea tendința să se autodistrugă, tu nu puteai face nimic ca să-l oprești.

– L-am dezamăgit exact cînd avea mai multă nevoie de mine.

– Majoritatea oamenilor învață să înfrunte dezamăgirile. Nu ești de vină că prietenul tău n-a

făcut-o.

O înconjură cu brațele și o ținu astfel mult timp, legănînd-o ușor.

– E mai bine? o întrebă el încet.

– Da. Durerea mai există încă, dar nu mai e atît de acută.

El făcuse în așa fel încît ea să fie rezemată de perete. Ea se sprijini, dar își ținu brațele ușor pe umerii lui. Trent îi atinse gîtul cu buzele.

– Îmi pare nespus de rău că a trebuit să suferi.

Fără să-și dea seama, ea își lăsă capul dat pe spate.

– Mulțumesc. N-am putut să vorbesc cu nimeni despre asta. Aveam nevoie de asta... aveam nevoie de tine.

– Atunci mă bucur că am fost aici.

Mîngîierile lui nu mai erau de consolare, ci de o cu totul altă natură.

– Și eu.

– Ana?

– Hm?

O privi mirat.

– Ana?

Apoi gura lui se afla pe buzele ei, fierbinte, apăsată și insistentă. Luîndu-i fața în mîini, își lăsă

buzele să alunece peste ale ei, scoțînd un sunet gros și gutural.

Mîinile Ranei se încleștară pe umerii lui. Apoi, întoarse capul deodată și gemu:

– Nu.

– Ba da.

Nu îi mai dădu nici o șansă să protesteze. Gura lui poruncitoare o captură pe a ei într-un sărut care o lăsă fără voință.

Ea își simți trupul slăbit și s-ar fi prelinș pe perete dacă n-ar fi fost ținută de corpul lui puternic.

Își împreună mîinile pe după gîtul lui și răspunse sunetelor lui cu gemete de dorință – o dorință primitivă, sălbatică și nestăpînită.

Limba lui îi penetră gura și avu senzația că mintea îi exploda într-o multitudine de culori și lumini. Senzația caldă, umedă și catifelată a limbii lui era nouă și delicioasă pentru ea. O lăsă să-și ia libertăți pe care se părea că le considera cuvenite. Mișcările ei îi stîrneau senzații tulburătoare în tot corpul. Simțea furnicături în sîni. Inima îi bătea puternic.

Se opriră să-și tragă răsufierea, se priviră cu uimire și apoi se repeziră din nou unul spre celălalt. După ce se gustaseră o dată, acum erau

mai lacomi ca oricînd și, practic, își devorau gurile.

Trent era agresorul, dar Rana era mai mult decît ascultătoare. Lăcomia ei izvora din ignoranță și frustrare. Tînărul ei soț nu o sărutase niciodată cu o asemenea dorință dezlănțuită. Alți bărbați nu ar fi îndrăznit.

Trent nu cunoștea astfel de restricții. Gura i se răsucea pe a ei iar și iar. Nu se mai sătura să o sărute. În curînd, sărutările nu mai erau de ajuns.

Mîinile îi alunecară peste brațe spre mijloc. Cu o mișcare iute și bruscă, o ridică, lipind-o de el, împingîndu-se în despicătura dintre picioarele ei.

– Te doresc, gemu el trasînd cu gura o linie fierbinte pe gîtul ei.

– Nu putem.

– O s-o facem.

– Unde e Ruby?

– Sîntem singuri.

– Dar...

– Fără discuții. Amîndoi știam că acest lucru trebuia să se întîmple.

Știuse. Din clipa în care ieșise din cameră și îl văzuse în hol, știuse că Trent Gambelin reprezenta o amenințare pentru ea. Nu una sinistră, dar, oricum, o amenințare. Știuse chiar din clipa

aceea, când privise pentru prima oară în ochii lui de culoarea ciocolatei, căzînd victimă zîmbetului său fermecător, că avea să-i schimbe viața. Acum se resemnă în fața destinului... dar resemnarea nu prea avea nici o legătură cu ceea ce simți când el își puse mîinile pe sîinii ei. Închise ochii când el îi masă sfîrcurile ușor, frecîndu-le în cercuri mici, trecîndu-și degetele încoace și încolo peste ele pînă când obținu reacția dorită. Chiar și după aceea, își continuă jocul ascunzîndu-și fața în gîtul ei și lăsîndu-și gura să alunece pe pielea ei caldă și înmiresmată.

Îi descheie bluza cu degete neîndemînatice, dornic să vadă ce descoperiseră mîinile. Știuse că nu purta sutien, dar fu plăcut surprins de finețea dantelată a furoului.

– Doamne, șopti el dîndu-se puțin înapoi pentru a se uita la ceea ce dezvelise.

Ar fi vrut să fie lumină, fiindcă ceea ce vedea erau niște sîni incredibil de frumoși, nu mari, dar plini și bine formați. Umpleau cupele furoului cu o piele imaculată și cu niște sfîrcuri la fel de dulci și superbe ca niște boboci de trandafiri.

Cu degete care abia atingeau dantela, o mîngîie pe femeia aceea de vis care trăia sub

acele haine oribile. Numai că era cât se poate de reală. Nu mai era tot o fantezie ca acelea cu care trebuise să se mulțumească pentru a putea să adoarmă în ultima vreme. Acest lucru se întâmpla cu adevărat. Chiar o atingea.

Sub dantelă, pielea ei era fierbinte, iar când îi mîngîie ușor vîrfurile acelea cu aspect delicios, ea răspunse într-un fel care îi făcu sexul să se întărească brusc. Gemu de dorință. Îi coborî bretelele furoului și, scoțînd un sunet care era și oftat și geamăt, îi cuprinse cu gura un sfîrc tare.

Rana îi strigă numele și își afundă degetele în părul lui des. Își lăsă capul peste al lui și închise ochii strîns. Răsuflarea îi deveni iute și i se bloca în gîtlej. Fiecare mișcare a gurii lui îi provoca o contracție în pîntec. Se umezi de dorință.

Ca și cum trupul ei i-ar fi transmis un mesaj tăcut, el își coborî mîinile spre tivul fustei și i-o ridică. Când îi simți mîinile pe pulpe, ea se cutremură. Palmele lui bătătorite se frecau tulburător pe pielea netedă a coapselor ei. Își ținu răsuflarea plină de emoție. Sigur nu avea să o facă. Nu acolo. Nu atunci.

Dar Trent voia să descopere din ce în ce mai mult și mai bine.

Mîinile lui urcară pe pulpele ei bucurîndu-se de fiecare centimetru mătăsos, pînă se opriră pe șolduri. Își apăsă degetele mari pe oasele șoldurilor ei, rotindu-le încet, amețitor, în vreme ce, cu celelalte degete, îi strîngea șezutul.

Apoi, degetele lui mari se uniră peste buricul ei și coborîră ușor peste satinul bikinilor, dispărînd în V-ul feminității ei.

Rana icni. Se agăță de umerii lui de teamă să nu cadă sau să dispară din univers. Nu se mai simțea legată de pămînt. Gravitația nu mai avea nici o putere asupra ei cînd o atingeau mîinile lui Trent.

Răsuflă tremurat cînd el își strecură mîinile pe sub banda elastică, trăgîndu-i în jos. Deschise ochii cu curaj și îi întîlni privirea. Era fierbinte. O vedea arzînd chiar și în întunericul acela. Nici nu îi trecu prin cap să se împotrivească. Nu voia să o facă. Trupul îi tînjea să fie posedat de el.

Păși peste bikini cu o remarcabilă lipsă de stînjeneală. Gura lui o răsplăti cu un alt sărut arzător. Limba lui era ferm hotărîtă. Fiecare mîngîiere era executată cu o concentrare perfectă.

Gura lui îi coborî apoi pe gît, lăsînd în urmă sărutări fierbinți și întîmplătoare. Își simți inima

înălțîndu-se cînd buzele lui îi atinseră din nou sînul. Îi mîngîia sfîrcul în cercuri leneșe și cu atingeri ușoare ale limbii.

Ea suspină.

El o atinse.

Ea îi strînse degetele într-o căldură mieroasă.

El o mîngîie, încet și blînd, stîrnind spirale nesfîrșite de plăcere.

Ea își simți trupul răspunzînd din ce în ce mai iute.

Cu degetele sale, el o convinse să capituleze.

Ceea ce ea și făcu.

Val după val de senzații fermecătoare se revărsară asupra ei. Tremură cu fiecare inundare. Păreau să dureze o veșnicie. Cînd cea din urmă se retrase, în sfîrșit, ca binecuvîntarea dantelată a unui val de pe țarm, unde balonașele sclipitoare se spărgeau și erau absorbite de nisip unul cîte unul, ea ar fi vrut să rămînă cu ochii închiși și să doarmă o veșnicie.

Dar îi simți răsuflarea pe obraz cînd o sărută ușor. Deschise ochii. Trent o privea zîbind tandru.

Numai că trupul nu îi era la fel de liniștit ca fața. Îi simțea tensiunea pasiunii care încă nu fusese eliberată. Își strecură mîna printre trupurile lor și își descheie blugii.

Mîinile lui îi cuprinseseră apoi șezutul și o ridică puțin, depărtîndu-i pulpele pînă cînd ajunse să-l cuprindă între ele. Alunecă în ea și Rana își lăsă capul pe umărul lui oftînd amîndoi de satisfacție.

Era atît de cald, de neted și de tare. Petalele trupului ei se strînseră în jurul lui. El gemu cuprins de o plăcere supremă. Era sunetul cel mai drag pe care ea îl auzise vreodată. Făcuse plăcere cuiva și nu avea nici o legătură cu felul cum arăta.

Se desfătă în forța posesiunii lui. Gemetele ei îi spuneau acest lucru. Pentru ea, voia să fie mai bun ca oricînd. Îi sărută sînii încet și tandru.

Rana nu credea că era posibil, dar simțea din nou tulburări provocate de dorință în adîncul ei. Cu fiecare mișcare a trupului lui, dorința creștea în intensitate, pînă cînd ea ajunse iar aproape de pierderea rațiunii.

El așteptă, dezvelindu-și dinții în efortul pe care îl făcu pentru a se abține. Abia cînd se descărcă ea, își pierdu și el controlul. Atunci cunoscă o eliberare atît de completă și de minunată, încît îi zgudui nu numai trupul, ci și inima.

Asudați și istoviți, se agățară unul de altul. Inimile lor băteau la unison. Răsufierea lui îi atingeă umărul în locul unde își ținea capul. A ei îi

mîngîia gîtul.

Ploaia oare bătea în geamuri era ca o muzică acum. Ticăitul pendulei de pe polița din salon abia se distingea peste zgomotul făcut de răsuflările lor obosite și de bătăile inimilor.

Pîna la urmă, o lăsă jos și o-strînse la piept. Îl mira faptul că era atît de subțire. Brațele lui o înconjurau complet și chiar mai rămînea loc. O sărută pe creștetul capului.

Fără să spună nimic, o luă de mîna și o conduse spre scări. El o luă înainte, dar nu își luă ochii de la ea cît timp urcară treptele foarte încet. O trase ușor în dormitorul lui și împinse ușa, care se închise separîndu-i de lume. Lăsînd-o în mijlocul camerei, se duse la pat și dădu cuvertura la o parte, după care îi întinse mîna și îi făcu semn spre pat.

– Trebuie să vorbim, spuse ea răgușit.

– Ba nu.

Începu să-și descheie cămașa încet. Rana simțea în sîni o durere provocată de o dorință care se făcea din nou simțită. El își scoase cămașa și o azvîrli neglijent pe podea. Strecurîndu-și degetele mari pe sub blugi, îi trase în jos.

Cînd se îndreptă, era gol. Și splendid. Veni

spre ea prin camera plină de umbre. Lumina lichidă care pătrundea prin ferestre arunca umbre incitante pe goliciunea lui. Îl dorea din nou.

Brațele ei atârnavă moi pe lângă trup, mărturie a supunerii ei. Fără să spună ceva, el îi scoase bluza din fustă și acesteia îi urmă cămașa pe podea. Îi trase bretelele furoului peste brațe și i-l lăsă în jos pînă în talie. Mîinile lui îi atinseră ușor sînii. Își lăsă capul în jos și atinse un sfîrc cu limba, apoi, pentru că acesta reacționează cu o nemaipomenită frumusețe feminină, zăbovi asupra lui mai mult decît își pusese în gînd.

– Trent, șopti ea cînd își simți genunchii cedînd.

– Șșșș.

Îi desfăcu fusta cu îndemînare și i-o trase în jos. Stăteau goi față în față. Atunci o luă în brațe și o așeză cu dragoste pe pat, după care o urmă și el, acoperind-o cu trupul său.

Ea îi primi încîntată greutatea. O afunda în saltea și îi plăcea acea senzație foarte mult. Era tare și greu. Își plimbă mîinile peste spatele lui suplu și peste fese. Nu mai întîlnise un asemenea bărbat. Masculinitatea lui era o curiozitate pe care voia să o exploreze și să o examineze. Își înfipse în joacă unghiile scurte în fesele lui și el zîmbi.

Îl sărută. Fără motiv.

O sărută. Ud.

O sărută pînă cînd o lăsă fără suflare.

– Mai vrei să vorbim? o întrebă el plimbîndu-și buzele peste gîtul și pieptul ei.

– Ar trebui.

Gemu cînd îi acoperi sînul cu gura, frecîndu-l cu limba.

– N-ai învățat să te relaxezi, domnișoară Ramsey.

Coborî încet-încet, sărutîndu-i pîntecul. Ea se înfioră de plăcere. Limba lui i se afundă în buric, lingîndu-l.

– Trent?

– Hm?

Ea își ridică genunchii instinctiv și el se așeză între ei.

– Chiar ar trebui...

Următoarea lui mișcare fu atît de lipsită de egoism, încît îi opri cuvintele... și inima.

– Asta ar trebui să facem, șopti el în moliciunea ei. Și am de gînd s-o fac mult, foarte mult timp.

Șapte

– Nu mi-ai spus unde e Ruby.

El își mișcă picioarele sub cearceaf și găsi un loc mai cald lângă ale ei.

– Nu m-ai întrebat, zise el împungându-i maxilarul cu nasul.

– Ba te-am întrebat.

– Zău? Probabil că mă gîndeam la altceva.

– Ai spus doar că sîntem singuri.

– O chestie foarte bună, spuse el rîzînd ușor

înainte să-i dea un alt sărut apăsător și satisfăcător. Sînt convins că holul ăla n-a mai văzut vreodată așa ceva.

Ea trase de un fir de păr de pe pieptul lui și el scoase un țipăt. Rîseră amîndoi și cînd se mai potoliră, el spuse:

– Mătușa a plecat de dimineață să stea cu o prietenă bolnavă. A zis că se va întoarce mîine, probabil. Așa că, spuse el lungind cuvintele, noaptea asta avem toată casa la dispoziție.

– Dar n-o să folosim toată casă, ci numai patul ăsta.

– Cam asta e ideea.

– Buzele li se întîlniră. Sărutul fu blînd și dulce.

– Nu mi-am închipuit niciodată că o să fiu cu tine așa, șopti ea cu gura lipită de a lui.

– Eu mi-am închipuit. Chiar foarte mult.

– Ei bine, de fapt, mi-am închipuit. Dar... Ah, știi ce vreau să spun.

– Eu nu mi te-am închipuit așa, spuse el trecîndu-și mîna peste șoldurile ei.

– Ce vrei să spui?

– Nu-mi puteam imagina cum arată corpul tău sub haine. Trebuie să mărturisesc că unul din cele mai dezvoltate talente ale mele este să

dezbrac o femeie din ochi, spuse el încruntându-se. Pe tine nici măcar n-am putut începe să te dezbrac și asta mă înnebunea. Voiam să știu cum arăți goală.

Mîinile îi acoperiră sînii și începură să-i frămînte ușor.

– Sînt plăcut surprins.

Lăsîndu-se mai jos, începu să-i iubească sînii cu gura. Rana îi cuprinse capul cu ambele mîini. Părul care îi crescuse puțin pe față îi zgîria pielea extrem de plăcut.

Ploaia continuă toată noaptea aceea și, la fel, și iubirea lor. Cu siguranță că nu mai existau alte două persoane mai potrivite fizic decît ei. Cea mai vagă atingere a lui trezea în ea o dorință puternică de existența căreia habar nu avusese. Făcură dragoste de cîteva ori. Stilul și ritmul variară, dar trupul lui îl aduse pe al ei de fiecare dată pe culmea satisfacției.

Încet-încet, ea își învinse timiditatea față de el. La început ezitase să inițieze ceva, chiar să-l și atingă.

– Pune-ți mîinile pe pieptul meu, îi spuse el cu răsufierea tăiată și o luă prin surprindere cînd o urcă deasupra. Atinge-mă. Atinge-mă, te rog.

Ea o făcu, deși destul de șovăitoare. Apoi îi simți bătăile inimii în palma ei și își permise să facă ceea ce dorise de atâtea ori. Îi exploră pieptul cu atenție. Degetele i se strecurară prin părul des și îi frecară sfîrcurile pînă cînd el gemu și începu să se agite sub ea.

Îl simțea, plin și tare, lipit de burta ei și voia să-l cunoască în modul cel mai intim. Dîndu-se la o parte, îngenunche lîngă el și îl atinse cu gura. Trent scoase un strigăt răgușit. Își înfășură pumnii în părul ei. Buzele și limba ei îi cercetau tăria cu delicatețe, pînă cînd el nu mai suportă și o ridică din nou deasupra lui.

Cînd Rana credea că nu mai era nimic de aflat, el o făcea să trăiască o nouă experiență erotică.

O singură dată se întîmplă să nu fie de acord unul cu altul, atunci cînd el întinse mîna spre veioză.

– Nu! strigă ea și se acoperi cu cearceaful.

El fu extrem de uimit.

– Bine, dar vreau să te văd, îi spuse el cu blîndețe. Vreau să văd cum sîntem împreună.

– Nu, Trent, te rog. Dacă vrei să rămîn, lasă lumina stinsă.

– Nu înțeleg.

Era foarte adevărat. Pînă în clipa aceea, ea se arătase de acord cu exprimarea sentimentelor în orice fel. De ce aversiunea aceea față de lumină? O luă în brațe.

– Ești superbă. Simt cît ești de superbă. Lasă-mă să te văd.

Ea i se ghemui la piept, plăcîndu-i la nebunie cum îi simțea părul pe obraji și pe buze.

– Te rog, Trent. Îmi place mai mult pe întuneric. Te rog.

Știa că părul îi era ciufulit, răvășit și așa cum fusese fotografiat de multe ori. Ochelarii îi erau încă jos, în poșetă. Și, deși se mai îngrășase puțin, corpul ei arăta foarte mult că în fotografii și reclame deoarece aparatele de fotografiat făceau pe oricine să pară mai plin.

Seara aceea era atît de deosebită. El o iubea fără să știe cum arată. Nu voia să o strice riscînd să fie descoperită.

Trent acceptă cu regret. Ba, mai tîrziu, găsi că aversiunea ei față de lumină era chiar amuzantă.

– Nu mi-am închipuit că ești atît de rușinoasă.

Rana știa că n-ar mai fi gîndit astfel dacă ar fi stat în culise la o paradă a modei. Modelele își

făceau apariția pe pasarelă părînd calme, încrezătoare și netulburate, în timp ce, în culise, domnea nebunia. Fusesse adesea dezbrăcată chiar în timp ce își schimba pălăriile și cerceii. Alte mîini o îmbrăcaseră și o dezbrăcaseră de tot atîtea ori ca ea însăși. Nu puteai să te rușinezi de goliciune cînd lucrai cu designeri, croitorese și fotografi. Atingerile lor erau atît de impersonale, încît, după puțin timp, ea încetase să mai fie conștientă de ele. Mama ei nu-i arătase niciodată afecțiune.

Poate de aceea, Rana răspunsese atît de repede atingerii lui Trent. Da, probabil că tînjise după atingerea plină de dragoste a altei ființe omenești. Dacă el voia să creadă că e timidă, foarte bine.

– Te miră?

– Sincer să fiu, da. Mai ales că ai fost căsătorită.

Îi mîngîie spatele cîteva clipe, după care o întrebă:

– Poți să-mi povestești cîte ceva despre asta sau e un subiect prea dureros?

– A fost, dar s-a terminat de atîta vreme, încît, uneori, am impresia că s-a întîmplat altcuiva.

Tocmai terminasem liceul.

– A fost iubitul tău în liceu?

– Cam așa ceva.

De fapt, începuseră să se întâlnească doar cu două luni înainte să se căsătorească. Patrick, la fel ca atîția alții, fusese vrăjit de ea, dar Rana izbutise să rupă bariera acelei venerații a lui și se lansaseră într-o iubire idealistă și copilărească.

Susan vorbea deja despre o eventuală plecare la New York și plănuia cum să coordoneze cariera Ranei cu cîtiva ani de colegiu. Rana se împotrivi. Voia o carieră, pentru că îi plăceau hainele frumoase și nu își putea închipui altceva mai bun decît să fii plătit pentru că le prezentai, dar nu voia o carieră dirijată de mama ei, una care să excludă orice altceva, mai ales pe Patrick.

Așa încît îl convinsese să se căsătorească în grabă. Fusese o încercare disperată din partea Ranei de a scăpa din ghearele mamei: Cînd Susan află de planurile ei, se înfurie. Era o luptătoare neobosită și vicleană. În loc să nu-i lase să se căsătorească, le dădu voie.

Apoi, din afară, i-a sufocat pe cei doi tineri, sfătuindu-i, aranjînd totul, pînă cînd Patrick se simți inutil și inexistent. Ultima lovitură fu atunci

cînd Susan a discutat cu directorul de personal al companiei unde voia el să se angajeze.

Rana, admițînd în sinea ei că el se chinuise îngrozitor și știind cît de nefericit îl făcea căsnicia lor, îi oferi o cale de ieșire, pe care el o acceptă bucuros.

La șase luni de la nuntă, căsătoria s-a încheiat cu un divorț. Rana și mama ei s-au mutat la New York cît au putut de repede. Pînă la urmă, Susan a obținut ce a vrut.

– Era foarte drăguț, îi spuse Rana lui Trent. Bun și blînd cu mine. Dar căsătoria noastră a fost condamnată încă de la început.

– De ce?

– Mama îl bătea tot timpul la cap și el voia să-și trăiască propria viață.

– Mama ta? N-ai pomenit niciodată de vreo rudă în viață.

– Nu sîntem prea apropiate. Nu mai sîntem.

– Ești apropiată de cineva, Ană? o întrebă el cu blîndețe.

Discuția devenea prea personală și ea nu voia acest lucru. Îl privi cu un zîmbet plin de neastîmpăr și își plimbă degetele ușor peste partea lui frontală.

– În clipa asta, sînt foarte apropiată de tine.

El gemu de plăcere și își coborî gura spre a ei.

Mai tîrziu, în timp ce ea moțăia, el cōborî să pregătească niște ouă jumări cu costiță, pe care i le aduse pe o tavă. Chiar dacă n-ar fi trezit-o zgomotul farfuriilor, ar fi făcut-o aroma ispititoare. Se ridică în capul oaselor și se frecă la ochi.

– Nu ți-e foame? o întrebă el zîbind cînd văzu că se trezise.

– Sînt lihnită, dar nu mi-am dat seama pînă acum.

El așeză tava pe pat și îi aruncă una din cămășile lui.

– Acum pot să aprind lumina? o întrebă el după ce o văzu punîndu-și cămașa și încheind cu pudoare cîțiva nasturi.

Ea se întinse după poșeta, pe care el o adusese sus împreună cu bikinii ei, și își scoase ochelarii.

– Da, spuse ea apoi.

– Trebuie neapărat? întrebă el arătînd spre ochelari.

– Vrei să vărs suc de portocale în patul tău?

El îi făcu cu ochiul.

– Ar fi o idee.

Ea lăsă acea remarcă să treacă drept glumă și se bucură că el nu mai continuă discuția pe tema ochelarilor. Începură să mănînce cu poftă.

– Știi, nu-i așa, că m-ai făcut să turbez? spuse el înghițind o ultimă bucățică de pîine prăjită.

Ea își puse ceașca de cafea înapoi pe farfurioară și dădu tava la o parte. Își golise farfuria și acum se sprijinea de pernele pe care el le adunase în spatele ei.

– De ce?

– Din cauza dispariției tale subite. Pur și simplu, am simțit că înnebunesc de grijă.

– Îmi pare rău că nu mi-am luat rămas bun, dar nu mai era timp.

– Ăsta-i singurul motiv pentru care nu m-ai văzut înainte să pleci?

– Care altul ar putea fi?

– Lucrurile se cam înfierbîntaseră în seră. Și nu vorbesc în termeni meteorologici, spuse el luîndu-i mîna și trecîndu-și degetul mare peste încheieturile degetelor ei. Dacă Ruby nu te-ar fi chemat la telefon, cred că te-aș fi avut chiar acolo, pe pămînt. Dragoste printre flori.

Poveste de iubire în seră.

Glumea, dar deveni serios cînd întrebă:

– Ai fugit de ceva ce nu puteai controla, Ana? De mine?

– S-ar putea. Nu știu. În orice caz, m-ai prins, nu?

– Aveai nevoie să fii prinsă, domnișoară Ramsey.

– Aveam nevoie? întrebă ea înclinându-și capul într-o parte.

– Îhî, zise el sprijinindu-se în coate, fără să-și dea seama cât de satisfăcut părea.

Cînd fusese jos, își pusese o pereche de pantaloni scurți, dar aceștia nu făceau decît să-i scoată în evidență sexul. În clipa aceea, întru-chipa îngîmfarea masculină.

– Cred că aveai nevoie de un bărbat de multă vreme, de cineva care să-ți satisfacă cele mai ascunse dorințe.

– Și tu te-ai sacrificat? întrebă ea cu grijă.

În semn de răspuns, el ridică din umeri. Acea expresie de mulțumire de sine de pe chipul lui spunea totul.

Rana sări din pat atît de repede, încît el nu apucă să reacționeze decît cînd ea ajunsese deja la jumătatea holului.

– Ce este? Unde te duci?

Ea se răsuci brusc și îl privi furioasă.

– Eu n-am nevoie de nimeni, domnule Gamblin. Mai ales de un bărbat care face dragoste cu mine din milă!

– Milă! Ce naiba tot vorbești acolo?

– Gîndește-te, spuse ea și intră iute în camera ei, încuind ușa imediat.

Ideea că actul lui de iubire fusese doar ceva caritabil era de neconceput. Ea venise acasă simțindu-se singură și disperată. El îi oferise alinare și ea o acceptase bucuroasă. Oare iubirea lui nu fusese decît un mod de refacere a bietei domnișoare Ramsey, de a o scoate din adîncurile disperării?

El zgîlții ușa cu furie, bătînd cu pumnii în ea.

– Deschide.

– Pleacă de-aici.

– Te previn.

– Ți-am spus să pleci!

– Dacă nu deschizi ușa, o sparg și va trebui să-i spui lui Ruby ce s-a întîmplat.

– Amenințările tale cu forța nu mă sperie.

Poate ar fi trebuit să o sperie, căci următorul zgomot pe care-l auzi fu cel al ușii izbite de perete. Ea tresări instinctiv, ducîndu-și mîinile la

piept. El o apucă de umeri, o ridică de la pământ și o zgâlțîi.

– Ești cea mai încăpățînată femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Milă, auzi! pufni el ironic. Draga mea, nimeni nu ajunge cu mila atît de departe. Nu ești capabilă să-ți dai seama cînd e vorba de dragoste?

Ea se menținuse rigidă, dar acum deveni moale.

– Dragoste? repetă ea cu un glas stins.

– Da, dragoste, spuse el. Ai auzit vreodată de așa ceva? Te iubesc și știi ceva? Asta mă sperie îngrozitor. Nu m-am simțit așa în viața mea. Nu mai știam dacă vin sau plec. Nu m-am simțit niciodată așa, lipsit de control. N-am fost niciodată mai nefericit și nici nu m-am simțit mai bine. E îngrozitor.

Îi arătă exact cît de îngrozitor era pecetluindu-i gura surprinsă cu un sărut. O dirijă spre canapea, făcînd-o să meargă cu spetele. Continuînd să o țină lipită de el, se lăsă să cadă pe perne. Mîinile lui nu aveau nici o considerație față de propria-i cămașă. Trase de ea pentru a o desface, eliberîndu-i sînii pentru mîngîierile sălbatice ale gurii lui. La fel de frenetic se descotorosi și de

pantaloni.

Unirea lor avu loc iute. El se cufundă repede în adîncul ei și abia atunci se liniști. Buzele îi flirtau cu urechea ei și șopti răgușit:

– În caz că n-am fost prea explicit, te iubesc. Uite cît de mult, mai zise apoi și începu să se miște.

Ea îl înconjură cu membrele și cu inima. Cînd sosi momentul, tumultul fu exploziv. Nu își reveniră de pe urma lui multă vreme.

Rana închise ochii și lăsă apa dușului să-i șiroiască pe trup. Se spală cu grijă, săpunindu-se mai mult decît de obicei și trecîndu-și mîinile peste trup cu o atenție pe care nu o mai avusese niciodată. Era perfect conștientă de fiecare senzație. Oare cum i se părea lui Trent pielea ei? Încercă să-și imagineze, zîbind cînd își aduse aminte fiecare cuvînt de iubire pe care i-l șoptise în timp ce făceau dragoste.

Fusesse dezamăgit cînd, după ce trăsese un pui de somn pe canapeaua ei, ea îi sugerase să se întoarcă în propria lui cameră.

– De ce? Întrebare el strângându-se și mai mult lângă ea. Îmi place aici. Și aici. Și aici.

Cu mâini mângâietoare arăta toate părțile corpului ei care îi plăceau.

Ea i le îndepărtă înainte să-și piardă luciditatea.

– Ruby se poate întoarce în orice clipă. Dacă ne găsește împreună?

– Și ce? Sînt băiat mare.

– Ah, asta poți s-o mai spui o dată, zise ea oftînd și mîngîindu-l.

Oftatul lui se transformă într-un geamăt de excitare.

– Scumpa mea, nu-i un mod prea potrivit de a mă convinge să plec. Sau te-ai răzgîndit?

O întoarse pe spate acoperindu-i gura cu a sa.

– Nu, nu m-am răzgîndit, spuse ea îndepărtîndu-l și el trebui să sară brusc în picioare, altfel ar fi căzut de pe canapea.

– Ce-ai zice de un duș scurt? propuse el în timp ce ea îl împingea spre ușă.

– Ce-ai zice de unul lung?

– Vorbești serios? întrebă el luminîndu-se la față.

– Singură.

– Ah, spuse el și zîmbetul îi dispăru. N-ai vrea să alergăm mai întîi?

– Du-te fără mine. Eu nu mai am putere.

Acest gînd readuse zîmbetul pe buzele lui.

– Eu aș putea să escaladez Everestul sau să mă bat cu toți cei de la *Pittsburgh Steelers* sau să mă lupt cu un balaur.

O sărută apăsător și iute, după care plecă.

Acum, ieșind de sub duș, Rana repetă scena în minte, la fel cum își amintise de fiecare clipă prețioasă a acelei nopți, începînd din momentul în care el o luase în brațe pentru prima oară. Își aduse aminte de fiecare cuvînt, de fiecare atingere. Le păstra în memorie cu plăcere, fiindcă nu mai cunoscuse niciodată o astfel de iubire.

Și de ce să nu recunoască? Era, într-adevăr, îndrăgostită de Trent Gamblin.

Se privi în oglinda aburită din baie, întrebîndu-se dacă în ochii ei se vedea, oare, vreun semn al nou-descoperitei iubiri. Acei ochi exotici, pe care se chinuia atît de mult să-i ascundă, o priveau limpezi. Ce ar fi zis Trent dacă l-ar fi lăsat să-i vadă? I-ar fi găsit la fel de misterioși și minunați cum îi considerau toți? Ar fi crezut că sînt

frumoși?

Deschise dulăpiorul și scoase un creion dermatograf maron. Îl răsuci între degete de câteva ori, așa cum face un fost fumător cu o țigară interzisă. O linie cu creionul ici, puțin fard colo, o dungă ștearsă sub genele de jos. Să o facă? Doar o umbră subtilă care să accentueze forma migdalată a ochilor? Puțină culoare în obraji, în scobitura de sub pomeți? Puțin ruj?

Se gândi cu tristețe la toate veșmintele albe pe care le lăsase la New York. Culoarea aceea făcea ca pielea ei măslinie și părul de un roșu închis să pară uluitoare. Centurile late, decolteurile provocatoare, fustele largi și pantalonii subțiri o avantajau extraordinar de mult. O clipă își dori să fie cât se poate de frumoasă.

Ce ar fi zis atunci Trent de iubita lui?

– Nu se poate să mă iubești cu adevărat, șoptise ea după ce făcuseră dragoste.

– Ba te iubesc.

– Cunosc genul de femeie cu care ieși de obicei. Eu nu sînt așa.

– Poate tocmai din cauza asta te iubesc atît de mult. Am cunoscut multe femei frumoase, dar sînt atît de superficiale în comparație cu tine. Tu ai

substanță. Suflet. Îmi place corpul tău. Îmi place ce-i face trupului meu. Dar m-am îndrăgostit de ceea ce ești în interior. Nu ești doar un înveliș frumos, ci o femeie completă.

Rana puse creionul la loc în dulap și închise ușa cu fermitate. Apoi își acoperi fața cu mâinile și trase adânc aer în piept. Vanitatea feminină o îndemna să fie frumoasă pentru el. Dar avea să o mai iubească, oare, dacă afla că fusese exact genul de femeie pe care acum îl disprețuia?

Nu își făcea nici un fel de iluzii în privința viitorului lor. Pentru că nu aveau așa ceva. Nu va fi un sfârșit fericit. Peste un timp foarte scurt, el va pleca în cantonament și, atunci, ea îl va pierde pentru totdeauna.

Dar *acum*, cît era cu el, avea să se delecteze ascultîndu-i declarațiile de dragoste. Avusese atît de puține relații emoționale în viață. Mama ei nu știa cu adevărat ce înseamnă dragostea. Morey o iubise, dar, dintr-un anume motiv, nu simțise că putea avea încredere în ea.

De fiecare dată cînd se gîndea la moartea lui, se simțea devastată. Să-și fi luat viața chiar? Acel gînd o tortura, dar iubirea lui Trent alinase chiar și rana aceea atît de adîncă.

Timpul pe care îl aveau de petrecut împreună trecea repede, dar ea va trăi fiecare clipă fără să regrete nimic. Va fi Ana Ramsey, deoarece de acest lucru avea el nevoie acum.

Abia își pusese o pereche de blugi vechi și o cămașă albastră foarte mare, când îl auzi bătînd la ușă.

– Deschide.

– Imediat. Te rog să nu mai dai buzna iar.

Cînd îi deschise, îl întrebă:

– Ai de gînd să reperi încuietoarea înainte să o vadă Ruby?

– Ai de gînd să-mi dai un sărut?

– Ești transpirat!

– Buzele mele nu sînt.

Ea se aplecă și îi atinse buzele întinse cu ale ei.

– Cred că asta ajunge deocamdată, spuse el îmbufnat.

Ea rîse.

– Ți-e foame?

– Am luat micul dejun la patru dimineața. În cazul ăsta, ce se mănîncă la nouă?

– Ce-ai zice de niște sandvișuri de pîine prăjită cu șuncă și brînză?

– Sună grozav.

– Mă duc să le fac. Tu fă un duș, te rog, spuse ea fluturându-și mîna prin fața nasului.

Peste zece minute el o urmă la bucătărie.

– Miroși mult mai bine, îi spuse ea rîzînd. Am tăiat niște fructe pentru salată și...

El o întrerupse, înconjurînd-o cu brațele și sărutînd-o fierbinte. Îi atinse ușor cu limba dinții puțin strîmbi.

– Îmi place la nebunie gustul tău, spuse el coborîndu-și gura pe gîtul ei. În întregime, murmură el în decolteu și, cînd gura îi reveni pe a ei, limba i-o penetră adînc.

– Ți se răcește sandvișul, șopti ea amețită cînd se opriră să respire.

– Și eu mă încing, spuse el frecîndu-și mijlocul de al ei.

Rana își dresese glasul și se desprinsese din îmbrățișare.

– Ești un nerușinat. Hai, stai jos și mănîncă.

– Devii la fel de poruncitoare ca mătușa Ruby.

Își luară gustarea, dar într-un timp îndelungat, căci adesea rămîneau cu privirea ațintită unul asupra celuilalt. El aduse din nou vorba de ochelarii ei și o întrebă dacă avea să și-i scoată.

– N-aș putea să te văd, îi explică ea și el îi distrase atenția cu un șir de sărutări de-a lungul maxilarului pînă îi atinse gura.

– Bună, dragilor, e cineva acasă? strigă Ruby din holul de la intrare.

Ei se îndepărtară brusc. Rana păru fîstîcită și obrajii i se colorară. Trent, arătînd ca o pisică ce fusese prinsă la borcanul de smîntînă, îi zîmbi leneș.

– Aici, mătușă Ruby. Tocmai mîncam ceva delicios.

Rana îi aruncă o privire ucigătoare exact cînd Ruby dădu buzna în bucătărie.

– Ce-i asta, dragule? Ah, ce minunat! Domnișoara Ramsey ți-a pregătit de mîncare.

– Îhî.

Rana sări de pe scaun și trase unul pentru Ruby.

– Stai și tu cu noi, te rog. Prietena ta e bine?

– Da, mult-mai bine. Voia să stea cineva cu ea, mai mult decît orice altceva. Dar, spune-mi, cum a fost călătoria? Cînd te-ai întors?

Rana îi povesti părțile esențiale, lăsînd la o parte amănuntele.

– Iartă-mă că am plecat în grabă, fără să-ți dau

măcar o explicație.

– Date fiind împrejurările, înțeleg foarte bine, spuse Ruby punînd mîna ușor pe brațul tinerei. Ți-a spus Trent că ți-a reparat mașina cît ai fost plecată?

– Nu, răspunse el în locul ei. Ne-am văzut foarte mult de cînd s-a întors, dar n-am apucat să discutăm despre mașini.

Rana îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar, din fericire, Ruby nu băgă de seamă dublul înțeles al cuvintelor lui.

– Vrei să-ți pregătesc un sandviș, Ruby? o întrebă Rana. N-am pus încă nimic la loc și pari foarte obosită.

– Mulțumesc, draga mea, poate o să te las să-mi faci un sandviș. Dacă nici unul din voi nu are nevoie de mine în după-amiaza asta, cred că o să stau în cameră să mă odihnesc puțin. Prietena mea și cu mine am stat de vorbă pînă spre dimineață. Sărmana de ea, nu are cu cine schimba o vorbă. Copiii vin foarte rar în vizită.

Rana pregăti un alt sandviș. Trent ciugulea dintr-o felie de pepene și ochii lui rareori o părăseau pe Rana, aruncîndu-i priviri pline de înțeles.

– A fost delicios, îi spuse Ruby Ranei când termină de mâncat. Aveți nevoie de ceva?

– Nu, mătușă, spuse Trent ajutînd-o să se ridice de pe scaun. Du-te și odihnește-te. Domnișoara Ramsey și cu mine putem să avem grijă foarte bine de noi înșine. Ce-ar fi să ieșim cu toții diseară la cină?

Ruby îl bătu ușor pe obraz plină de afecțiune.

– Nu-i așa că-i un băiat drăguț?

– Da, așa e, spuse Rana zîbind încîntată.

– Ai vorbit serios? o întrebă Trent cîteva minute mai tîrziu, după ce Ruby se retrăsese în camera ei.

– Cînd?

Ea spăla vasele în chiuvetă. Fusese nevoie de muncă de convingere, dar, în cele din urmă, Ruby o lăsase să facă ea ordine.

– Cînd a fost vorba că aș fi un băiat drăguț, spuse el înconjurînd-o cu brațele din spate.

Imediat, mîinile lui îi găsiră sînii și începu să-i frămînte.

– De ce ascunzi așa ceva sub niște haine oribile? Ai șini frumoși și ispititori. N-ai nimic care să se muleze pe corp?

Ea se chinui să se desprindă din îmbrățișarea

lui, dar nu făcu eforturi prea mari.

– Nu, îmi plac lucrurile largi. Are vreo importanță pentru tine?

– Mi-ar plăcea să mă uit la ei, zise el plimbându-și degetele mari peste sfîrcuri pînă cînd acestea se întăriră. Înțelegi ce vreau să spun? Nu pot să sufăr să nu văd așa ceva.

– Încetează, Trent. Ruby ar putea să apară oricînd.

– Doarme, șopti el în ceafa ei. Nu vrei să mergem să ne jucăm în seră?

– În seră?

O moleșeală delicioasă începu să pună stăpînire pe ea, lăsînd-o fără puterea de a se împotrivi.

– Da. Aș merge acolo să fac o dragoste fierbinte și sufocantă cu tine.

– Ești un nerușinat.

– Sînt excitat, șopti el întorcînd-o cu fața.

– Încă?

– Sandvișurile cu șuncă și cu brînză au întotdeauna acest efect asupra mea.

Ea își împreună mîinile pe după gîtul lui.

– Mai ales cînd mi le-a pregătit o femeie sexy ca tine, adăugă el cuprinzîndu-i mijlocul.

Apoi își băgă mâinile în buzunarele din spate ale blugilor ei și o trase spre el.

– Ai cel mai simpatic funduleț, zise el strângându-i-l și lipindu-se de ea.

Sărutul începu plin de pasiune și, pe parcurs, deveni din ce în ce mai profund. Gurile se deschiseră, limbile se întâlniră. Țintuindu-i șoldurile de o latură a dulapului cu trupul lui, el îi deschise bluza de ajuns de mult pentru a-și putea strecura mîna înăuntru. Îi cuprinse sînul cu dragoste, strîngîndu-l cu blîndețe și frecîndu-i ușor sfîrcul între degete.

– Te vreau, spuse el brusc. În seră sau în dormitor?

– Trent, nu se poate, zise ea cu glas stîns.

– Cum adică?

– E miezul zilei.

– Și?

– Trebuie să lucrez. Am primit patru noi comenzi.

– Bine, spuse el oftînd. Te las să lucrezi dacă-mi dai voie să stau în apartamentul tău să studiez cartea de joc.

Ea îi privi chipul cu atenție, căutînd vreun semn de înșelăciune.

– Bine, zise ea în cele din urmă. Dar, trebuie să-mi promiți că o să fii cuminte.

– Promit.

Urcară în apartamentul ei. După un efort extraordinar să se țină de cuvânt, pînă la urmă, după-amiaza, făcură dragoste încet și leneș.

Fu minunat, dar Trent rămase ușor dezamăgit cînd Ana insistă să tragă draperiile grele pentru a alunga lumina. Ar fi vrut să-i vadă trupul scaldat de soare. Stînd întins lîngă ea în pat, o privi cufundîndu-se în mulțumirea ce urma dorinței. Se întrebă cum de putuse să o considere vreodată urîță.

Era frumoasă. Nu semăna cu nici una din femeile pe care le cunoscuse. Umplea un gol din viața lui de a căruia existență habar nu avusese. Acum, că o găsisese, nu avea de gînd să o mai lase.

Opt

– Ah, iată că a venit.

Rana auzi vocea lui Trent în clipa în care intră în casă și, după aceea, pasul lui familiar pe podeaua de lemn.

– Ana?

– Bună.

El dădu colțul care lega holul central de salon și o îmbrățișă, sărutînd-o scurt.

– E cineva aici pe care aș vrea să-l cunoști.

– Dar...

– Ai auzit de Tom Tandy, de la *Mustangi*? Are cele mai bune mâini din ligă. A trecut pe aici să mă vadă. Tocmai îi vorbeam de tine.

Ea încercă să se împotrivească, dar Trent o împingea spre salon. Nu voia să cunoască pe nimeni în starea aceea. Fusese să cumpere câte ceva și îi era extrem de cald, simțindu-se teribil de răvășită.

Și, pe urmă, mai exista și posibilitatea de a fi recunoscută. Ea și Trent erau împreună de ceva timp. Afecțiunea lui era reală. De acest lucru era sigură. Se temea mai mult ca oricând ca Trent să nu afle că ea nu era exact ceea ce pretindea că este. Habar nu avea ce ar fi simțit dacă i-ar fi aflat adevărata identitate, dar nu voia să riște. Totul fusese atît de idilic, încît stricarea acelei relații era de neconceput.

Nu putuseră să păstreze secretul față de Ruby. În acea seară, cînd Trent își ținuse promisiunea și le dusesese la cină în oraș, Ruby profită cu șiretenie de situație.

Din spatele meniului, spusese:

– Va trebui cam mult să vă descoperiți.

– Ce vrei să spui, mătușă Ruby? o întrebă

Trent cu nevinovăție.

Ruby lăsă în jos un colț al meniului și îi aruncă o privire încruntată.

– Nu sînt nici senilă și nici ignorantă în ceea ce privește sexul, tinere și îmi displace faptul că tu crezi că nu mă pricep la astfel de lucruri. Unde crezi că am fost eu aseară?

– Ai zis că te duci să stai cu cineva bolnav, răspunse el și ochii căprui îi sclipeau.

– N-am spus că era o femeie, nu?

Rana rămase cu gura căscată de uimire, iar Ruby își continuă examinarea meniului. Trent izbucni într-un hohot de rîs care atrase atenția cîtorva clienți ai localului, care îl recunoscuseră și se repeziră la masa lor pentru a-i cere autografe.

De atunci, Rana încetase să se mai rușineze de relația ei cu Trent în fața mătușii lui. Ruby se purta ca și cum nu ar fi fost nimic deosebit în faptul că „uriașul” frumos și fermecător se îndrăgostise lulea de „fata cea urîtă”. Dar Rana nu era atît de naivă încît să nu-și dea seama că alții aveau să găsească acea atracție ca fiind cît se poate de ciudată.

În clipa în care intră în salon și văzu expresia lui Tom Tandy, își dădu seama ce pereche stranie

formau în ochii lumii. Rana și Trent Gamblin ar fi putut fi un cuplu de aur, dar domnișoara Ramsey nu avea ce căuta alături de el. Dacă nu o știuse înainte, reacția acelui jucător de fotbal i-o spuse foarte clar. Șocat era puțin spus.

Omul rămase, pur și simplu, cu gura căscată. Ranei i se făcu milă de el. Fără îndoială că Trent i-o descrisese, dar tânărul nu se așteptase nicidecum să vadă o persoană ca domnișoara Ramsey.

– Tom, ea e Ana Ramsey. Ana, Tom Tandy.

– Încântată, Tom, spuse ea întinzându-i mâna, care era încă aspră și fără manichiură, deși, în ultima vreme, dorise să-și lase unghiile să crească din nou, doar pentru plăcerea de a-l zgîria pe Trent pe spate.

Cînd el îi săruta mâinile sau i le ținea strîns într-ale lui, ceea ce se întîmpla adesea, ea ținea după zilele cînd fuseseră îngrijite. Tom i-o strînse scurt, după care îi dădu drumul.

– la loc, te rog. Văd că Trent ți-a oferit deja ceva de băut.

Indiferent dacă Trent își dădea seama sau nu, erau niște clipe penibile. Ea juca rolul de gazdă plină de grație într-un efort de a-l face pe bietul

om să se simtă mai bine. Acum era momentul să spună „E la fel de frumoasă cum mi-ai descris-o“, sau „Acum îmi dau seama de ce te-ai ascuns în Galveston, șmecher ce ești.“

În schimb, Tom se uita fix la ea. Nu că ar fi recunoscut-o, ci din pură uimire, bănuia ea, datorită deosebirii ei față de toate celelalte prietene ale lui Trent.

– Mai dorești o bere? îl întreabă ea.

– Nu, nu, mulțumesc, spuse Tom, lăsându-și trupul înalt și masiv pe canapeaua lui Ruby.

Mobila victoriană nu fusese făcută pentru a oferi confort jucătorilor profesioniști de fotbal. Se afundă în pernele moi, astfel încât genunchii îi ajungeau aproape la nivelul pieptului. Dacă Rana ar fi putut glumi în clipa aceea, ar fi remarcat cât de ridicoli păreau Tom și Trent în acel salon, ca niște uriași într-o casă pentru păpuși.

– Tu vrei o bere, draga mea? o întreabă Trent trăgînd-o lîngă el pe canapea.

– Știi foarte bine că nu-mi place, dar o să gust puțin dintr-a ta doar ca să beau ceva. E atît de cald afară.

Sorbi puțin din cutia lui de bere rece și se linse pe buze. El zîmbi, o sărută scurt și apoi se uită la

Tom, ca pentru a-i cere părerea. Acesta, însă, continua să o privească uluit.

– Rămii la cină, Tom? îl întrebă Rana pentru a întrerupe acel moment de stînjeneală.

– Ăăă... nu, spuse el, după care își dresе glasul. Trebuie să... să mă întorc. Am o... întîlnire.

Venise la Galveston în speranța de a-l lua pe Trent la Houston. Își închipuia că prietenul lui făcuse destul pe pustnicul. Peste cîteva zile urmau să plece în cantonament. Tom avea de gînd să se distreze pînă atunci și bănuise că și Trent avea aceleași idei. Fusesе destul de șocat să afle că el nu avea nici o intenție în acest sens.

Dar, în clipa în care Ana Ramsey își făcuse apariția în salon, Tom avusese impresia că-i fusese tras covorul de sub picioare. Nu-i venea să creadă. În orice clipă se aștepta să-i spună cineva că nu era adevărat.

– Cred că șederea aici a făcut minuni cu Trent, spuse el pentru a face conversație.

Dacă iubita lui Trent ar fi fost frumoasă și sofisticată, nu i-ar fi fost greu să stea de vorbă cu ea, dar femeia aceea, în pantaloni largi și vestă, îl lăsase fără grai.

– Nu l-am mai văzut de ani de zile într-o formă

atît de bună, zise el.

– Am fost cam îngrijorați din cauza umărului, dar cînd a fost la medic săptămîna trecută, acesta l-a declarat complet vindecat, spuse ea după care se întoarse spre Trent și îi zîmbi.

– Așa zice și Trent.

– Cred că o să poată conduce echipa spre *Super Bowl* anul acesta și spre victorie, spuse Rana încrezătoare punîndu-și mîna pe pulpa lui Trent, unul din acele gesturi neintenționate care spun atît de mult despre nivelul de intimitate al unei relații.

Trent scoase un oftat exagerat și își întinse brațele pe spătarul canapelei.

– Mă adoră, spuse el încîntat, iar Rana îl lovi în glumă în abdomen.

Începură o hîrjoneală scurtă care se sfîrși cu o îmbrățișare plină de afecțiune.

– Trent mi-a spus că pictezi sau cam așa ceva, îi zise Tom Ranei cînd cei doi se potoliră, în sfîrșit.

– Mai mult de „cam așa ceva“. Pictez pe haine, dar mă gîndesc să trec și la tapițerii – la perne de canapea, chestii de genul ăsta.

Tom încuviință, dar ea era convinsă că habar nu avea despre ce era vorba. Barry îi sugerase

că, dacă bogătașele din Houston erau gata să cheltuiască sute de dolari pe niște rochii pictate de mînă, puteau foarte bine să plătească mii ca să aibă un scaun, un fotoliu sau o canapea pictate de mînă. Rana se gîndise cu atenție la asta și apoi îi împărtășise ideea lui Trent care o susținuse din toată inima.

– Fă cîteva încercări, îi sugerase el. Ca să vedem dacă au priză la public, le putem pune în cîteva din cele mai importante clădiri pe care le deține compania mea.

– Acolo am fost astăzi, îi spusese Rana lui Tom. La un depozit cu excedent de textile ca să cumpăr materiale.

Arătă spre un pachet mare pe care îl lăsase în hol cînd Trent o condusesese în salon.

– Și, fiindcă veni vorba, vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă duc sus să mă apuc de lucru, zise ea ridicîndu-se.

– Nu poți să te relaxezi și să mai stai puțin? o întrebă Trent prinzînd-o de braț.

– Sînt sigură că aveți o mulțime de lucruri de discutat, așa că vă las singuri. Mi-a făcut plăcere, Tom.

Acesta se ridică, stînjenit.

– De asemenea.

– Ne vedem mai târziu, draga mea, spuse Trent și-o trase de încheietura mîinii pentru un sărut lung.

După care, rușinată, ea îl salută din cap pe Tom și, luîndu-și bagajele din hol, urcă în cameră.

Trent privi în urma ei, cu un zîmbet pe buze. Își amintea de noaptea precedentă. Se excită aducîndu-și aminte cît de bine fusese cînd părul ei i se frecase de pulpe. După ce ea dispăru din raza vizuală, el se întoarse spre Tom, care stătea cu picioarele larg depărtate și fixa cu privirea podeaua dintre ele.

– Ei, ce părere ai? îl întrebă Trent sorbind zdravăn din cutia de bere.

Tom își răsuci degetele mari, își dresă glasul, își dezmoști umerii, oftă și, în cele din urmă, își ridică privirea.

– Cred că ești, probabil, cel mai crud, mai insensibil și mai egoist ticălos pe care l-am cunoscut vreodată.

Trent puse încet cutia de bere pe masă, țintuindu-l cu privirea pe Tom. Se uitară unul la altul mult timp, iar, în final, Trent izbucni în rîs.

Tom se ridică și începu să măsoare încăperea

cu o vizibilă lipsă de grație. Pe terenul de fotbal reușea să prindă mingea în situații imposibile, sărind în mijlocul a trei jucători din apărare și ieșind, în final, cu mingea. Acum, însă, se lovi de măsuta de ceai, deranjă o sculptură în fildeș și își agăță degetul mare de la picior într-un colț al covorului. În cele din urmă, se duse la fereastră.

– Pentru ceea ce-i faci acestei femei, spuse el cu o voce scăzută.

– Ceea ce-i faci acestei femei ne produce mare plăcere amîndurora. Și nu te privește pe tine, spuse Trent încordat.

Tom se răsuci brusc, stăpînindu-se puțin mai bine decît Trent.

– Mi-ai cerut părerea, ai uitat? Foarte bine, o să ți-o spun. Cred că felul în care îți bați joc de femeia asta e nedemn chiar și de tine, Trent.

– „Chiar și de mine“?

– Da, chiar și de tine. Te-am văzut zdrobind inimile a duzini de femei, dar majoritatea au rezistat. Aveau cu totul alte interese. Posedau multe lucruri. Frumusețe. Grămezi de bani. Și alți tipi care așteptau în culise. Nu sînt sigur că femeia asta îți poate supraviețui.

– Nu pot să sufăr să te imit, dar „supraviețui“?

– Ce se va întâmpla cu ea când vei pleca în cantonament?

– Va rămîne aici. Doar n-o s-o iau cu mine. Ce se întâmplă cu soțiile celor din echipă când bărbații lor pleacă în cantonament sau călătoresc în timpul sezonului? Nu pricep unde bați, Tom.

– Atunci o să fiu mai explicit. Ce se va întâmpla cu ea când te vei întoarce din cantonament, când te vei muta la Houston înapoi în locuința ta și când îți vei relua vechiul stil de viață?

– Când va începe sezonul, timpul nu-mi va mai aparține. Munca mea va face să nu mai fim împreună. Crezi că nu sînt conștient de asta?

– Și ai de gînd să continui să te vezi cu ea?

– Da, fir-ar să fie. Dar ce-ai crezut?

– Intenționezi să o incluzi în viața ta, la Houston?

– Da.

Tom clătină din cap uimit.

– Și chiar crezi că o să se adapteze? Că se va simți bine în cercul tău de prieteni?

– De ce n-ar face-o?

– De ce? Hai, Gamblin, ce naiba, îți sînt cel mai bun prieten. Nu-i nevoie să joci teatrul ăsta cu mine. Uită-te la ea, strigă el arătînd spre scară. Seamănă măcar puțin cu femeile cu care

obișnuiești să ieși?

Trent deveni rigid de furie. Pumnii i se încheștară pe lângă trup.

– Cred că ar fi mai bine să pleci.

– Fii convins că o să plec. Nu spun toate astea ca să-ți rănesc sentimentele. Îți arăt doar ce e deja evident, ca s-o salvez de la dezastru. Te rog să mă crezi, numai pentru ea îți spun totul.

– Îți mulțumesc foarte mult, dar n-are nevoie de mila ta. Și, mă rog, ce ți se pare atât de evident?

– Că te folosești de ea ca să-ți salvezi orgoliul, așa cum te-ai folosit de perioada asta ca să-ți vindeci umărul. E exact ce-ți trebuia. Așa cum ai spus și tu, te adoră. Chestia asta se vede numai din felul cum te privește. Oricărei femei i-ar fi ușor să se îndrăgostească de tine, Trent. La naiba, sînt bărbat și sincer, dar crezi că sînt orb? Ești un tip bine, Trent. Ești o vedetă a sportului și, după cum am auzit de la femeile care plîng după tine, ești nemaipomenit la pat. Care femeie nu s-ar îndrăgosti de tine? Orice bărbat te-ar invidia pentru norocul pe care-l ai la femei, dar eu unul cred că ești un mare ticălos dacă-ți bați joc de femeia asta.

Trent își propti mîinile în șolduri și își dădu capul pe spate provocator.

– Și cum fac asta, domnule profesor de psihologie? îl întrebă el lovindu-și prietenul unde știa că îl doare mai tare.

Tom Tandy își luase licența și chiar și doctoratul în psihologie, dar simțea că „un sportiv“ nu ar fi avut prea mare credibilitate în domeniul respectiv, așa că renunțase la visul său de a profesa.

Tom, legănându-se ușor într-un efort de a-și stăpîni nervii, îi răspunse cu calm ridicîndu-și mîinile pentru a enumera exemplele pe degete.

– În ultimul an, ai părăsit o regină a frumuseții a Universității din Texas al cărei tată practic stăpînește tot centrul orașului Fort Worth, apoi a urmat o tînără văduvă care nu deține controlul numai asupra vitelor fostului ei soț, ci și asupra înaltei societăți din vestul Texasului. Pe urmă au fost o femeie care conduce o bancă din Corpus Christi și o prințesă al cărei tată regesc își trăiește tot restul zilelor în exil în țara asta. Să continui?

Trent își încrucișă brațele pe piept.

– Te rog, treci la subiect.

– Subiectul în cazul ăsta e că, de fiecare dată, totul a mers foarte bine... atîta timp cît cîștigai. Cum pierdeai un meci, cum se termina și cu relația respectivă. Punct. *Kaput*.

Trent îi întoarse spatele indispus, sub motiv că trebuia să îndrepte o scrumieră de pe măsuta de cafea.

– Eh, sînt prost dispus după un eșec. Și?

– Nu. Nu-i vorba numai de o proastă dispoziție, prietene, ci de mai mult. Trebuie să fii neapărat principal într-o relație. Vedeta. Nu vrei ca femeia să te întreacă în strălucire. Ești un sportiv înnăscut și pe teren și în afaceri și totdeauna joci cinstit. Îți place provocarea. Dar viața ta amoroasă e o arenă în care nu agreezi competiția. O femeie frumoasă, celebră, talentată sau de succes reprezintă o amenințare pentru orgoliul tău, mai ales cînd pierzi meciuri... sau suferi o afecțiune la umăr care ți-ar putea pune capăt carierei.

Tom se apropie și mai mult de el și spuse încet, aproape cu compasiune:

– Ana Ramsey nu reprezintă un asemenea pericol, nu, Trent?

Acesta se răsuci brusc, strîngînd din dinți, dar Tom nu se lăsă intimidat, ci continuă netulburat:

– Nu arată la fel de bine ca tine. Cu siguranță nu te întrece în gustul vestimentar și nici în domeniul financiar. Sînt convins că e talentată, dar tu ești vedeta incontestabilă de data asta, nu?

Oftă adînc și îi puse mîna pe umăr.

– E exact ceea ce-ți trebuia acum vreo două săptămîni, o femeie care să te adore și să-ți soarbă fiecare cuvînt, care să creadă că nu poți face nici o greșeală. Erai Făt-Frumos pentru ea. Hai să vorbim cînstit, Trent. Cînd ai venit aici, erai distrus. Ai folosit-o pe Ana ca să-ți refaci orgoliul dezumflat.

Furia lui Trent se evaporase, deoarece o parte din spusele lui Tom erau adevărate. Îl plăcea și îl respecta pe Tom Tandy atît ca sportiv cît și ca om. Erau prieteni de mulți ani și credea că acest lucru îi dădea dreptul să vorbească deschis.

– În anumite privințe ai dreptate, Tom. Dar te înșeli în legătură cu sentimentele mele față de Ana. La început a fost așa cum ai spus; voiam să mă distrez. Ea era la îndemîină. De ce să nu profit, deci? Nu aveam altceva mai bun de făcut, spuse el privindu-și prietenul țintă în ochi. Dar, pentru prima oară în viața mea, am ajuns să cunosc cu adevărat o femeie. Sună banal, dar o iubesc. Știu că e altfel decît celelalte. Tocmai asta îmi place la ea.

Tom își privi prietenul multă vreme, cîntărindu-i sinceritatea. Apoi, chipul său fu luminat de un zîmbet stînjenit.

– În cazul ăsta, înseamnă că am fost deplasat. Sper ca totul să iasă bine. Rămînem prieteni? întrebă el întinzîndu-i mîna.

Trent i-o strînse cu căldură și îl bătui pe umăr.

– Rămînem prieteni.

Tom plecă la puțin timp după aceea, iar Trent urcă repede scările strigînd-o pe Ana.

– Unde arde? întrebă ea scoțînd capul pe ușă.

– Aici, spuse el împingînd-o înapoi în cameră, după care închise ușa cu o lovitură de picior, o luă în brațe și o sărută. Vreau să facem dragoste.

– Trent, spuse ea rîzînd și încercînd să se desprindă din brațele lui.

– Acum.

– Dar tocmai...

O sărută din nou și o atinse. Se cunoșteau deja atît de bine, încît el știa cum o putea face să răspundă. Focul de care vorbise mai înainte se întinse în trupul ei și fu ațîțat de dorința pe care o simțea pentru el.

Scăpară de haine în grabă și îngenuncheară pe podea. Gura lui își făcu drum, sărutînd, pe gîtul ei și în jos, spre sîni. Spatele ei se arcui peste brațele care o susțineau și părul greu îi căzu în lături. Neascultătoare, limba lui îi mîngîie

sfîrcurile pînă cînd acestea deveniră tari și umede. După aceea, o trase înapoi, o așeză într-o poziție pentru un maximum de senzație și o penetă.

Chiar și după ce terminară, el rămase cuibărit în adîncul ei, respirînd mirosul înmiresmat al părului ei. Afară începea să se întunece deja, dar el vedea încă destul de bine, ca să se întrebe de ce Tom nu o găsisese la fel de frumoasă ca el. Părul ei era des și mătăsos și îi era răsfireat pe podea. Pielea, acoperită de o peliculă fină de sudoare din cauza actului lor de iubire plin de pasiune, părea să sclipască în lumina din ce în ce mai slabă.

Rămase ascuns în ea pînă cînd fu gata să o iubească din nou. De data aceasta o făcu încet, savurînd fiecare clipă prețioasă, fiecare sunet delicios pe care ea îl scotea în semn de răspuns la mîngîierile lui.

Nici o altă femeie nu îi mai provocase o asemenea plăcere. În tot cursul acelei serii, el își dovedi încîntarea față de ea în mod repetat și negă tot ce îi spusese Tom. Mai ales în sinea lui.

Noia

La început, Rana nu își aduse aminte de ce nu voia să se trezească. Apoi, totul fu clar și închise ochii la loc.

Trent urma să plece în ziua aceea.

Întorcându-se cu fața în sus, se uită în tavan și se întreabă dacă avea să îndure despărțirea cu demnitate. Înainte să se mai gândească la acest lucru, auzi o bătaie discretă în ușă. Se dădu jos din păt și întredeschise ușa.

– N-aș mai fi fost nevoit să umblu în vârful picioarelor prin hol la șase dimineața dacă m-ai fi lăsat să-mi pătrec noaptea în patul tău, spuse el și, aplecându-se, o sărută ușor.

Ruby știa de legătura lor, dar Rana susținuse cu încăpăținare că amândoi aveau nevoie de puțină intimitate pentru ei înșiși. Refuzase categoric să doarmă cu el toată noaptea.

– De ce nu ești îmbrăcată pentru alergare?

– N-am știut că vrei, șopti ea.

– Vreau. Asta e ultima dimineață când putem alerga împreună pe plaja din Galveston. Cel puțin pentru un timp.

Întinse mîna și o bătău ușor pe șezut.

– Grăbește-te. Eu mă duc să-mi fac încălzirea.

Deci pretindea că era o zi ca oricare alta... cel puțin cîteva ore.

Cînd se întoarseră, băură un suc de fructe și luară un mic dejun ușor în bucătărie, așa cum se obișnuiseră. Dar, după ce urcară, el o luă de mîna și o trase în camera lui, încuind ușa în urma lor.

– Ce faci? îl întrebă ea.

– Te încui aici. Astăzi facem duș împreună.

Aceasta fusese o altă intimitate pe care ea i-o

refuzase.

– Trent, știi cum...

El îi puse un deget pe buze.

– Fără discuții. Consideră asta un mod de a-ți lua rămas bun de la un soldat care pleacă pe front.

– Bine, dar...

– Mă iubești?

Îi puse întrebarea cu o asemenea intensitate, încît ea nu putu să se eschiveze.

– Da, spuse ea cu sinceritate. Te iubesc, Trent.

– Și eu te iubesc. Am fost intimi cum pot fi un bărbat și o femeie. Te-am atins, te-am sărutat, peste tot. Dar vreau să te văd la lumină. Fă asta pentru mine. Te rog.

Era primul – și probabil ultimul – care o iubea așa cum era. Îi putea refuza ceva în, acea ultimă zi împreună? Nu protestă cînd începu să-i scoată oribilul trening gri. Îl lăsă să-i îndepărteze fiecare articol lipsit de formă pînă cînd rămase goală în fața lui.

Trecură cîteva minute pînă ce el putu să spună ceva. Privirea i se plimba din creștetul capului ei și pînă la picioare, iar în sus și apoi în

jos din nou. Uluit, scoase o înjurătură ușoară.

– De ce te îmbraci așa? Ai unul din cele mai superbe trupuri pe care le-am văzut vreodată. Nu pricep, spuse el răgușit, clătinînd din cap nedumerit.

Ranei îi venea să plîngă de fericire. Complimentul acela însemna mai mult decît oricare din cele care i se făcuseră vreodată. Cuvinte asemănătoare îi fuseseră repetate atît de des, încît își pierduseră semnificația. Dar Trent le dăduse o nouă semnificație.

Dacă se mai gîndea mult, începea să plîngă și, dacă o făcea, se temea că nu avea să se mai oprească. Era o zi prea prețioasă pentru a fi irosită plîngînd. Așa că micșoră distanța dintre ei și, ridicîndu-se pe vîrfuri, murmură cu buzele lipite de buzele lui:

– Ai prea multe haine, domnule Gamblin.

Și începu să-i tragă pantalonii scurți peste șolduri.

Înainte să intre sub duș, el îi smulse ochelarii. Ea se întinse după ei instinctiv, dar el îi ținu sus, deasupra capului ei. Atunci, ea își feri fața.

– Ana, uită-te la mine.

Îl iubea doar, nu? Mai avea vreo importanță

acum dacă o recunoștea? Oricum avea să plece peste cîteva ore. Întoarse capul încet, pînă cînd ajunse să-l privească în ochi.

El păru să se piardă în adîncurile tulburătoare ale ochilor ei.

– Ce culoare neobișnuită, remarcă el încet de parcă ar fi vorbit cu sine. E o crimă să ascunzi niște ochi atît de superbi în spatele lentilelor ălor.

Puse ochelarii pe marginea chiuvetei și, luîndu-i fața în mîini, i-o acoperi cu sărutări ușoare. Îi sărută pleoapele lăsate și obrajii, fruntea și bărbia, după care își apăsă gura caldă și deschisă pe gura ei, invadînd-o cu limba.

Dușul lor împreună deveni un ritual al iubirii. Buzele sorbeau apă de pe carnea care pulsa, fără rușine, neinhibate. Mîini săpunite explorau pielea alunecoasă, mîngîiau și masau, smulgéau gemete de plăcere și sunete de satisfacție. Degetele lui se mișcau provocator prin petecul de mătase din punctul de împreunare a pulpelor ei. Mîini alunecoase executau mișcări care îl lăsau fără suflare.

– Mă faci să fiu atît de tare, spuse el răgușit cînd își uniră trupurile.

Acea împreunare a lor fu superbă și, în

aparență, dură o veșnicie.

Apa dușului se răci cu mult înaintea înflăcăării lor.

Prînzul fu un moment solemn. Ruby era neobișnuit de posomorîtă.

– Ești sigur că n-ai uitat nimic?

– Am împachetat tot și am verificat camera de două ori. Dacă totuși, am uitat ceva, poți să-mi trimiți acasă, la Houston. Menajera e acolo oricum.

Rana vorbea foarte puțin. Se concentra ca să nu izbucnească în plîns, în timp ce învîrtea salata prin farfurie.

– La ce oră e avionul? Întrebă Ruby.

– Ar trebui să decolăm la patru, dar sînt sigur că interviurile or să ne facă să mai întîrziem. Întotdeauna se întîmplă așa.

Se încruntă ușor cînd o privi pe Ana. Se așteptase la puțină tristețe din partea ei, din moment ce nu aveau să se mai vadă timp de trei săptămîni, dar nu își închipuise că va fi atît de abătută.

– O să ți se ia un interviu? îl întrebă Ruby.

– Poate. Uitați-vă la știri în seara asta și poate o să mă vedeți.

Încercînd să însenineze atmosfera de la masă, îi făcu cu ochiul mătușii lui, după care întrebă:

– Să vă fac cu mîna?

După ce prelungiră masa de prînz cît putură, nu mai trebui decît să-și ia rămas bun. Trent își îmbrățișă mătușa și îi puse un sărut scurt pe buze.

– Eu îți mulțumesc, antrenorul îți mulțumește, echipa îți mulțumește, fanii îți mulțumesc.

Ea se prefăcu iritată.

– Ce tot îndrugi acolo, nebunule?

– Dacă nu mi-ai fi oferit o cameră liniștită să mă odihnesc și trei mese pe zi, n-aș fi fost într-o asemenea formă extraordinară. Toți ceilalți se vor simți mai rău decît mine și datorez asta numai îngrijirii tale.

Ruby își tamponă ochii cu batista și murmură că era oricînd binevenit în casa ei. După ce îi promise să o sune cît mai des, ea se retrase discret lăsîndu-l singur cu Rana. El își dusese bagajele la mașină înainte de prînz și acum mașina îl aștepta lîngă bordură.

Fără să spună ceva, o trase pe Rana la piept, iar ea își ascunse fața în gâtul lui împreunându-și mâinile în jurul mijlocului lui. Ar fi vrut să-i adune forța, mirosul și căldura într-o sticlă pe care să o deschidă ori de câte ori voia să guste puțin din Trent.

– Ai de gând să-mi spui? o întrebă el încet mângâindu-i părul.

– Ce anume?

– De ce arăți de parcă cineva tocmai ți-ar fi omorât pisica.

Ea zîmbi tremurător.

– Așa arăt?

– Chiar mai rău.

– Sînt tristă. Nu pot să te văd plecînd.

– Numai pentru trei săptămîni.

„Pentru o viață.”

– O să te sun în fiecare seară.

„Cîteva seri, apoi o să uiți o dată și încă o dată.”

– O să-mi fie dor de tine. Enorm de mult.

„Pînă o să cunoști alta.”

El îi dădu capul pe spate și o sărută. Știind că era ultima oară, cînd îi simți buzele pe buzele ei, își puse toată dragostea pe care o simțea pentru

el în acel sărut.

Cînd se desprinsese de ea, el își lăsă degetul mare să alunece peste buzele ei.

– Mai sărută-mă așa de cîteva ori și o să zbor pînă-n California cu propriile mele puteri, spuse el îmbrățișînd-o iute și cu putere. Ne vedem peste trei săptămîni.

După care plecă.

Ea se duse încet spre banca din spatele scării și se prăbuși pe ea. Începu să plîngă. Cu lacrimi amare. Zguduitor. Și, de data aceasta, el nu mai era acolo pentru a-i oferi alinare.

Bine măcar că avea de lucru. Termină comenzile în zece zile. Barry își menținuse ideea pentru tapițeriile pictate de mînă, astfel încît ea avea deja o comandă pentru trei perne mari care să decoreze o canapea balansoar de lîngă o piscină.

Spre bucuria ei, Trent suna cu regularitate în fiecare seară și stăteau de vorbă pînă cînd Tom, colegul lui de cameră, îi spunea să tacă și să stingă lumina odată. Suna cu o asemenea

regularitate, încît fu surprinsă cînd, într-o seară, Ruby o strigă la telefon spunîndu-i:

– E un bărbat, dar nu-i Trent. Și oricine o fi, ți-a rostit numele greșit. L-a pronunțat Rana.

Ea ocoli privirea întrebătoare a lui Ruby și răspunse.

– Alo?

– Rana Ramsey?

O privire scurtă o asigură că Ruby își îndreptase atenția deja asupra serialului de televiziune.

– La telefon.

Interlocutorul se prezentă ca fiind un reprezentant al unei firme de asigurări pe viață din New York.

– Sînteți beneficiara unei polițe de cincizeci de mii de dolari și voiam să vă verific actuala adresă. Veți primi un cec cu întreaga sumă, deoarece de impozite ne-am ocupat imediat după citirea testamentului.

I se puse un nod în gît.

– Cine...? Cine...?

– Ah, vă rog să mă scuzați. Domnul Morey Fletcher.

Ea fu gata să cadă. Nu voia să cîștige nimic

de pe urma sinuciderii lui Morey. Acel gând îi făcea greață. Înghiți cu greu, se luptă cu amețeala și își umezi buzele.

– În asemenea cazuri, am crezut că polițele de asigurări pe viață nu sînt onorate.

Omul fu evident surprins.

– Îmi pare rău, dar nu înțeleg. Ce vreți să spuneți cu „în asemenea cazuri“?

Ea nu putu să rostească acel cuvînt îngrozitor.

– Adică, felul în care a murit.

– Compania de asigurări nu a găsit nimic neobișnuit în legătură cu moartea domnului Fletcher, domnișoară Ramsey. Nimeni nu și-ar fi putut da seama cum va reacționa la medicația respectivă.

– Medicație? întrebă ea cu un glas subțire.

– Da, medicamentul pentru reglarea tensiunii pe care i-l prescrisese medicul său. Îmi cer scuze din nou, dar am crezut că sînteți la curent cu împrejurările în care a murit domnul Fletcher.

– Și eu am crezut că sînt, murmură Rana.

Implicațiile aceluia telefon abia acum începură să-și facă loc în mintea Ranei.

– În ziua aceea, medicul îi prescrisese un nou medicament care să-i scadă tensiunea.

– Am înțeles că l-a luat însoțit de băutură.

– Da, autopsia a confirmat raportul poliției, dar cantitatea de alcool care s-a constatat în sânge era atât de mică, încât putea fi neglijată. Probabil că băuse un pahar de vin la cină. Din păcate, e foarte greu de stabilit ce doză din medicament a înghițit sau ce reacție a avut organismul. Dacă ar mai fi fost cineva lângă el când și-a pierdut cunoștința, poate că i s-ar fi salvat viața, dar oricum, nu paharul de vin a fost de vină. V-am tulburat, domnișoară Ramsey. Vă rog să mă iertați, spuse omul când o auzi plângînd ușor.

– Nu, nu, mulțumesc. Vă mulțumesc că mi-ați spus.

Moartea lui Morey fusese, într-adevăr, un accident!

Poate că fusese dezamăgit pentru că ea nu refuzase să semneze noul contract, dar nu se sinucisese din cauza ei. Avea să continue să-l plîngă, dar nu mai trebuia să îndure povara responsabilității pentru moartea lui.

Era încă bucuroasă când sună Trent mai târziu. Îi spuse de convorbirea pe care o avusese mai înainte.

– Îți închipui ce ușurată mă simt, știind că n-a

murit urîndu-mă.

Trent nu știa că Morey fusese agentul ei, ci doar un foarte bun prieten.

– Niciodată n-am crezut asta, draga mea.

Lăsă să treacă o clipă, după care îi spuse:

– Din moment ce ești atât de bine dispusă, o să te întreb în seara asta.

– Ce anume?

– Vrei să mă însoțești la petrecerea de deschidere a sezonului?

Ea strînse receptorul.

– Petrecerea de deschidere a sezonului?

– Da, sponsorii echipei organizează o astfel de petrecere în fiecare an după cantonament și înainte de primul meci. E o chestie foarte elegantă și aș vrea să fii partenera mea.

– Nu cred că pot să merg, Trent, spuse ea repede.

– De ce nu? Ai început să mă înșeli deja? Sper că mătușa Ruby n-a închiriat camera mea unuia gen Robert Redford, nu? Îți plac mai mult blonzii? Bine, mă vopsesc.

– Încetează! Nu, nu te-nșel, dar nu cred că mi-ar plăcea o asemenea petrecere. Mai ales una elegantă.

– Hei, liniștește-te. Vei fi cu mine și eu sînt o vedetă.

Ea parcă îi și vedea zîmbetul leneș și înfumurat și inima i se înfioră de dragoste. Ce aveau să creadă toți prietenii și colegii lui despre acea ștearsă Ana Ramsey? Își aminti expresia lui Tom Tandy cînd o văzuse prima oară și își spuse că nu avea să-l mai facă să treacă niciodată prin asemenea momente penibile.

Și nici nu va merge la petrecere ca Rana. Trent s-ar fi simțit ca un prost și ea nu-i putea face așa ceva, mai ales cînd era în joc cel mai important sezon din cariera lui de fotbalist. Acum se simțea ca un mijlocăș de *Super Bowl*. Nu putea face nimic care să-i pună în pericol încrederea redobîndită.

– Mai vedem, spuse ea evaziv pentru a amîna refuzul.

Dar știa că nu se va duce la petrecere.

– Mamă!

– Bună, Rana:

Rana se afla în prag, uitîndu-se uluită la musafira lui Ruby, care stătea împreună cu bătrîna în salon. Chipul Ranei păli brusc.

– Mama ta a sosit de jumătate de oră, draga mea, îi spuse Ruby care încerca să ignore aparenta antipatie dintre cele două femei.

Nu o plăcuse pe Susan Ramsey din prima clipă și impresia inițială nu i se îmbunătățise cînd femeia susținu că pe fiica ei o chema Rana, nu Ana.

Numai ospitalitatea caracteristică Sudului o făcuse pe Ruby să o invite pe Susan în salon și să-i ofere un ceai în timp ce o aștepta pe Ana, sau Rana, să se întoarcă de la cumpărături. Lui Ruby nu-i plăcuseră nici întrebările curioase ale lui Susan căroră le răspunsese cît mai evaziv.

– Vrei un ceai, Ana, dragă?

– Nu, îți mulțumesc, Ruby, spuse Rana fără să-și ia ochii de la mama ei, care nu își ascundea deloc dezaprobarea față de proprietărea sa îmbrăcată țipător, de casă și de fiica ei.

– Atunci o să vă las.

leși repede, bătînd-o ușor pe Rana pe braț și șoptindu-i:

– Trage un țipăt dacă ai nevoie de mine.

După care trecu pe lângă ea.

– Arăți îngrozitor, începu Susan. Ai fața arsă de soare.

– Ne aflăm pe o insulă, mamă. Ies adesea la soare și-mi place foarte mult.

Susan pufni dezaprobator.

– Această Ruby mi-a spus că ai un iubit.

– Ruby nu ți-a spus așa ceva, zise Rana calmă și se așeză pe un fotoliu în fața lui Susan, care stătea atît de dreaptă, încît nu atingea deloc perna spătarului. Probabil că ai scos cu viclenie destule informații de la ea pentru a ajunge la concluzia asta, dar să nu sugerezi cumva că prietena mea m-ar fi bîrfit. Eu știu mai bine. La fel cum știu cît de convingătoare poți să fii.

Singura reacție a lui Susan fu ridicarea unei sprîncene bine îngrijite.

– Locuiești aici cu un bărbat?

– Nu. Dar m-am îndrăgostit de un bărbat care a locuit aici. Acum a plecat.

– Am auzit. Un jucător de fotbal, spuse ea rîzînd ironic. Te porți ca o proastă în fața unui individ cu umerii lați. Ar fi trebuit să-mi închipui că asta te reținea aici, în loc să vii acolo unde ar fi trebuit să fii.

– Trent n-a avut nici o legătură cu hotărîrea mea de a nu mă întoarce la lucru.

– Zău?

– Zău.

– Vorbim despre Trent Gamblin, nu?

– Da.

– Din cîte am citit în ultima vreme, cariera lui e în declin.

– A avut o problemă cu umărul sezonul trecut, dar anul ăsta se simte foarte bine.

– Rana, pentru numele lui Dumnezeu, scutește-mă de adulările astea care-mi fac greață, spuse ea îndepărtînd o scamă inexistentă de pe fustă. Unde o să ajungă relația asta nefericită?

– Nu știu, dar pot să-ți spun cu certitudine un singur lucru: Nu e treaba ta, zise Rana accentuînd fiecare cuvînt, iar chipul lui Susan se încordă. Am o nouă viață acum. O nouă carieră. Afacerile îmi merg bine. Voi hotărî singură dacă și cînd mă voi întoarce la lucru și decizia mea nu va avea nici o legătură cu tine.

Rana se aplecă puțin și, scoțîndu-și ochelarii, îi aruncă mamei sale o privire pătrunzătoare.

– De ce m-ai făcut să cred că Morey s-a

sinucis?

Susan își pierdu calmul puțin.

– Nu-i adevărat.

– Ah, ba da. N-ai nici o limită, nu-i așa? Ai face orice numai să iasă cum vrei tu. Mi-e milă de tine. Trebuie să fii îngrozitor de singură.

Susan sări brusc în picioare.

– Păstrează-ți mila pentru tine. Am reușit să mă descurc destul de bine după dispariția ta. Am vândut apartamentul și intenționez să păstrez fiecare bănuț.

– Felicitări. Sînt ai tăi. Totdeauna am urît mausoleul ăla căruia îi spuneai impropriu „casă”.

Susan continuă ca și cum nu ar fi fost întreruptă.

– Cu ajutorul sfaturilor unui bărbat pe care l-am cunoscut recent, o să trăiesc confortabil fără tine, Rana. M-a invitat să stau cu el o vreme. M-am oferit să-l ajut să-și rezolve niște probleme personale.

Rana zîmbi la auzul acelei vești. Susan găsisese o altă viață pe care să o conducă.

– Minunat, mamă. Sper să fii fericită.

– Voi fi. În timp ce tu îți vei irosi viața cu bufonul tău musculos care aleargă pe teren cu o minge.

– Nu știu dacă Trent și cu mine vom avea un viitor împreună. Dar, cel puțin, îmi voi dirija singură viața.

– Știe cine ești?

Privirile celor două femei se întâlneau. Susan zîmbi triumfătoare cînd își dădu seama că nimerise drept la țintă.

– Nu? Întrebă ea ușor. Am înțeles de la mătușa lui că e un bărbat cu un orgoliu foarte fragil, mai ales cînd e vorba de cariera lui. Probabil că nu va primi prea ușor vestea că ești o celebritate de talie mondială, nu? De aceea îți ascunzi adevărata identitate?

– Nu!

– Bine, nu e treaba mea, spuse Susan cu grație. Prietenul meu are o afacere la Houston, așa că am venit doar pentru o zi, adăugă ea, după care își luă poșeta, se ridică și se îndreptă spre hol. Trebuie să plec, altfel voi întârzia la aeroport. Voiam să-ți mai dau o șansă să te întorci, dar nu mă voi mai amesteca în viața ta, Rana. Dacă vrei să trăiești obscur și în sărăcie, treaba ta. Apropo, cînd m-am mutat, ți-am strîns toate lucrurile. O să ți le trimit. Folosește-le sau aruncă-le, faci cum vrei. La

revedere.

Inima Ranei se frânse. Asta era tot. Ultimul lor rămas bun. Nu îi venea să creadă că se despărteau cu atîta răceală, fiind posibil să nu se mai întâlnească niciodată. După cum vedea, Susan se spăla pe mîini în ceea ce o privea.

– Mamă, strigă ea cu o voce tremurătoare.

Înaintă cîțiva pași cu brațele întinse. Susan se întoarse, dar atitudinea ei era glacială. Rana se sili să se oprească, dar nu lăsă răceala mamei ei să o împiedice să spună ceea ce simțea că trebuie să spună.

– Ai spus că trăiesc în sărăcie, dar nu-i așa. Sînt bogată. Mai bogată ca oricînd, zise ea și făcu o pauză, dorind cu disperare să vadă un licăr de înțelegere și de căldură în ochii lipsiți de emoție ai mamei sale. Am descoperit adevărata frumusețe. Am învățat ce înseamnă să iubești. Trent m-a învățat, deși habar n-a avut. Am crezut că te urăsc, dar nu. Te iubesc. Nu pentru ceea ce ești, ci în ciuda acestui lucru. Înțelegi, mamă? Te iubesc și îmi pare rău că n-o să cunoști niciodată bucuria – nu fericirea – ci bucuria pe care ți-o dă dragostea.

Nu aștepta nimic. Și nu primi nimic. Susan se

întoarce și ieși.

– Deci, da sau nu?

– Păi...

– Va trebui să vorbești mai tare, draga mea. Te sun de la vestiar și aici e un zgomot infernal. Vii la petrecere? Sînt singurul care n-are parteneră. N-or să mi-o ierte niciodată. Doar n-o să fii atît de crudă, nu?

După vizita lui Susan, Rana se tot gîndise ce să facă în ziua aceea. Sosise ceasul al doisprezecelea și ea nu luase încă nici o hotărîre. Echipa se întorsese la Houston cu o seară în urmă. Antrenorul fixase un antrenament pentru dimineață devreme, așa că Trent nu putuse veni la Galveston să o vadă. Petrecerea urma să înceapă peste cîteva ore. Avea tot dreptul să aștepte un răspuns din partea Ranei.

Aceasta își petrecuse ore întregi gîndindu-se. Confruntarea ei cu Susan, oricît ar fi fost de tulburătoare, reprezentase ceva. Mama ei ridicase fără să vrea cîteva probleme importante care o siliseră pe Rana să se gîndească foarte serios la

dragostea ei pentru Trent. Și la a lui pentru ea. Își declarase dragostea înainte de a pleca din Galveston și îi spusese că o iubește de fiecare dată când sunase. Cît fuseseră despărțiți, afecțiunea lui nu-și pierduse din intensitate. Rana se așteptase să nu-l mai vadă niciodată, dar era clar că Trent dorea ca ea să facă parte din viața lui.

Toată problema se rezuma la următoarea întrebare: O iubea pentru ceea ce era sau pentru ceea ce nu era? Ar fi iubit-o pe Rana la fel de mult ca pe Ana? Nu putea trăi toată viața deghezată. Luase măcar acea hotărîre. Era Rana așa cum era și Ana. A trăi în spatele unei măști de urîtenie era tot o minciună ca și a trăi în spatele machiajului și al veșmintelor fermecătoare ale Ranei.

Dragostea însemna acceptare. Trent o iubea sau nu. Avea să fie o încercare dificilă, dar trebuia să-l facă să treacă prin ea. Altfel nu putea avea nici un viitor.

Sigur că și ea trebuia să treacă prin acea încercare. Aceasta avea să fie partea cea mai grea. Și nu știa dacă va putea îndura.

- Da, voi fi acolo, spuse ea încet.
- Grozav! Trimit o mașină după tine.
- Nu! Nu fi nebun.

– Sînt nebun de dragoste. Și cînd o să te văd, n-o să-mi mai dau seama ce fac.

Nu știa ce semnificație ironică aveau acele cuvinte.

Își luară rămas bun în grabă. Ca în transă, Rana intră în baie. Uitîndu-se direct în oglindă, își scoase încet ochelarii cu lentile albastre. Ca să nu se lase învinsă de temeri, sfărîmă sticla de latura căzii, după care aruncă cioburile la gunoi. Își scutură părul pe spate și îl strînse într-o coadă.

După aceea, deschise dulăpiorul și scoase trusa de farduri.

Zece

Arăta splendid.

Rochia pe care o purta fusese creată special pentru reclama unui parfum. Era albă și frapantă. Când căutase prin cufărul cu haine trimis de mama ei, alesese rochia aceea pentru că era una din preferatele ei și atît de tipică.

O modificase puțin ca să vină bine pe formele ei mai pline, dar materialul mătăsos tot se mula pe fiecare unditură a trupului ei, parcă mîngîindu-l.

Gulerul, care îi lăsa un umăr gol, era tivit cu paiete. Nu purta nimic altceva în afară de o pereche de cercei care sclipeau ca niște mici candelabre.

Își aranjase părul singură. După o jumătate de oră în care îl ținuse cu bigudiuri calde, își lăsă capul în jos și îl perie viguros. Când își dădu din nou capul pe spate, părul îi căzu în valuri bogate în jurul chipului și pe umeri.

Unghiile îi erau încă scurte, dar își făcu manichiura cu grijă și le dădu cu un lac roșu care se asorta cu nuanța rujului.

Tenul îi strălucea după tratamentul facial căruia îl supusese. Culoarea măslinie era și mai închisă datorită faptului că se bronzase. Nu își pierduse talentul de a se machia. Cosmeticele nu erau vizibile, dar efectul era uluitor. Părul fiind periat și dat pe spate, pomeții i se vedeau foarte bine.

Era un chip exotic care amintea de cel al unei preotese păgîne. Extrem de senzual. O față de care orice aparat de fotografiat s-ar fi îndrăgostit.

Limuzina opri lângă bordură în fața casei River Oaks, unde avea loc petrecerea. Șoferul veni să-i deschidă portiera. Strângându-și poșeta albă cu

strasuri, acceptă mîna care i se întinse.

– Mulțumesc, domnișoară Ramsey. O seară plăcută.

Seara de vară era caldă și plăcută, încărcată de parfumul gardeniilor și al magnoliilor. Dar aerul era numai unul din motivele pentru care ea își simțea pielea umedă. Era nervoasă.

– Dincolo de un cordon, reprezentanții presei călcau în picioare un gard viu căutînd să-i fotografieze pe membrii echipei de fotbal și pe invitații acestora, care tocmai soseau.

Cu umerii drepți și cu capul sus, Rana trecu repede pe lîngă ei. Cineva fluieră.

– Dumpezeule, ea cu cine o fi?

Cel care vorbise era un reporter sportiv. Nu o recunoștea. Dar cea de lîngă el care se ocupa de rubricile mondene, da.

– Repede, îi spuse ea fotografului tulburată. Fă niște fotografii. Repede, pînă nu intră.

– Dar cine e? întrebă reporterul curios.

– Rana, prostule. Nu citești nimic altceva decît *Sports Illustrated*? Dacă stau să mă gîndesc bine, a apărut în ediția lor cu costume de baie acum cîtiva ani.

– Ah, da, acum îmi aduc aminte. E un

manechin celebru, nu?

– Vîrful.

– Dar ce caută aici? Întrebă el.

– Nu știu, dar am de gînd să aflu. N-a mai apărut în public de luni de zile. Se auzise că s-a îngrășat sau ceva de genul ăsta.

– Toate femeile ar trebui să fie grase ca ea, zise el rînjind.

Rana auzise destul ca să-și dea seama că fusese descoperită. Zarurile erau aruncate. Indiferent care avea să fie deznodămîntul, nu mai stătea în mîinile ei de acum înainte. Puțin îi păsa ce gîndeau sau spuneau alții despre ea. Cum avea să reacționeze Trent?

Urcă plutind cele cîteva trepte ale vilei construite în stil colonial. Chiar lîngă ușă, înăuntru, se afla un cuplu distins, cu părul alb, în care Rana îi recunoscuse pe sponsorii echipei de fotbal *Mustangii din Houston*. Tocmai stăteau de vorbă cu Tom Tandy.

Ea ezită o clipă, după care își continuă drumul. Tom o zări cu coada ochiului și se uită la ea de două ori. Într-un stil tipic masculin, privirea îi alunecă în jos și apoi urcă din nou.

– Bună, Tom, spuse ea încet.

Vocea abia i se auzea din cauza muzicii și a conversațiilor gălăgioase.

El o privi stupefiat și răspunse mormăit:

– Bună.

Îi făcu loc lângă sponsorii echipei, care o priveau cu curiozitate și așteptau, evident, să le fie prezentată.

– Domnule și doamnă Harrison, ea este domnișoara... domnișoara...

Era limpede că Tom nu o recunoștea, așa că ea îl scăpă din încurcătură.

– Eu sînt Rana, spuse ea întinzînd mîna.

Domnul Harrison i-o strînse fără grai, cum erau majoritatea bărbaților cînd o vedeau prima oară. Doamna Harrison, însă, îi zîmbi plină de grație și spuse:

– E o mare onoare să te avem în casa noastră, Rana. Ai o rochie superbă.

– Mulțumesc.

– Tom, de ce nu-i oferi Ranei ceva de băut?

– Da, da, desigur. Vrei să... spuse el arătînd spre bar și dîndu-i de înțeles că ar fi trebuit să-l însoțească în direcția respectivă.

Nu o atinse. Ea le mulțumi soților Harrison pentru petrecere și îi lăsă să primească alți oaspeți

care veneau în urma ei. Croindu-și drum prin mulțime, Tom o privi uluit, încercînd să-și dea seama cum de îl cunoștea făptura aceea superbă. De ce nu își amintea de ea? Doar nu fusese chiar atît de beat!

– „Rana“ ai spus?

– Da, dar ți-am fost prezentată sub numele de Ana. La Galveston. Acum cîteva săptămîni. L-ai văzut pe Trent? N-a venit încă?

Tom rămase încremenit deodată și cu gura căscată. O apucă de umeri cu mîinile lui mari și o privi cu atenție.

– Ei, fir-aș al naibii.

Repetă acest lucru de cîteva ori, după care își dădu capul pe spate și începu să rîdă în hohote.

– Ticălo... Stai numai să pun mîna pe el. Mi-a jucat atîtea feste, dar asta e cea mai tare. Doamne, ce m-a mai păcălit. Și tu la fel! Ai intrat și tu în joc, nu? Dumnezeuule mare, nu te-aș fi recunoscut nici în vecii vecilor.

– N-a fost tocmai o glumă. Să vezi, eu...

Îl zări pe Trent.

Stătea la cîtiva metri distanță, pălăvrăgind cu cîtiva colegi de echipă. Aceștia erau mai masivi decît Trent, dar, în ochii Ranei, el era cel mai

impresionant bărbat din încăpere.

Părul negru îi era la fel de răvășit ca întotdeauna, ondulându-se peste urechi și peste guler. Chipul bronzat contrasta puternic cu cămașa albă. Numai Trent putea să poarte niște pantaloni albi atît de potriviți. Erau croiți perfect pentru fesele și șoldurile lui înguste. Sacoul bleumarin era impecabil.

Rîse și dinții îi străluciră. Ochii căprui, care priveau neconținut spre ușa de la intrare, licăreau de emoție și nerăbdare.

Inima o dureau de dragoste pentru el. Ar fi vrut să continue să-l privească mult timp, amînînd inevitabilul. Dar trebuia să se întîmple. La cîteva secunde după ce îl zări ea, privirea lui, care scruta mulțimea, se opri asupra ei.

Trent, ca și prietenul lui mai înainte, se uită de două ori la femeia aceea superbă îmbrăcată în alb. Avea un păr de un roșu închis, o piele care lucea ca marmura și la fel de delicioasă ca o piersică, ochi care exprimau foarte mult și o siluetă care îl făcu să-și spună că nu putea fi reală.

Simțind un puternic sentiment de vinovăție pentru bătăile puternice ale inimii, își luă ochii de

la ea. „Unde era Ana?”

Ochii femeii îl făcură să-i mai arunce o privire. Continua să se uite la el. El făcu un semn ușor din cap. Buzele ei se desfăcură puțin într-un zîmbet șovăitor și observă că dinții din față îi erau puțin strîmbi, dar acest lucru nu afectă...

Rana își dădu seama că Trent o recunoscuse. Văzu acest lucru apărîndu-i pe chip precum cerneala vărsată pe o foaie albă de hîrtie. Neîncrederea fu prima expresie pe care i-o citi pe chip, apoi bucuria. Ba chiar îl văzu făcîndu-și loc cu coatele pe lîngă un individ uriaș, venind spre ea. Ea cunoscuse un moment de pură fericire înainte ca expresia de care îi fusese groază să-i umbrească trăsăturile.

Zîmbetul acela larg din urmă cu cîteva secunde doar, dispăru subit. În ochii lui, în locul căldurii sclipitoare, apăru o răceală crudă. Chiar și trupul i se schimbă. Deveni rigid, de parcă ar fi luat o poziție de drepti.

Îl văzu întorcîndu-se furios și făcîndu-și loc prin mulțime. Invitații din jurul lor, care nu băgau de seamă drama ce se desfășura în mijlocul lor, continuau să bea, să mănînce, să se distreze,

– Nu pricep nimic, spuse Tom cînd Rana porni

după Trent. Ce-a pățit? Ce se întâmplă?

– O să-ți explicăm mai târziu, Tom.

– Vrei să vin și eu?

– Nu. Ți mulțumesc oricum, dar trebuie să fim singuri, îi spuse ea peste umăr.

O clipă de neatenție fu de ajuns ca să-i piardă urma. Întotdeauna păruse să o domine, dar era întrecut de majoritatea colegilor lui de echipă. Sportivii păreau la fel de greu de clintit ca niște trunchiuri de copaci când Rana încercă să-și facă drum printre ei. Își aruncă privirea agitată pe lângă trupurile lor masive.

Îl zări pe Trent în pragul unor uși franceze în partea cealaltă a încăperii și se chină să-și facă loc prin mulțime. Nu o ajută deloc faptul că orchestra își alegea tocmai atunci momentul să intoneze imnul echipei. Amețiți de șampanie și de optimismul în legătură cu sezonul care urma să înceapă, o luaseră cu toții puțin razna.

În cele din urmă, reuși să ajungă la ușile franceze și ieși în aerul cald de afară. Cîteva trepte conduceau la o curte interioară pardosită cu cărămidă și la o superbă piscină. O pereche de îndrăgostiți se îmbrățișau nestingheriți pe un șezlong. Trent mergea furios de partea cealaltă a

piscinei, trăgînd de nodul cravatei.

– Trent, așteaptă!

Ori nu o auzi, ori îi ignoră strigătul. Ea se temu că varianta din urmă era cea reală și alergă după el. Înainta greu din cauza tocurilor înalte și a fustei strîmte. Își aruncă pantofii și își ridică rochia pînă deasupra genunchilor.

Cărămizile erau fierbinți, însă, iarba era rece și udă și o simțea sub picioarele desculțe în timp ce îl urma pe Trent spre lacul artificial, pe malul căruia se vedea un chioșc alb cu margini dantelate.

Acolo îl ajunse din urmă. Tocmai își scotea sacoul, aruncîndu-l pe un balansoar. Cravata îi atîrna desfăcută în jurul gîtului, iar cămașa îi era descheiată pînă aproape de mijloc. Pieptul lui impresionant, acoperit de păr, tresălta de furie.

De cum o văzu apărînd în chioșc, se lansă într-un atac verbal.

– Ai venit să vezi dacă-mi cresc urechile?

Surprinsă de întrebare, ea scutură din cap. Abia atunci își dădu seama că plîngea. Lacrimile îi șiroiau pe obraji.

– Poftim? Ce vrei să spui?

– M-ai făcut să mă simt ca un măgar, ți-ai

bătut joc de mine. Cred că ai venit să vezi dacă am început să rag.

– Nu e vorba de asta, Trent.

El își propti mâinile în șolduri pus pe hartă.

– Nu? Atunci ce e? Hm? Ai măcar bunătatea și spune-mi de ce ți-ai bătut joc de mine.

– N-am vrut să-mi bat joc de tine. Tu mi-ai făcut avansuri, ai uitat? Cine a început?

El se uită la degetul arătător pe care ea îl ținea îndreptat spre el. Nu îl recunoscuse ca fiind cel care era adesea pătat de vopsea. Ochii care îl priveau în întuneric erau extraordinari. Și de nerecunoscut, de asemenea. Furia îi fu întrecută momentan de uimire:

– Cine naiba ești?

– Mă numesc Rana.

– Știu asta foarte bine, spuse el nervos. Nu sînt sportivul tipic, deși se pare că așa crezi. Citesc reviste. Merg cu mașina pe autostrăzi, pentru numele lui Dumnezeu. Cine ar putea să nu te vadă pe postere pe jumătate goală? Mă uit la televizor. Urmăresc porcăriile alea de interviuri în care se vorbește de probleme atât de importante, cum ar fi lungimea fustelor, în timp ce jumătate de lume moare de foame.

– Ah, izbucni și ea, bănuiesc că un meci de fotbal e mult mai important pentru lume.

El își luă fața în mâini o clipă, încercînd să-și stăpînească nervii.

– Ai dreptate. Nici unul din noi nu face ceva prea important, nu? Dar, cel puțin eu nu-mi ascund superficialitatea. Tu, pe de altă parte... De ce te-ai deghizat? Ce-a fost cu toate hainele alea și cu restul?

– Am renunțat să mai fiu model de mai mult de șase luni. Mă săturasem.

– Să arăți splendid? Să ai toată lumea la picioare, să știi că o mulțime de femei încearcă să arate ca tine? Hai, Ana, sau Rana, sau cum te-o chema, nu m-am născut ieri. Spune-mi un motiv mai plauzibil.

– Nu la carieră am renunțat, ci la tot ce presupunea ea.

– Da, spuse el sarcastic, ca de exemplu, faima și averea.

– Mama încerca să mă vîndă unui bătrîn bogat, spuse ea înflăcărîndu-se. E destul de plauzibil pentru tine? Am hotărît, să nu mă prostituez astfel și am plecat din New York. Am venit aici, la Ruby. Voiam un nume nou, un chip

de nerecunoscut, simplu, comun. Anonimat. Liniște. Voiam ca oamenii să mă accepte fără zorzoanele fermecătoare, să vadă, dincolo de suprafață, femeia care sînt în interior.

– Bine, deocamdată te cred, spuse el privindu-i părul, rochia, accesoriile. Dar în seara asta? De ce ai apărut astfel, după ce ai apelat la o schimbare atît de drastică?

Ea făcu un pas spre el.

– M-am îndrăgostit, Trent. De tine.

El se întoarse cu spatele și își înfundă mîinile în buzunare. Privi peste lacul liniștit. Nu se simțea nici o adiere de vînt. Era o atmosferă sufocantă. Greierii se auzeau printre copacii de pe marginea lacului, iar broaștele orăcăiau din ascunzătorile lor reci și noroioase. Muzica de la petrecere se auzea și mai departe decît era în realitate, de parcă i-ar fi fost dificil să străpungă aerul greu.

– Ce legătură are asta? întrebă el după cîteva momente de tăcere apăsătoare.

– Foarte mare. Ai spus că mă iubești. Pe *mine*, spuse ea punînd accent pe acel cuvînt și apăsîndu-și mîna pe piept. Ei bine, și asta face parte din mine. Pînă acum cîteva luni era ceva vital.

– De unde să știu că dragostea ta nu e la fel de falsă ca toate celelalte în legătură cu tine? o întrebă el întorcîndu-se cu fața spre ea.

Privirea lui acuzatoare o înfurie.

– Ce a fost fals la Ana Ramsey?

– Numele ei, în primul rînd, spuse el.

– Tu ai bănuir că mă cheamă Ana pentru că ai citit *Ana R.* pe lucrurile pictate, E Rana scris invers, în caz că nu ți-ai dat seama.

– Foarte inteligent, spuse el ironic. De ce nu m-ai corectat?

Ea își împreună degetele.

– Mă temeam să nu fiu descoperită. Încă nu-mi dădusem seama cum stau lucrurile. Aveam nevoie de mai mult timp.

– Ai avut destul timp de atunci și pînă acum.

– Cînd ar fi fost momentul potrivit să-ți spun, Trent? Te îndrăgosteai de mine și eu voiam s-o faci.

O lacrimă i se rostogoli pe obraz, dar nu îi strica frumusețea. Era la fel de limpede și de cristalină ca și cerceii care îi atîrnau în urechi.

– Ai fost prima persoană din viața mea care m-a plăcut și apoi m- a iubit pentru ceea ce eram, nu pentru felul cum arătam. Nu mă puteam hotărî

să risc să pierd asta. Iartă-mă că te-am mințit.

Se înfioră când trase adînc aer în piept.

– Ești furios și ai tot dreptul. Știam că o să fii, cînd am venit aici în seara asta. Dar n-am vrut nici o clipă să-mi bat joc de tine. Nu mi-a făcut plăcere să te mint toate săptămîinile astea. Au fost momente cînd aș fi vrut să-ți spun, dar ziceai că mă iubeai pentru că eram altfel. Nu eram sigură că ai fi iubit-o pe Rana la fel de mult ca pe Ana.

Își șterse lacrimile de pe obraji și rîse ușor.

– După prima noastră noapte, am vrut să mă machiez, să mă îmbrac frumos. Voiam să fiu frumoasă pentru tine, la fel cum orice femeie vrea să fie frumoasă în ochii iubitului ei. Dar lucrurile pe care le- ai spus, atingerile tale, m-au făcut să mă simt frumoasă. Mai mult ca oricînd. Și nu avea nici o legătură cu felul cum arătam. Ca să-mi înțelegi motivele, ar trebui să știi cîtă singurătate mi-a adus asta toată viața. Nu o să insist, pentru că ai putea zice „De ce naiba se plînge? Fața asta i-a adus o grămadă de bani. E frumoasă.” Dar am cunoscut aceeași discriminare plină de cruzime căreia îi este supusă o femeie urîtă. Prejudecați, respingeri, înstrăinări, dureri, indiferent care ar fi fost motivul.

Se duse lângă el și îi puse mîna pe piept cu curaj.

– Ai iubit-o pe Ana în ciuda urîteniei ei. Sînt aceeași femeie, Trent. Mă poți iubi – ba, mai mult decît atît, mă poți accepta – dacă am acest chip?

Ochii lui erau stînjenerator de umezi și clipi des ca să nu se facă de rîs.

– Ești atît de frumoasă, spuse el răgușit. Nu... nu te cunosc. Parcă ai fi un personaj mitologic, o zeiță.

– Dar nu sînt, Trent. Vorbește-mi, îl rugă ea. Atinge-mă. Sărută-mă și atunci vei ști că sînt aceeași ființă.

Se duse spre el. El își înclină capul înainte ca ea să i se arunce de gît. Își puse capul pe pieptul lui și îl ținu strîns.

– Mi-a fost dor de tine, șopti ea ascunzîndu-și fața în deschizătura cămășii lui.

Răsuflarea ei îi atingea părul ușor. Îi sărută pielea bronzată.

– Mi-a fost atît de dor de tine.

El gemu ușor și strînse acel trup familiar. Degetele i se afundară în părul ei și îi dădu capul pe spate pentru a o săruta. Dar cu o secundă înainte ca buzele să li se întîlnească, el ezită.

Ea îl apucă de păr și îl trase în jos.

– Să nu cumva să fii laș tocmai acum. Să nu cumva să-ți fie frică să mă răvășești. Sărută-mă așa cum ai făcut mereu.

Invitația aceea era tot ce îi trebuia. Buzele lui se desfăcură ușor și le acoperi pe ale ei cu lăcomie. Își strecură limba înăuntru și făcu dragoste cu gura ei. Brațele ei se împreunară pe după gâtul lui, posesiv. Se arcui, potrivindu-și trupul lângă al lui.

Atunci, el știu. Era a lui. O cunoștea.

– Ce-a spus mătușa Ruby?

– Biata de ea, a rămas fără grai pentru prima oară în viață.

– A recunoscut-o pe Rana?

– Ah, da. Știi că citește revistele de modă. O auzise și pe mama spunându-mi Rana...

– Pe mama ta? Când?

– Mi-a făcut o vizită neașteptată. Am aflat că Morey...

– Cine e Morey?

– Agentul meu. Prietenul meu care a murit.

- Cel despre care ai crezut că s-a sinucis?
- Da, pentru că asta m-a făcut mama să cred.
- Ce ticăloasă.
- Da, ei bine...

– Iartă-mă că te întrerup mereu. Continuă. Totul e atît de aiurit.

– O să te lămuresc mai tîrziu. Ajunge să-ți spun că mama a venit să mă vadă și n-a fost o întîlnire prea plăcută, spuse ea cu tristețe. Sper că, într-o bună zi, vom ajunge la o înțelegere și vom simți puțină afecțiune una față de cealaltă.

Trent îi sărută tîmpla cu blîndețe.

– Și eu sper, dar numai pentru binele tău. Oricum, vorbeam de mătușa Ruby.

– Auzise două persoane spunîndu-mi Rana, dar se pare că nu și-a dat seama. Cînd a coborît în seara asta, a făcut ochii mari și a început să se bîlbîie. I-am spus că o să-i explic mai tîrziu.

– Se pare că ai foarte multe de explicat, domnișoară Ramsey, spuse el ridicîndu-i bărbia.

– Da. Dar așa cum ai spus... mai tîrziu.

O trase deasupra lui și își împreună degetele pe ceafa ei. Sărutul lor fu îndelung, intim și erotic.

Nu mai rămăseseră mult la petrecere după ce se împăcaseră. După cîteva sărutări furtunoase în

chioșc, s-au aranjat și au recuperat pantofii Ranei după care au intrat din nou în casă. Tom îi întâmpină lângă ușă, părînd îngrijorat și nedumerit.

– Ce naiba se întîmplă? întrebă el.

Îl invită alături de ei cînd se servă de pe mesele încărcate cu delicatese. Între timp îl puseră la curent cu situația. Tom clătină din cap.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că Gamblin, amicul meu Don Juan, va ajunge să aibă cea mai senzațională femeie din Statele Unite, mormăi el.

– Chiar ești un Don Juan? îl întrebă Rana acum trăgîndu-l ușor cu dinții de lobul urechii.

Stăteau îmbrățișați și goi în patul lui imens. După un tur sumar al casei și un „noapte bună” încordat aruncat menajerei curioase, Trent o duse direct în dormitor.

– Ești nemulțumită? o întrebă el cuprinzîndu-i șoldurile cu degetele lui puternice pentru a o ține nemișcată.

– Nu, spuse ea oftînd și legănîndu-se lângă el. Dar eu sînt o ființă căreia îi place monogamia, Trent.

Privirea lui o întîlni pe a ei.

– Și eu. Acum.

Ea își plimbă un deget peste gura lui.

– Putem avea un viitor împreună?

– Da, dacă accepți ca soț un prăpădit de jucător de fotbal.

Ea îi duse mîna dreaptă la gură și îi sărută degetele.

– Te vreau ca soț mai mult decît orice pe lume, dar nu ești nici pe departe prăpădit.

– Vorbesc foarte serios, Rana.

Îi rosti numele foarte ușor acum.

– S-ar putea să apar pe teren și să mă fac de rîs serios de tot.

– N-o să te faci de rîs, șopti ea cu hotărîre. Dar dacă n-o să câștigi un meci, n-o să se sfîrșească lumea. Nu ți-ai dat seama pînă acum cît de bun ești?

– Da?

– La lucrurile care sînt cu adevărat importante.

– Ca de exemplu?

– Ca de exemplu, să fii o persoană iubitoare.

– Nu crezi că manipulez oamenii? Tom m-a acuzat că m-aș fi îndrăgostit de Ana numai pentru că erai prima femeie care nu mi-a amenințat orgoliul fragil.

Ea respinse acea idee clătinînd din cap.

– Nu sînt de acord cu el, dar poate că te-am

ajutat să înveți ceva.

– Și anume?

– Că trebuie să dăm cu toții ce avem mai bun. Dacă o facem, reușim, indiferent care ne e țelul.

– Asta am învățat, într-adevăr. Dar trebuie să-mi promiți că n-o să mă cerți când o să fiu supărat după pierderea unui meci."

Îl sărută.

– Va trebui să mă gândesc la niște modalități de a te binedispune, nu?

El își înclină capul și în ochi îi licări o lumină ciudată.

– Știi, am fost puțin gelos când grămada aia de ziariști s-au strâns în jurul nostru în seara asta când am plecat de la petrecere. Erau la fel de dornici să te fotografieze pe tine ca pe mine. Vei reîncepe vreodată să lucrezi ca manechin?

– Poate, dar numai dacă asta nu va intra în conflict cu tine și cu copiii.

Gura lui schiță acel zîmbet care ei îi plăcea atît de mult.

– Copiii? Întrebă el mirat.

– Te deranjează?

– La naiba, nu. Totdeauna mi-am dorit să umplu casa asta cu copii.

– Foarte bine. Pentru că vreau să începem imediat!

El rîse și o strînse cu putere în brațe.

– Doamne, ești superbă, spuse el studiindu-i chipul cu mîndrie. Mi-ar plăcea să te văd în acțiune, pozînd în fața unui aparat de fotografiat sau plimbîndu-te pe o pasarelă în lumina reflectoarelor.

Își trecu degetele prin părul ei și ea zîmbi.

– Mai întîi va trebui să slăbesc puțin.

– Să slăbești! Dar ești numai pielea și osul.

– Nu destul ca să mă pot plimba pe o pasarelă. Dar acum, că au început să-mi placă foarte mult cartofii cu sos, nu știu dacă o să mă mai întorc vreodată la salată verde și apă.

– Numai să nu-ți pierzi ăștia, spuse el ridicîndu-și capul pentru a-i săruta sîinii. Sînt perfecți.

Ea oftă cînd îi simți gura plimbîndu-i-se peste ea și, potrivindu-și trupul după al lui, îl primi înăuntru.

– E excelent, spuse el gemînd.

– Ce anume?

– Sunetul pe care îl scoți de fiecare dată cînd sînt în tine. Aș vrea să-l aud în fiecare zi, măcar o dată, tot restul vieții mele.

- Deci, ai de gînd să mă păstrezi?
 - Cred că da.
 - Nu trebuie să vorbești ca și cum ai face un extraordinar sacrificiu de sine.
 - Eh, să știi că mi-e puțin milă de tine.
 - Zău?
 - Da, spuse el și gemu de plăcere cînd ea își mișcă șoldurile. Dacă nu mă-nsor eu cu tine, s-ar putea să rămîi fată bătrînă.
 - De ce? întrebă ea gemînd ușor cînd el pătrunse și mai adînc.
 - Pentru că, biata de tine, ai dinții din față strîmbi.
- După aceea o sărută și raiul coborî pe pămînt.

SFÎRȘIT

SANDRA BROWN

Are peste 25 de milioane de cărți tipărite în întreaga lume.

Treisprezece dintre romanele scrise de ea au figurat în topul celor mai bune cărți din ultimii ani.

Este câștigătoarea multor premii importante, printre care:

*AFFAIRE DE COEUR
SILVER PEN AWARD*

ca fiind autoarea preferată a cititorilor americani.

Fuga de celebritate

"Pe măsură ce subiectul se desfășoară, totul este dezvăluit și face din acest roman o poveste foarte ușor de citit și captivantă."

Publishing News

BESTSELLER

Lei 2000